

ΑΤΡΑΝΤΙΣ

ΑΔ, 10

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟ-
ΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

4

ΔΡΧ.

ΕΝ ΣΥΝΕΧΕΙΑ
τῶν διαρκῶν της πρωτοτυπιῶν

ἡ «Ἀτλαντὶς»

ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΕΙ

ἀπὸ σήμερον
ένα ἐξαιρετικόν, ἀσύγκριτον,
πρωτοφανή

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ

τῆς ὠραιότερας ἀνα-
γνωστρίας της

“Ὅλες οἱ ἀναγνώστριες τῆς
«ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ»

ἔχουν δικαίωμα νὰ λάβουν μέρος σ'
αὐτὸν ἀποστέλλοντας μία τους ΦΩ-
ΤΟΓΡΑΦΙΑ εἰ δυνατόν σὲ μεγάλο
σχῆμα (ἀγκράντισμάν)

Θὰ βραβευθοῦν

ΔΥΟ

οἱ καλλίτερες!

Ἡ μία: μόνον πρόσωπο ἢ μοῦστο
Καὶ ἡ ἄλλη: ὁλόκληρο σῶμα ἢ πόζα

ΕΞ ΑΥΤΩΝ :

Ἡ πρώτη θὰ δημοσιευθῇ

ὥς ἐξώφυλλο

ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ
«ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ»

Καὶ ἡ δεύτερη, πάλι

ὥς ἐξώφυλλο,

ΣΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΕΛΙΔΑ

Καὶ οἱ δύο θὰ εἶνε :

Πολύχρωμες!

ρετουσαρισμένες ἀπὸ ἐκλεκτὸν καλ-
λιτεχνικὸν συνεργάτη τῆς
«Ἀτλαντίδος»

καὶ ἐκτυπώσεως τῶν περιφῆμων
χρωμολιθογραφικῶν καταστημάτων

«Ἀσπιώτη-ΕΛΚΑ»!

Προθεσμία

γιά τὴν ἀποστολὴ τῶν φωτογραφιῶν
ὁρίζεται ἡ

31η Ἰουλίου ἔ. ἔ.

ΑΠΟ ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ

τεῦχος της, ὅπως ὑποσχέθηκε

Ἡ Ἀτλαντὶς

ΑΡΧΙΖΕΙ ΝΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΗ

ένα ἀνέκδοτο, συναρπαστικόν,
ἀριστουργηματικόν

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ :

«Μὲ τὸ σπαθὶ
γιὰ τὸν ἔρωτα!»

Εἶνε ἀναμφισβητήτως τὸ καλλίτερον
ἱπποτικὸ μυθιστόρημα, ποὺ ἐγράφη
ἀπὸ τὸν γόητα συγγραφέα

ΖΟΥΑ ΚΑΡΝΤΟΖ

Πρόκειται περὶ ἐξαιρετικοῦ ἔργου
μεγίστης ὁλκῆς

ΠΕΡΙ ΕΥΡΗΜΑΤΟΣ

σωστοῦ

Σὰς κάνομε ὑπεύθυνη σύστασι :

ΝΑ ΤΟ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΤΕ!

Ἡ ΝΕΑ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ

ποὺ κάνει ἀπὸ σήμερα

ἡ «Ἀτλαντὶς»

εἶνε ἡ ἰδρυσις μιᾶς πρωτότυπης, μὴ
ναδικῆς, ἀνευ προηγουμένου

ΣΕΛΙΔΟΣ ΜΕ

Φωτογραφίες τῆς
πλάς καὶ τῆς ἐξοχῆς

Λεπτομέρειες γιά τὴν συμμετοχὴ τῶν
ἐνδιαφερομένων στὴν κίνησιν τῆς
πρωτοτυπίας αὐτῆς θὰ βρῆτε στὴν
σελίδα 647

τοῦ παρόντος τεύχους τῆς

«ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ»

ΑΠΟ ΜΕΘΑΥΡΙΟΝ

Δευτέραν 10 Ἰουνίου

ἡ «Ἀτλαντὶς»

ΑΡΧΙΖΕΙ

τὴν διανομὴν τοῦ α' βιβλίου-δῶρου
της : τοῦ ἀριστουργήματος τοῦ

ΓΚΥ ΝΤΛ ΜΩΠΑΣ ΣΑΝ

«Ἡ τραγωδία μιᾶς
μητέρας»

Οἱ ἀναγνώσται μας τῶν Ἀθηνῶν θὰ
παραλάβουν τὸ βιβλίο τους ἀπὸ τὰ
γραφεῖα τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου
Ἐφημερίδων «Σπ. Τσαγγάρης» καὶ
τοῦ Πειραιῶς ἀπὸ τὸ ὑποπρακτο-
ρεῖον Πειραιῶς (Ναυαρίνου 1) προ-
κομίζοντες 7 δραχμάς καὶ τὰ 8 συγ-
κεντρωμένα δελτία (τῶν 8 πρώτων
τεύχων)

Στὶς ἐπαρχίες

“Ὅλοι θὰ τὸ παραλάβουν μὲ τὸ
ἴδιο τίμημα, ἀπὸ τὰ κατὰ τόπους
καταστήματα καὶ τοὺς ἀντιπροσώ-
πους τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου
Ἐφημερίδων «Σπ. Τσαγγάρης»

ΛΟΙΠΟΝ :

ἐξασφαλίσαι τὰ ἀντίτυπά σας

ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΕΣ

γιατὶ ὑπάρχει κίνδυνος

ΝΑ ΕΞΑΝΤΛΗΘΟΥΝ

Ἐν τῷ μεταξύ μὴ ἀμελήτε

ΝΑ ΚΡΑΤΑΤΕ ΤΑ ΔΕΛΤΙΑ

Τοῦ Β' βιβλίου

ποὺ θὰ εἶνε ἀπὸ τὸ πρῶτον
πολύ ἀνώτερον!

“Ὅλα τὰ βιβλία δῶρα τῆς «Ἀτλαν-
τίδος» θὰ εἶνε κομψότατα, καλοτυ-
πωμένα, εἰκονογραφημένα καὶ μὲ
πολυχρωμίας ἐντὸς τοῦ κειμένου,
δηλαδὴ σωστά

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ!

Ὑπενθυμίζομε ὅτι ὁ ὅποιον κρατεῖ
πλήρη σειρὰ τῶν βιβλίων θὰ δοθῇ
ὡς δῶρο καὶ

μία βιβλιοθήκη
ἐπιπλο

Δί μου και νά, τέσσερα χρόνια που τὸ γυρεύω. Σήμερα βρίσκεται ἀνάμεσα στοὺς στρατιώτες σου, τὸ ξέρω, γιατί οἱ στρατιώτες τοῦ Μπαζαρέτ αἰχμαλώτισαν τοὺς πειρατές, κι' ὅταν ἐνίκησαν τὸ Σουλτάνο, ἐπῆρες κι' ὅσα τοῦ ἀνῆκαν. Θά ξέρης, λοιπόν, ποῦ εἶνε ὁ γυιός μου, κι' ἀφοῦ τὸ ξέρεις, τὸ χρέος σου εἶνε νά μοῦ τὸν δώσης πίσω!

—Ὅλοι, ὅσοι ἦσαν ἐμπρός, ἄρχισαν νά γελοῦν κι' οἱ βασιλιᾶδες ἐφώναζαν:

—Εἶνε τρελλή!

—Εἶνε τρελλή σὺν μάναι! εἶπε σιγανὰ ὁ μέθυσος ποιητής.

Ὁ βασιλιᾶς τῶν βασιλιᾶδων, ὁ ἐχθρὸς τοῦ κόσμου, ρώτησε:

—Γυναῖκα! Πῶς ἦλθες ἀπ' αὐτὴ τῇ χώρα, ποῦ δὲν τὴν γνωρίζω, πῶς μπόρεσες νὰ περάσης τὶς θαλάσσεσ, τὰ ποτάμια, τὰ δάση, τὰ βουνά; Γιατί τὰ θηρία καὶ οἱ ἄνθρωποι — ποῦ συχνὰ εἶνε πρὶν ἀγριοὶ ἀπὸ τὰ πρὶν αἰμοβόρα θηρία — δὲν σ' ἐπείραξαν, ἐσένα, ποῦ δὲν εἶχες οὔτε ἕνα ὄπλο;

...Δόξα στὴ μητέρα ποῦ ἡ ἀγάπη της δὲν γνωρίζει ὄρια, ποῦ τὸ στήθος της τρέφει τὸ Σῦμπαν! Ὅτι ὠραῖο ὑπάρχει στὸν ἄνθρωπο, τοῦ τὸ δίνει τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ ὁ γάλα τῆς μάνας — κι' αὐτὰ εἶνε ποῦ μᾶς ποτίζουν μὲ ἀγάπη γιὰ τὴ ζωὴ.

Ἀνεκρίθηκε στὸν Τιμούρ — Λέγκ:

—Δὲν ἀπάντησα παρὰ μιά θάλασσα, ὅλο νησιά καὶ καρόβια ψαράδων. Ὅταν γυρεύῃ κανεὶς ἐκεῖνο ποῦ ἀγαπᾷ, οἱ ἄνεμοι εἶνε εὐνοϊκοί. Τὰ βουνά; Δὲν εἶνε ἂν ὑπῆρχαν...

Τότε ὁ Κιρμάνι, ὁ μέθυσος, εἶπε:

—Ὅταν ἀγαπᾷ κανεὶς, τὰ βουνά γίνονται πεδιάδες...

—Διέσχισα δάση καὶ δάση! Βρῆκα μπροστὰ μου ἄρκουδες, ἀγριογούρουνα καὶ ταύρους φοβεροὺς, ποῦ τὸ κεφάλι τοὺς ἦταν σκυμμένον πρὸς τὴ γῆ. Δύο φορές, πάνθηρες, μ' ἐπαραμόνεψαν μὲ τὰ μάτια τοὺς ποῦ ἔμοιαζαν μὲ τὰ δικά σου. Μὰ κάθε ζῶο ἔχει καρδιά. Ἐμίλησα μ' ἐκεῖνα τὰ θηρία, ὅπως μιλᾷ μαζὶ σου. Κατάλαβαν πὼς εἰμαι μάναι κι' ἐφυγαν ἀναστενάζοντας. Ἐνοίωσαν πόνο γιὰ μένα! Δὲν ξέρεις πὼς καὶ τὰ θηρία ἀγαποῦν τὰ μικρά τους, καὶ ξέρουν νὰ παλαίουν γιὰ νὰ φυλάξουν, ὅπως κάνουν κι' οἱ ἄνθρωποι;

—Ναί, γυναῖκα! εἶπεν ὁ Γιμούρ. Καὶ πολλές φορές, τὸ ξέρω, ἀγαποῦν πρὶν πολλὸ καὶ παλεύουν πρὶν θανατᾶν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους!

—Οἱ ἄνθρωποι, ἐξηκολούθησε ἡ γυναῖκα, σὰν παιδί — κάθε μητέρα εἶνε ἐκατὶ φορές παιδί μέσα στὴν ψυχὴ της — οἱ ἄνθρωποι εἶνε πάντα τὰ παιδιά τῶν μανάνων τους. Γιατί ὁ καθένας ἔχει μιά μάναι, ὁ καθένας εἶνε τὸ παιδί μίας μάνας. Καὶ σὺ, γέρο, καὶ τὸ ξέρεις καλά, γεννήθηκες ἀπὸ μιά μητέρα. Μπορεῖς ν' ἀρνηθῇς τὸ Θεό, μὰ αὐτὸ εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ τὸ ἀναγνωρίσης!

Κι' εἶπε ἀκόμα:

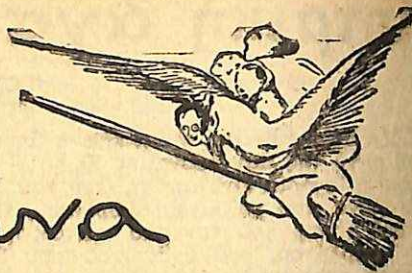
—Δός μου πίσω τὸ παιδί μου, Γιμούρ, γιατί εἰμαι μάναι καὶ τ' ἀγαπᾷ!

... Τότε, ὁ Τιμούρ — Λέγκ, ὁ γέρο — τίγρης ὁ κουτσός, ἡ μάστιγα τῆς γῆς, ἄρχισε νὰ συλλογίζεται. Ὡρα πολλὴ ἐμεινε σιωπηλὸς κι' ὕστερα εἶπε, κυττάζοντας ὄλους, ὁλόγυρα:

—Εἰγὼ, ὁ Τιμούρ, ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ, λέω ὅτι πρέπει νὰ πῶ! Νά: ἔζησα, κι' ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἡ γῆ στενάζει κάτω ἀπὸ τὸ βάρος μου. Καταστρέφω ὅτι θρεθῇ μπροστὰ μου, τριάντα χρόνια τώρα, γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ τὸ θάνατο, γιατί ὁ θάνατος μοῦ πήρε τὸ γυιό μου Νοτζιγκανζιρ, κι' ἐσθύσε τὸν ἥλιο τῆς καρδιάς μου. Μ' ἐπολέμησαν γιὰ νὰ κατακτήσουν πόλεις καὶ βασιλεία, μὰ κανεὶς ποτὲ δὲν μ' ἐπολέμησε γιὰ τὴ ζωὴ ἐνός ἀνθρώπου. Ὁ ἄνθρωπος ὑπῆρξε χωρὶς ἀξία στὰ μά-

ΜΑΓΟΙ ΚΑΙ ΜΑΓΙΣΣΕΣ

δὸν Μεσαίωνα

Ἀπὸ τὸν κόσμο τοῦ μυστηρίου

Στὸν Μεσαίωνα οἱ ἄνθρωποι πίστευαν πὼς οἱ μάγισσες εἶχαν κλείσει συμβόλαιο μὲ τὸ Σατανᾶ! Καὶ χάρις στὸ συμβόλαιο αὐτὸ εἶχαν ὑπεράνθρωπὴ δύναμι. Μποροῦσαν νὰ μαντέψουν τὸ παρελθόν, νὰ προεῖπουν τὸ μέλλον, νὰ γίνουν ἀόρατες καὶ νὰ ἐξαφανισθοῦν, νὰ ἀναστήσουν τοὺς πεθαμένους ἀπ' τὸν αἰώνιο ὕπνο, νὰ δώσουν νεανικὸ σφρίγος σὲ γέροντες, νὰ κάνουν τοὺς ἄνθρωπο νὰ ἐπιτύχουν στὸν ἔρωτα κι' ἄλλα πο...α. Καὶ ὑπῆρχε στὸ Μεσαίωνα ὁ λαϊκὸς θρόλος, ὅτι κάθε Σάββατο, ὅλες οἱ μάγισσες μαζεῦονταν πάνω σὲ μιά ακοῦ-πα ποῦ πετοῦσε ψηλὰ στὸν ἀέρα καὶ ἐκεῖ τᾶλεγαν! Ἐπαιρναν ἀποφάσεις, καταδίκας καὶ ἑσώζαν ἀνθρώπους, ἦσαν παντοδύναμες. Στὴ μυστηριώδη αὐτὴ συνεδρία-σι, ποῦ ἔκαναν οἱ μάγισσες πάνω στοὺς αἰθέρας, πρόεδρος ἦταν ὁ Σατανᾶς!

ΤΑ ΜΕΣΑ ΤΗΣ ΕΚΔΙΚΗΣΕΩΣ

Οἱ μάγισσες εἶχαν ἑφτά τρόπους — πολὺ σκληροὺς — ἐκδικήσεως καὶ τιμωρίας! Ἐ-νας, ποῦ θεωρεῖται ὁ σπουδαιότερος, εἶνε τὸ στοιχείωμα κι' ἐγινόταν κατὰ τὸν ἀκόλουθο τρόπο.

Κατασκεύαζαν μὲ κερί ἕνα πρόσωπο, παρόμοιο μ' ἐκεῖνο ποῦ ἤθελαν νὰ ἐκδικηθοῦν καὶ πάνω στὸ μαλακὸ κερί ἔκαναν χίλια δυὸ μαρτύρια! Τὸ γρατσουνίζαν μὲ τὰ νύχια τους, τοῦ ἔσκισαν μὲ μαχαίρια, τὸ κάρφωσαν μὲ καρφίτσες καὶ ἄλλα μυτερὰ ἀν-

τια μου. Δὲν ἤξερα τί ἦταν, οὔτε γιατί θρῆσκονταν στὸ δρόμο μου.

—Εἰγὼ, ὁ Τιμούρ, ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ, λέω ὅτι πρέπει νὰ πῶ! Νά: μπροστὰ μου θρῆσκει μιά γυναῖκα, ὅπως ὑπάρχουν ἀναρίθμητες, κι' ἐξόπλησε στὴν ψυχὴ μου αἰσθημᾶτα ποῦ μοῦ ἦσαν ἀγνω-στα. Μοῦ μιλεῖ, σὰν ἐν ἴσοι της, καὶ δὲν ζητεῖ, ἀπαιτεῖ. Καὶ βλέπω πὼς ἐκατάλα-βα γιατί αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἶνε τόσο δυ-νατή. Ἀγαπᾷ, κι' ἡ ἀγάπη τὴν ἔκαμε νὰ νοιώσῃ πὼς τὸ παιδί της εἶνε ἕνας σπιν-θίρας τῆς ζωῆς, ποῦ μπορεῖ νὰ προκα-λέσῃ φλόγες, ἀτέλειωτους αἰῶνες. Ὡ, Νοτζιγκανζιρ, φῶς τῶν ματιῶν μου! θὰ μποροῦσες νὰ σπείρῃς στὴ γῆ τὴν εὐτυ-χία. Ἐγὼ τὴν ἐπότισα ἀπὸ αἶμα, κι' ἐγι-νε στείρα!

Καὶ πάλι, ἡ μάστιγα τῶν λαῶν ἐθου-στήκε σὲ θαθεῖα συλλογῇ.

Καὶ ἔθανε εἶπε:

—Εἰγὼ, ὁ Τιμούρ, ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ, λέω ὅτι πρέπει νὰ πῶ. Τριακόσιοι κα-βαλλάρηδες νὰ τρέξουν στὴ στιγμή σ' ὅ-λα τὰ πέρατα τοῦ βασιλείου μου καὶ νὰ ψάξουν νὰ θροῦν τὸ γυιὸ αὐτῆς τῆς γυ-ναίκας! Αὐτὴ θὰ περιμένῃ ἐδῶ κι' ἐγὼ μαζὶ της. Ὅποιος γυρίσῃ φέρνοντας τὸ παιδί της καθάλλα σ' ἀλόγο τοῦ, θὰ γί-νῃ εὐτυχισμένος. Καλὰ εἶν' ἔτσι, γυ-ναῖκα!

Ἐκεῖν ἔρριξε πίσω τὰ μαῦρα της μαλ-λιά, ποῦ τῆς ἐσκέπαζαν τὸ πρόσωπο, ἐ-χαμογέλασε στὸν βασιλῆα κι' ἀποκρίθηκε κουνώντας τὸ κεφάλι:

—Ναί! Εἶνε καλά!

Ἡ γυναῖκα χαμογέλοῦσε. Οἱ βασιλιᾶ-δες, οἱ πρίγκηπες, οἱ ἀρχηγοὶ καὶ τ' ἄλ-λα παιδιά, ὅλοι χαμογέλοῦσαν κυττάζον-τας τὴν, ἐκεῖνην, τὴ Μητέρα.

τεκίμενα, ἐνῶ συγχρόνως ἔκαναν μυστη-ώδεις προσευχὲς στὸ Σατανᾶ, νὰ τίς εἰσα-κούσῃ καὶ ὅλα τὰ μαρτύρια, ποῦ ἔκαναν στὸ κερνέιο πρόσωπο, νὰ πᾶν στὸν ἄνθρω-πο, ποῦ ἤθελαν νὰ ἐκδικηθοῦν!

Η ΜΑΓΙΣΣΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Ἐκτὸς ὄλων αὐτῶν, οἱ μάγισσες εἶχαν τὴν ὑπερφυσικὴ δύναμι νὰ μεταμορφώνων-ται σὲ πουλιὰ ἢ σὲ ζῶα. Χαρακτηριστικὸ εἶνε τὸ ἀκόλουθο ἐπεισόδιο, ποῦ ἀναφέρει ὁ Γάλλος χρονικογράφος τοῦ Μεσαίωνος Μπρόκε, σ' ἕνα ἀπ' τὰ συγγράμματά του:

«Μιά μέρα στὰ ὄρη τῆς Ὠβέρνης ἕνας κυνηγὸς συνάντησε ἕνα πελώριο λύκο, ποῦ τὸ ἐπετέθη. Ὁ κυνηγὸς, στὴν πάλη ἀπά-νω, κατάρρωσε νὰ κόψῃ τὸ ἕνα πόδι τοῦ λύκου, ὁ ὅποιος μὲ οὐρλιάσματα ἄγρια ἐ-χάθηκε μέσα στὸ διπλανὸ δάσος.

«Ἐνῶ ἀπὸ λίγο ὁ κυνηγὸς ἐπῆγε σ' ἕνα πύργο ποῦ ἦταν ἐκεῖ κοντὰ κι' ἐξή-τησε φιλοξενία ἀπ' τὸν οἰκοδεσπότη, ἐπει-δὴ ἐν τῷ μεταξύ εἶχε νυχτώσει. Αὐτὸς τὸν ἐρώτησε ἂν εἶχε κάνει καλὸ κυνήγι κι' ὁ κυνηγὸς ἔβγαλε νὰ τοῦ δείξῃ τὸ πόδι τοῦ λύκου.

«Δὲν μπορεῖ ὅμως κανεὶς νὰ φαντασθῇ τὴν κατάπληξί του, ὅταν εἶδε πὼς μέσα στὸ δισάκκι του τὸ πόδι τοῦ λύκου εἶχε μεταβληθῇ σ' ἕνα κατάλευκο καὶ λεπτο-καμωμένο γυναικεῖο χέρι, στὸ ὁποῖο ὁ οἰ-κοδεσπότης ἀνεκάλυψε τὸ πολὺτιμο δακτυ-λίδι τῆς γυναίκας του.

Ἐτρεξε μέσα νὰ τὴν ρωτήσῃ. Ἐκεῖνη ὅμως εἶχε πέσει στὸ κρεβάτι, ἔκανε τὸν ἄρρωστο κι' ἐκρυβε μὲ ἐπιμέλεια τὰ χέρια της κάτω ἀπ' τὰ σκεπάσματα.

«Στὸ τέλος ἀναγκάστηκε νὰ ὁμολογή-σῃ πὼς ἐκεῖνη ἦταν ποῦ εἶχε μεταμορφω-θῇ σὲ λύκο.

«Φυσικά, ἐπειδὴ ὁ οἰκοδεσπότης δὲν ἤ-θελε γιὰ σύντροφο τῆς ζωῆς του μιά μά-γισσα, κατήγγειλε τὸ γεγονός στὴ δικαιο-σύνη καὶ ἡ ὠραία πυργόδεσποινα ἐκάπηκε ζωντανή, σύμφωνα μὲ τὴν ἀπόφασί τοῦ δι-καστηρίου».

ΧΙΛΙΑ ΚΑΙ ΕΝΑ ΦΥΛΑΧΤΑΙ

Ὁ ἀριθμὸς χίλια καὶ ἕνα, φαίνεται πὼς παίζει σπουδαῖο ρόλο στὴ μυθολογία. Ἐκ-τὸς τῶν χιλίων καὶ μιάς υκτόν τῆς Χα-λιμάς, χίλια καὶ ἕνα εἶνε τὰ φυλαχτά, ποῦ εἶχαν ἐφεύρει οἱ μάγισσες τοῦ Μεσαίωνος καὶ τὰ ὁποῖα πωλοῦσαν πανάκριβα στοὺς πελάτες τους.

Ἐπειδὴ δὲν μποροῦμε νὰ τ' ἀναφέρωμε ὅλα ἀρκούμεθα σὲ μερικά ἀπ' αὐτὰ — τὰ πρὶν σπουδαῖα.

Π. χ., ὁ μαγικὸς καθρέπτης μέσα στὸν ὁποῖο οἱ ἄνθρωποι ἔβλεπαν τὸ μέλλον τους, τὸ πιστόλι ποῦ πετοῦσε στὸν ἀέρα, τὸ ση-μαδεμένο νόμισμα, ἀπάνω τοῦ ὁποῖο ἔγα-ραζόταν ἕνα καθολικὸ σημεῖο καὶ εἶχε τὴ μαγικὴ ἰδιότητα νὰ ἐπιστρέφῃ πάντα στὰ χέρια ἐκείνου ποῦ τὸ εἶχε καί, τέλος, τὸ μαγικὸ ραβδί, ἕνα ξυλαράκι παρόμοιο μὲ κείνο ποῦ ἔχουν οἱ μαεστροὶ σήμε-ρα καὶ μὲ τὸ ὁποῖο κινεῖται ὁ ἄνθρωπος δια-φορὰ σχήματα στὸν ἀέρα, πετοχίαναν ἐ-κείνο ποῦ ζητηθῇ.

ΖΑΝ ΛΕΚΟΞ

φτωχή

ΔΙΗΓΗΜΑ Τῆς ΑΔ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΑ

μικρούλα

...Σὰν μαῦρα πουλιὰ φτεροκοποῦσαν, πένθιμες, λυπητερές οἱ σκέψεις του. Ἡ Μοῖρα του, σὰν μιά φθονερὴ μητέρα, τὸν ἔρριξε πλᾶϊ σὲ μιά γυναῖκα, ποῦ δὲν ἦ-ταν γι' αὐτόν!...Αὐτὸς εἶχε μιά λεπτή, τρυ-φερὴ ψυχὴ! Εἶχεν ἀπομείνει παιδί. Ἐκεῖ-νι...ποῦ διάλεξε γιὰ σύντροφο τῆς ζωῆς του καὶ τὴ διάλεξε γιὰ νὸ μὴν εἶ-ταίριαζε στὸ χαρακτήρα του, στὴ μόρφω-σί του, ἦταν μιά ὑστερόβουλη, ψυχρὴ καὶ γεμάτη ἀπὸ ὑπολογισμό γυναῖκα. Ἐνας χρόνος εἶχε περάσει ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ παντρεύθηκαν κι' ὅμως δὲν ἄκουσε οὐ-τε ἕνα τρυφερὸ λόγο ἀπὸ τὰ χεῖλιά της. Θὰ εἶπε κανεὶς πὼς τὸν περιφρονοῦσε, πὼς ἔξουσε μαζί του ἔτσι ἀπὸ ἀγγαρεία... Καὶ τοῦ φερόταν τόσο ἀπότομα. Ὁ Γιδ-ργος ἔπαχε, ὑπέφερε μόνος του, δὲν ἔλε-γε τὸν πόνο του σὲ κανένα...Μὰ δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ τὴ χωρίσῃ. Καὶ ὅμως γιὰ χάρι της ἔδωκε καὶ τὴν ἀδελφὴ του ἀπὸ τὸ σπῆτι! Τὸ εἶδε ἀξιώσει ἡ γυναῖκα του, λίγες ἡμέρες πρὶν παντρευθοῦν.

«Δὲν μπορὸ νὰ ζῶ μὲ ἄλλους», τοῦ εἶ-πε μὲ ὑπερηφία:

«Μὰ, ἀγάπη μου, ἐτόλμησε νὰ τῆς ἔ-παντήσῃ ὁ Γιδργος, ἡ ἀδελφὴ μου εἶνε πολὺ καλὴ, ἕνα ἡμέρο πλάσμα καὶ θὰ σὲ ἀγαπᾷ σὰν δικὴ τῆς ἀνθρώπου!...»

«Τελεῖωσαι! Δὲν μπορὸ νὰ ζῶ μὲ ἄλ-λους!», τοῦ τόκουε ἡ Ρίτα.

Ἐτοῖς ὁ Γιδργος, μὲ πόνο ψυχῆς ἀπο-χωρίσθηκε τὴν ἀγαπημένην του ἀδελφὴ καὶ τῆς ἐνοίκισε ἕνα δωμάτιο γιὰ νὰ μέι-νῃ χωριστά.

«Αὐτὴ ἦταν ἡ σπάνια γυναῖκα ποῦ πῆ-ρες!» περιώρισθηκε νὰ τοῦ εἰπῇ φεύγοντας ἀπὸ τὸ σπῆτι ἡ ἀδελφὴ του. Καὶ σὰν ἀπο-χαριεῖται ἐπρόσθεσε:

— Σοῦ εὐχομαι νὰ μὴν τὸ μετανοιώ-σῃς!...

...Μετανοιωμένος, συντριμμένος ἀπὸ τὸ γάμο του μὲ μιά γυναῖκα ξένη πρὸς τὰ αἰσθημᾶτά του ὁ Γιδργος, καθόταν σκε-πτικὸς σ' ἕνα πλᾶϊ τοῦ μικροῦ ὀλαν-θισμένου πάρκου, ποῦ ἦταν κοντὰ στὴ θάλασσα. Τὸ μουγκρητὸ τῆς θάλασσας ἔφθανεν ὡς αὐτὸν σὰν ἀναστεναιγμός ἐ-νὸς πελώριου στήθους...Ἐσῆκωσε τὰ μά-τια του κι' ἐκύτταξε πέρα στὴ δύσι τῆ μα-τωμένη ἀγωνία τοῦ ἡλίου ποῦ πέθαινε. Ἐ-ξάφνα εἶδε μπροστὰ του μιά λεπτὴ σι-λουέττα, ἕνα κορίτσι ποῦ δὲν θὰ ἦταν πε-ρισσότερο ἀπὸ δεκαεπτὰ χρονῶν, γλωμὸ σὰν μαρμαρῖνο ρόδο μιάς πονετικῆς ἀγῆς, νὰ προχωρῇ μὲ βήμα, ποῦ κλονίζονταν.

Ἄθλα τὰ βλέμματα τοῦ διεσταυρώθηκαν μὲ τὰ βλέμματα τῆς πονεμένης μικρούλας. Μὲ τὴ διαίσθησι ποῦ ἔχουν ἐκεῖνοι ποῦ ὁ-ποφέρνην κρυφὰ, μάντεψε ἀμέσως πὼς κά-ποιος κρυφὸς καὶ μὴ ἐσῶνεν τὴν διμὴ καὶ ἐσπάρσε τὴν ψυχὴ τῆς μικρούλας, ποῦ ἀργόδιαβαινε μπροστὰ του...Σὰν ἄνθος πελώριου κρίνου ἔγερνε κουρασμένο τὸ σῆμα της. Καὶ τὰ μάτια της ἔμοιαζαν σὰν δυὸ μενεξέδες...

—Μοῦ ἐπιτρέπετε, κύριε; Ἐπλησίασε στὸν πᾶγκο καὶ ρώτησε μὲ σθεσμένη φω-νὴ ἡ ἀγνωστὴ μικρούλα.

—Παρακαλῶ, καθῆστε, τῆς ἔκαμε θέ-σι ὁ Γιδργος.

Κι' ἔπειτα μὲ μιά παιδιᾶστικὴ ἀτολμία τὴ ρώτησε:

—Ἐρχεσθε ἀπὸ μακριὰ; Φαίνεσθε κουρασμένη.

—Ὅχι, κύριε, τοῦ ἀποκρίθηκεν ἡ ἀ-γνωστὴ, ἐτοιμὴ νὰ δακρύσῃ. Ἐρχομαι ἀπὸ πολὺ κοντὰ...Ἀπὸ κεῖ...

Καὶ σηκώνοντας τὸ λευκὸ χεράκι της, ἔδειξε τὴ φάμπρικα, ποῦ ἡ τεράστια καμι-νάδα τῆς ἔστελνε ἕνα σύννεφο καπνοῦ στὸ γαλάζιο ἄπειρο. Ὁ Γιδργος ἐπρόσθε-σε τότε καὶ εἶδε, ὅτι ἕνα φτηνὸ φορεματάκι ἐσκέπαζε τὸ λεπτὸ λαξευτὸ σωματάκι της.

—Ἐργάζεσθε ἐκεῖ τὴ ρώτησε.

—Ἐργάζομαι ὡς τώρα, κύριε...Μὰ τῶ-ρα μ' ἔπαψαν. Μ' ἐδίωξαν, κύριε, γιατί δὲν εἶμαι κι' ἐγὼ σὰν μερικὲς ἄλλες. Μ' ἐ-δίωξαν, γιατί θέλω νὰ ζήσω τίμια. Ἀχ, Θεέ μου, γιατί ὑπάρχουν τόσο κακοὶ ἄν-θρωποι στὸν κόσμο!...

Καὶ ἡ πονεμένη μικρούλα ἐξέσπασε ἐ-κεῖ, στὸν πᾶγκο, ἀδιαφορώντας ἂν θὰ τὴν ἔβλεπαν οἱ ἀραῖοι διαβάτες, σ' ἕνα κλά-μα, ποῦ συγκλονίζε τὸ κορμάκι της, ποῦ ἔμοιαζε μὲ σάρκινο ἀφρό...

—Εἰμαι μόνι, ὀλομόναχη, κύριε, ἐξ-ακολούθησε. Δὲν ἔχω κανένα στὸν κόσμο... Ἀλλοῖμονο...Πῶς θὰ ἦζω τώρα...

Ἡ τρυφερὴ καρδιά τοῦ Γιδργου ἐπὶνε-σε. Ἦταν τόσο ἀπροσδόκητο αὐτὸ ποῦ ἔ-βλεπε! Ἐνας πόνος πλᾶϊ σ' ἄλλον πόνο! Τοῦ φαινόταν πὼς ἦταν στὸν κινηματογρά-φο καὶ ἔβλεπε μιά ἀπὸ τὶς παλιὰς ρω-μαντικὲς ταινίες...

—Μὴν ἀπελπίζεσθε, εἶπε στὴ μικρούλα.

Ἐκεῖν τὸν κύτταξε μὲ τὰ κόκκινα ἀπὸ τὸ κλάμα μάτια της...Μήπως κι' αὐτὲς ἦταν κανένας ἀπὸ τοὺς κακοὺς ἐκείνους ἀνθρώπους, ποῦ ζητᾶνε νὰ ρίξουνε στὴν ἀτιμία καὶ στὴ ντροπὴ τὰ ἄμοιρα τὰ φτω-χοκόριτσα;

—Τ' ὀνομά σας; τὴν ξαναρώτησε ὁ Γιδργος.

—Θάλεια, τοῦ ἀποκρίθηκε ντροπαλὰ ἡ μικρούλα.

Κι' ἔπειτα ξεθαρρεμένη κάπως, τὸν ρώ-τησε:

—Μὰ πέστε μου, ἔχουνε τὸ δικαίωμα αὐτοὶ οἱ ἄκαρδοι νὰ μὲ πετάξουνε στὸ δρό-μο μὲ ἂν ἀδικὴ κατηγορία;

Ὁ Γιδργος τότε, μέσα σ' ἕνα παράξε-νο σκίτημα τῆς καρδιάς, εὐλογώντας τὴ μυθιοστορηματικὴ αὐτὴ σύμπτωσι, τῆς ἀπο-κρίθηκε:

—Ὁ Θεὸς σὰς ἔφερε κοντὰ μου, δε-σποινίς Θάλεια.

Ὅταν ἦλθε στὸ σπῆτι ὁ Γιδργος μὲ τὴ Θάλεια, ἡ γυναῖκα του, ἡ Ρίτα, ἐκύττα-ξε τὴν ἀγνωστὴ μικρούλα, μὲ τὸ εἰρωνικὸ καὶ γεμάτο ἀπὸ κακίαν γέλιο, ποῦ συνη-

θιζε νὰ κυτταξῇ...Ντροπαλὰ κικκίνιζαν τὰ μάγουλα τῆς Θάλειας καὶ τὸ προσωπάκι της ἔγερνε μελαγχολικά, ὅπως γέρνουν τὰ σπαρτὰ ποῦ περιμένουν τὸ δρεπάνι, λὰς καὶ τὸ προμαντεύουν...

—Ποιὰ εἶν' αὐτὴ; ρώτησεν ἔπειτα ἡ Ρί-τα τὸν ἄνδρα τῆς περιφρονητικᾶ.

—Εἶνε ἕνα ἀπροσάτετο κορίτσι, ποῦ ἔ-χομε ὑποχρῶσι ἠθικὴ νὰ προστατεύσω-με, γιατί τὸ ἀδίκησαν, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ Γιδργος.

—Καὶ τί εἶνε τὸ σπῆτι μας, φιλανθρω-πικὸ ἴδρυμα; Ἀς πᾶν στοὺς μεγάλους...

Κι' ἐμεῖς φτωχοὶ εἴμαστε!

—Ρίτα, εἶνε ἀνέγγιχτο ἀπὸ τὶς κακίες τοῦ κόσμου καὶ θὰ ἦταν ἔγκλημα νὰ τὸ ἀφήσωμε στὸ δρόμο. Σέψου, ὅτι δὲν ἔχει κανένα. Εἶνε ὀρφανούλα...Ἐπὶ τέλους, μπορεῖ ὅσο νὰ τὸ θάλωμε πουθενά, νὰ σὲ βοηθήσῃ στὶς δουλειὰς τοῦ σπιτιοῦ...

—Πολὺ παράξενη μοῦ φαίνεται αὐτὴ ἡ φιλανθρωπία σου! εἶπε ἀπότομα ἡ Ρί-τα καὶ μῆκε στὸ δωμάτιό της, κλείνον-τας κατὰμουτρα στὸ Γιδργο καὶ στὴ Θά-λεια τὴν πόρτα.

Ἡ Θάλεια κύτταξε γύρω της, σὰν φο-βισμένο ἐλαφάκι. Τὸ βλέμμα της, ἕνα θε-λουδέμιο ἀθῶο βλέμμα, συναντήθηκε μὲ τὸ βλέμμα τοῦ εὐεργετῆ της...

—Μὴ τὴν παρεξηγῇς, τῆς εἶπε ὁ Γι-δργος εὐγενικά. Εἶνε λίγο νευρική.

Κι' ἔπειτα, ἀλλάζοντας ξαφνικὰ ὄφρος, ἐ-πρόσθεσε:

—Καθῆστε ἐκεῖ. Ἐπὶ τέλους εἰμαι κι' ἐ-γὼ κατὶ ἐδῶ μέσα. Αὐριο θὰ πάω σ' ἕνα φίλο μου, ποῦ ἔχει καλὴ θέσι, νὰ τὸν πα-ρακαλέσω νὰ σὰς θάλω κάπου. Ποῦ ἐμέ-νατε ὡς σὰς;

—Μέσα στὴ φ

— Ποιά είν' αυτή; ρώτησε η Ρίτα τον άνδρα της περιφρονητικά.

την άδραξε από τὰ μαλλιά και τή στόλισε με τὰ πιό πρόστυχα έπίβετα.

— "Αν μου κουβαλήθηκες έδω μέσα νά με χωρίσης από τόν άνδρα μου, τής φώναξε, είσαι πολύ γελασμένη.

Τά δάκρυα έτρεχαν αδιάκοπα από τὰ άθωα ματάκια τής Θάλειας, ή καρδιά της σπαρσασόταν και ό πόθος νά φύγι μακριά από τή μέγαιρα αυτή ξύπνησε μέσα της...Μά πού θά πήγαινε;

«Δέν πρέπει για χάρι μου νά υποφέρη ό εύγενικός αυτός άνθρωπος, πού μου στάθηκε σάν αδελφός», συλλογίστηκε.

Καί σέ μιά στιγμή, όπου ή Ρίτα μιλούσε με μιά γειτόνισσα, έπλησίασε δειλά και φθισμένα τόν Γιώργο και τού είπε με άβυσσμένη φωνούλα:

— Κύριε Γιώργο, σάς ευχαριστώ για ό,τι κάνατε για μένα, μά καταλαβαίνω, πώς πρέπει νά φύγω, γιατί γίνομαι άφορμή νά συγχύζοθε...

Ό Γιώργος τήν έκύτταζε τρυφερά. "Ενα παράξενο σκίρτημα ένοιωσε στήν καρδιά του. "Ενας πύρινος πόθος ξύπνησε δια μιάς μέσα του. Τά δάκρυα τής φτωχής αυτής μικρούλας τού κάίγανε τήν ψυχή. Μιά τρελλή σκέψις έπέρασε ξαφνικά από τόν νού του. "Ω, τί καλά νά ήταν τόν χαρτωμένο αυτό πλάσμα στή θέσι αυτής, πού είχε διαλέξει για σύντροφο τής ζωής του και πού δέν ήταν παρά μιά μέγαιρα, ναι! μέγαιρα! Η γαλήνη θά χαμογελούσε πάντα στο μέτωπο αυτής τής μικρούλας

κι' οί σκέψεις της σάν κρίνα θά καθρεφτιζόνταν στίς άκύμαντες λίμνες τών ματιών της...

— Δέ θά φύγης, Θάλεια, όχι, τής είπε και άσυναίσθητα τής έσφίξε τόν γυμνό μπράτσο.

"Ω, τόν σφίξιμο έκείνο!...Μιά άρρητη εύτυχία έπλημμύρησε τόν κορμί του. Νόμισε πώς ένας άλλος κόσμος εύτυχιμένος, άκακος άνοιγόταν μπροστά του. Η Θάλεια έτρεμεν από τή συγκίνησι...

«Έλα νά σμιζώμε τὰ χείλη μας και τίς ψυχές μας!» τού ήλθαν στο στόμα τὰ λόγια. Μά δέν τὰ πρόφερε. "Αφισε τή Θάλεια πανευτυχισμένος. Κι' όταν, τόν μνημέρι, κάθησαν στο τραπέζι και είδε τή γυναίκα του ν' άγριοκυττάξη κατά τή συνήθειά της τή Θάλεια, τού φάνηκε, πώς ένα γεράκι, ένα άγριο γεράκι έφοβέριζε ένα τρυγόνι, ένα άθωο τρυγόνι...

Πώς άλλαξε με μιάς ή όψις τού κόσμου για τόν Γιώργο!...Πόσο χαρούμενα, πόσο γαλήνια τού φαινόταν δλα! Η άπέραντη δούσι πού άπλωνόταν μέσα του, τώρα τού φαινόταν πώς είχε γίνει ξαφνικά μιά χαρούμενη αύγή. Αγαπούσε τή Θάλεια, ναι, τήν αγαπούσε με όλη τή δύναμι μιάς καρδιάς, πού δέν άγάπησε, γιατί δέ θρηκε τόν άνθρωπό της. Κι' ένοιωθε περισσότερη χαρά, γιατί τήν αγαπούσε κρυφά, γιατί τόν θλέμμα του τήν παρακολουθούσε μυσικά, τήν ώρα όποιου σκυμμένη στο ντι-

θάνι έπλεκε μιά μπλουζα της γυναίκας του. Τά χείλη του δέν μιλούσαν, μά μιλούσε πιό εύγλωττα ή ψυχή του!...

«'Αρχισε τίς κρυφοματιές; "Ενοιό σου, γά σου δείξω έγώ! "Αμ' δέ με γελας έμένα! Δέ με γέλασε κανείς ως τώρα. Μόνον ό Χάρος θά με γελάση πού θά με πάρη!» σιγομουρμούριζε ή Ρίτα στο δωμάτιό της, ενώ ένα διαβολικό σχέδιο άστραφτε μέσα στο μυαλό της.

— Στάσου και σέ κάνω έγώ νά μή τήν ξαναδής πιά τήν προστατευομένη σου!...είπε και θγαίνοντας στήν τραπεζαρία, όπου έκαθόταν δειλά σέ μιά γωνιά ή Θάλεια, τήν έφώναξε νά τήν άκολουθήση με ένα περιεργό τρόπο. Χτύπησε δυνατά ή καρδούλα τής Θάλειας, γιατί προμάντεψε κάτι κακό...

Όταν τόν μεσημέρι έγύρισε ό Γιώργος στο σπίτι, άναζήτησε με μιά ματιά γεμάτη άγωνία, τή Θάλεια.

— Πού έπηγε ή μικρή; ρώτησε έπειτα τή γυναίκα του, με προσποιητή άδιαφορία.

"Ενα χαχανιτό, πρόστυχο γέλιο ήτανε ή άπάντησις τής Ρίτας. "Επειτα, θγαίνοντας από τήν τσέπη της ένα χαρτάκι, τού είπε με στόμφο:

— Διάθασε!...

Ό Γιώργος έπήρε τόν μυστηριώδες χαρτάκι με άγωνία...Τόν άνοιξε...Και νά, τί διάθασε:

«Κύριε Γιώργο, σάς ευχαριστώ για ό,τι έκάματε για μένα, μά δέν μπορώ νά μείνω περισσότερο στο σπίτι σας. Σάς εύχομαι νά είσθε εύτυχής, όπως κι' έγώ θά εύτυχίσω κοντά σ' έκείνον πού αγαπώ!...Θάλεια.»

Χλώμιασε ό άμοιρος ό Γιώργος, ενώ ή πανούργα γυναίκα του εξακολουθούσε νά γελά τόν πρόστυχο γέλιο της. Πού νά φαντασθή, ότι ή Ρίτα είχε ύπαγορεύσει τόν γράμμα αυτό στή Θάλεια και τήν έδιωξεν από τόν σπίτι, άφου τήν έφοβέρισε με τήν άστυνομία, άν τολμούσε νά ξαναγυρίση!

Έκείνη τήν ήμέρα ό Γιώργος είχε μιά κηδεία, τήν κηδεία της καρδιάς του. Καί τὰ δάκρυα, πού είχαν σωριαστή χρόνια στήν ψυχή του, ξεσπάσαν πύρινα, όταν θρέθηκε μόνος του. Η φτωχή μικρούλα πού αγάπησε, ήταν μακριά του. Μακριά του για πάντα, με μιά τραγική παρεξήγησι!...

ΑΔ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΑΣ
(Εικονογράφησις Άλ. Κοντοπούλου)

Παραξενιές πλουσίων

"Ενας θαύμπλουτος "Αγγλος άπεφάσισε νά ταξιδεύη για έναν όλόκληρο χρόνο στα "Ελληνικά νησιά τού "Ιονίου και τού Αιγαίου. Θά ξεκινήση έφέτος από τήν "Αγγλία με ένα πολύ μικρό γιότ. Πλοίαρχος θά είνε ό ίδιος και πλήρωμα ή γυναίκα του και ένας ύπηρέτης.

Τά θαύματα της συγκοινωνίας

Τελευταίως, ένας γιατρός τού Λονδίνου έλαθε ξαφνικά μιά ραδιοηλεκτρονική πρόσκλησι από κάποιον του πελάτη πού ταξίδευε με τόν γιότ του στίς "Ολλανδικές "Ινδίες, δηλαδή από άπόστασι 16.000 χιλιομέτρων.

«Έλάτε γρήγορα, έλεγε ή κλήσις, είμαι άρρωστος θαρεία στήν "Ιάβα».

Ό γιατρός πράγματι έπήρε άμέσως τήν θαλίτσα του και τόν ίδιο θράδυ έμπαινε στο άεροπλάνο της γραμμής. "Αλλοτε γι' αυτό τόν ταξίδι θά εχρειάζονταν 45 μέρες και κατά τόν διάστημα αυτό ό άσθενής του θά είχε θέβαια πεθάνει.

Μάρτυς της Ιερᾶς εξέτασεως

Μιά αληθινή ιστορία φρίκης

Για τὰ φοβερά μαρτύρια, στα όποια υπέθαλλε τὰ θύματά της ή "Ιερά εξέτασις, έχουν γραφή τόμο. όλόκληροι.

Τελευταίως άνεκαλύφθη, στή βιβλιοθήκη ενός μοναστηριού τής "Ισπανίας, ένα μεσαιωνικό χειρόγραφο, τόν όποιο έπροκάλεσε αληθινή άναστάτωση στους κύκλους τών Ιστοριοδιφών. Τό χειρόγραφο αυτό είνε γραμμένο από κάποιον "Ισπανό εύγενή τού μεσαιωνος, τόν κόμητα Ροδρίγο ντ' "Αλμπα, ό όποιος περιγράφει σ' αυτό τὰ φοβερά μαρτύρια, τὰ όποια ύπέστη από τούς δημίους τής "Ιερᾶς "Εξετάσεως.

Φαίνεται πώς, έπειτα από τήν άπροσδόκητη σωτηρία του ό κόμης κατέφυγε στο μοναστήρι, για νά περάση εκεί τίς υπόλοιπες μέρες του. Καί μέσα στή γαλήνη της μοναχικής ζωής, θάγραψε τήν Ιστορία τών βασανιστηρίων του, αυτήν πού σάς δίνομε κατωτέρω.

"Ιδού, λοιπόν, τί διηγείται ό κόμης Ντ' "Αλμπα:

«Όταν με κάλεσε ό βασιλεύς και κύριός μου νά παρουσιαστώ μπροστά του, δέν μπορούσα ποτέ νά ύποπτευθώ πώς αυτή ή πρόσκλησις θά έσήμαινε κίνδυνο για μένα.

»Πήγα λοιπόν, τήν ώρισμένη ώρα στα άνάκτορα, μπήκα στή μεγάλη αίθουσα τού θρόνου και ύποκλήθηκα μπροστά στον βασιλέα.

»Έκείνος, μ' ένα ψυχρό χαμόγελο στα χείλη, μου είπε:

— Ωστε έτσι, λοιπόν, κύριε κόμη; Συνομοτεείτε εναντίον μου και καταφέρεσθε εναντίον τής άγίας καθολικής έκκλησίας; "Εμείνα έμβρόντητος μπροστά σ' αυτή τήν κατηγορία, πού άσφαλώς κάποιος έθρός μου θά τήν ύπεστήριζε για νά με καταστρέψη.

Θέλησα νά διαμαρτυρηθώ, μά δέν έπρόφασα. Μ' έπιασαν, μ' έσυραν δια της βίας έξω από τήν αίθουσα τού θρόνου μέσα από τούς πιό λιγοςύχνατους και σκοτεινούς διαδρόμους τού παλατιού, με κατέβασαν στίς ύπόγειες φυλακές του.

"Υστερα από μερικές μέρες, πού τίς έπέρασα κλεισμένο μέσα σ' ένα κατασκοτεινό κελλί, μ' ώδηγησαν στο δικαστήριο τής "Ιερᾶς "Εξετάσεως.

Μέσα στή μισοσκότεινη έκείνη αίθουσα μόλις μπορούσα νά διακρίνω τούς δικαστάς. Θυμούμαι μόνο πώς ήσαν όλοι ρασοφόροι και πώς τὰ πρόσωπά τους κρύβονταν κάτω από μαύρες βελουδένιες προσωπίδες. "Ακόμα θυμούμαι πώς τόν κρανίο με τὰ διασταυρούμενα κόκκαλα, κεντημένα μ' άσπρο μεταίλι στο μαύρο σκέπασμα της προεδρικής έδρας, μου είχανε κάνει φρικιαστική έντύπωσι. Βλέποντάς τα, σκέφθηκα τήν ώρα έκείνη, πώς ύστερα από λίγες μέρες θά καίγομουνά ζωντανός μπροστά σ' ένα μαινόμενο πλῆθος κι' ή στάχτη μου θά σκορπίζοταν σάν άέρα. Καί προσπαθούσα νά φαντασθώ τή φριχτή αυτή σκηνή, τόν κάψιμό μου, τούς άρτυγμούς τού πλῆθους...

Δέν έπρόσχεα διόλου στίς ένρινες φωνές τών δικαστών μου, πού με κατεδίκαζαν χωρίς νά με δικάσουν. Μονάχα όταν με τραβήξαν από κεί δυό γιγαντώσωμοι προσωπίδοφόροι, σπρώχνοντάς με θάνασσα, άκουσα τόν άρχιδιάκονό ν' άπαγγέλλη, όρθιος μπροστά στήν μαυροντυμένη του έδρα, τήν καταδικαστική άπόφασι: «"Ιν νόμιμε ντόμινι νόστρις Ζέζου Κρίστου...»

Μέσα από ύγρους, σκοτεινούς, ύπόγειους διαδρόμους μ' ώδηγησαν ξανά στο κελλί μου, πού, παραδόξως, τόν βράδυ έκείνο φωτιζότανε. "Ενας λύχνος με τή σιδερένια του μύτη χωμένη βαθειά σέ μιά ραγμή τού τοίχου, σκόρπιζε θαμπό ήμισφως. Μάν άλλη θραδιά μου είχανε φέρει μιά λαμπάδα μέσα σέ σιδερένιο κη-

ροπήγιο και δοκίμασα νά σκοτωθώ μ' αυτό. Μά μόλις έκαμα νά τόν πιάσω, μιά θηλειά, έπιδέξια ριγμένη άπ' τήν όροφή, μου παρέλυσε τίς δυνάμεις. Με παραφύλαγαν νύχτα και μέρα. Γι' αυτό τώρα δέν σκέφθηκα πώς μπορούσα νά σκοτωθώ, τρυπώντας τήν καρδιά μου με τόν μυτερό λυχνάρι...

"Εφαγα ένα ξεροκόμματο ψωμιού, ήπια όλο τόν νερό πού ήτανε στήν πήλινη στάμνα μου και εξαπλώθηκα στίς πλάκες τού κελλιού μου. Τά βλέφαρά μου τὰ βάθυνε ένας άκατανίκητος ύπνος. Σάν μέσα σ' όνειρο, μου φάνηκε πώς κάποιος με σήκωναν και με μετέφεραν άλλου.

Όταν άνοιξα τὰ μάτια, τάκλεισα άμέσως, θαμνωμένους από κάποια καυτερή γυαλιστερή επιφάνεια, πού βρισκόταν άπέναντί μου. "Ενοιωθα τόν κορμί μου τσακισμένο. Τά χέρια μου πονούσαν. Θέλησα νά τὰ σμιζώ, μά δέν μπόρεσα. "Ανοιξα θιαστικά τὰ μάτια μου και κύτταξα λοξά, για ν' άποφύγω τήν έκτυφλωτική έκείνη λάμψη. Είδα τὰ χέρια μου τεντωμένα δεξιά κι' άριστερά και δεμένα στους καρπούς με λεπτές χαλύβδινες άλυσίδες, από κρίκους μπηγμένους στους τοίχους.

Μπήκα στή μεγάλη αίθουσα τού θρόνου και ύποκλήθηκα μπροστά στο βασιλέα

Βρισκόμουνά σέ μιά μικρή, χαμηλή, όρθογώνια κάμαρα. Θέλησα νά κουνήσω τὰ μουδιασμένα μου πόδια, μά δέν μπόρεσα. Προσπάθησα νά χαμηλώσω τόν κεφάλι μου, για νά ιδώ τί συμβαίνει, μά έξφωνησα από τρομερούς πόνους. "Ενοιωθα τὰ μαλλιά μου νά ξεριζώνονται στήν παραμικρή μου κίνησι.

Κι' έμένα σ' αυτή τή φριχτή στάσι, με τὰ πόδια στερεωμένα στο πάτωμα, τὰ χέρια τεντωμένα σέ σχήμα σταυρού και τὰ μαλλιά μου δεμένα από τήν όροφή, χωρίς νά μπορώ νά κινήθώ καθόλου.

Στόν άντικρυνό τοίχο ήτανε σφηνωμένη μιά μετάλλινη πυρωμένη πλάκα. "Εκλεισα τὰ μάτια σφιχτά.

Ξαφνικά ένοιωσα τόν πρόσωπό μου νά φλογίζεται, σάν νά τώσαλα κοντά σ' άναμμένο φούρνο. Μισάνοιξα τὰ μάτια. Η πυρακτωμένη πλάκα κουνιότανε, άργά, άπαίσια, πλησιάζοντας στο πρόσωπό μου. Αισθανόμουνά τὰ μάτια μου νά καίγωνται, νά ξηραίνονται, νά ματώνουν. Τά χείλη μου σκάζανε.

Ωρα πολλή βάσταξε αυτό τόν μαρτύριο. "Εκανα άπελπισμένες κινήσεις, σχεδόν μη νοιώθοντας τούς πόνους πού μου προσένουσαν, έκλεινα σφιχτά τὰ μάτια, προσπαθούσα νά γύρω πρὸς τὰ πίσω τόν κεφάλι. "Ολα άνώφελα.

Μιά στιγμή αισθάνθηκα τὰ μάτια μου νά θαμπώνουν κι' όπὸ τή μύτη μου άρχισε νά στάζει πηχτό, κόκκινο αίμα...

Ξαφνικά ή πλάκα σταμάτησε, τραδή-

ΚΑΡΔΙΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Έλληνικό μυθιστόρημα

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

«Κύριε Γεώργιε Μαρά, Δέν ξέρω ούτε και ρωτώ για τίς αιτίες που σάς ανάγκασαν να κάνετε μία απονενομένη χειρονομία, τη στιγμή που πλημύριζε μία μεγάλη χαρά το σπίτι μου. Τά μυστικά της νεότητος τά σέβομαι, γιατί κι' εγώ δέν ξεχνώ, πώς κάποτε ήμουνα νέος.

Επιτρέψτε μου, όμως, σάν γέρος και χηκε πίσω. Μιά πόρτα άνοιξε. Με μετέφεραν λιπόθυμο από κεί.

★
Υστερα από λίγες ώρες βάδιζα άργά, με κόπο, ανάμεσα στους πυκνούς στοίχους τών λογοφύρων. Είχα τά χέρια δεμένα, σταυρωτά, πίσω στη ράχι μου, κι' ένοιωθα κάθε λίγο τη λόγχη ενός συνοδού μου να μέ κεντρά για να περπατήσω πιό γρήγορα.

Προχωρούσα μηχανικά, σάν να με κινούσε μία ξένη δύναμις, χωρίς να σκέπτομαι καθόλου, τίποτα.

Ηξερα πολύ καλά που με ώδηγούσανε. Άκουγα, άν κι' από μακριά ακόμα, τη βοή του πλήθους, που περίμενε ν' απολαύσει το θέαμα της πυράς.

Όλα αυτά όμως μου ήσαν αδιάφορα εκείνη τη στιγμή, σά να μ'ήν ήμουν εγώ αυτός που πήγαινε να καί ζωντανός.

Οι καθάλλαρηδες, με τά μακριά κοντάρια στα χέρια, που προχωρούσαν κοντά μου, φάνταζαν σάν σκοτεινές σιλουέτες, κινούμενες στο μουντό φόντο του συνεφιασμένου ούρανού που τόν αλύακωναν οι άστραπές.

Άλλως τε και τά μάτια μου δέν διέκριναν καλά. Θυμήθηκα την πυρακτωμένη πλάκα, τό δωμάτιο τών μαρτυριών. Όλα εκείνα πέρασαν και τώρα μένει ατό τό.

Ανατρίχιασα. Η βοή του πλήθους άκουγόταν πιό καθαρά. Φτάσαμε.

Σχεδόν δέν κατάλαβα πώς μ' ανέβασαν στο σωρό τών ξύλων και πώς μ' έδεσαν σφιχτά σ' ένα σιδερένιο στυλό.

Εβλεπα τίς άστραπές να χαράζουν πυρίνες γραμμές κι' άκουγα τίς βροντές ένωμένες με τούς άρρυθμους τούς πλήθους.

Ο έκτελεστής έβαλε φωτιά στις τέσσερις άκρες του σωρού τών ξύλων, με ύφος επίσημο. Όλος ο πολυθόρυβος εκείνος δ'χλος είχε σωπάσει, παρακολουθώντας την άγωνία μου.

Ξαφνικά, μία έκτυφλωτική λάμψη μ' έκαμε να κλείσω τά μάτια. Ένοιωσα τά χέρια μου να λύνονται και πόνους έγκαυμάτων στους καρπούς. Συγχρόνως μία ραγδαία έροχή με χαλαί άρχισε να πέφτη.

Η φωτιά έσβυσε από τη νεροποντή, κι' ο σωρός τών ξύλων διαλυόταν. Μέσα από τό πυκνό υδάτινο παραπέτασμα είδα ανθρώπους να φεύγουνε τρομαγμένοι, φωνάζοντας:

—Κακό σημάδι! Κακό σημάδι!

Κανένas δέν με πρόσεχε πιά.

Κι' άρχισα κι' εγώ τότε να τρέχω σάν τρελλός μέσα στους έρημικούς δρόμους, νομίζοντας πώς άκούω πίσω μου τούς λογοφύρους να με κυνηγάνε...

Εδώ τελειώνει τό παράδοξο αυτό μεσαιωνικό χειρόγραφο του κόμητος ντ' Άλμπμα, που ένας κεραυνός και μία ραγδαία βροχή τόν έσωσαν από τήν διά πυράς θάνατο, στόν όποιο τόν είχαν καταδικάσει οι Τεροεξεταστές.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

σάν πατέρας της Κάκιας, να σάς έκφράσω την χαρά μου για την άποκατάστασι της ύγειας σας και να σάς παρακαλέσω να δεχθήτε αυτά τά λίγα λουλούδια που σάς στέλνω για την κόρη μου την... εις ένδειξιν της συμπυέσεως μου για την ανδροπρεπή και τίμια στάσι σας μετά τό έπεισόδιο.

Π. Ρανίδης»

Ο Γιώργος σήκωσε τά μάτια του και αντίκρυσε τό κοριτσάκι εκείνο τών 15 ετών, που βαστούσε ακόμα στα χέρια του την άνθοδέση.

Δέκα ώραια μεγάλα τριαντάφυλλα. Τά μάτια του κοριτσιού τόν κυττάζανε με την γαλήνη και την άγνότητα της ηλικίας του.

Ο Γιώργος δέν μπόρεσε να στηρίξη περισσότερο τό βλέμμα του επάνω της.

Μέσα στο νοού του αποτραβήχτηκαν οι σκέψεις και θρόβηκε μακριά σέ κάποιο μονοπάτι, κάτω από τά πλατάνια και έκλεισε τά μάτια του. Ω, δέν ήταν δυνατόν, δέν μπορούσε να τό πιστέψη ακόμα πως η Κάκια παντρεύτηκε, πώς η Κάκια ήταν μακριά του και μάλιστα στην άγκαλιά ενός άλλου.

Τά μάτια του άνοιξαν και στηλώθηκαν πάλι επάνω στο κορίτσι, που κρατούσε τά τριαντάφυλλα.

Την είδε να του άπλώνη τά χέρια, να του δίνη τά ολοκόκκινα τριαντάφυλλα και την άκουσε να προφέρει:

—Την αγαπούσατε, λοιπόν, τόσο πολύ την Κάκια;...

Ένα μαχαίρι θά του έφερνε λιγώτερο πόνο, άν του τό μ'πήγανε στην καρδιά, παρά οι λέξεις εκείνες της μικρής.

Γύρισε τό κεφάλι του από την άλλη μεριά, για να κρύψη κάποιο δάκρυ.

Τό δάκρυ του πόνου Τό δάκρυ κάποιου γλυκειάς άναμνήσεως, που του προκαλούσαν τά άθωα εκείνα λόγια της κοπέλλας.

Η Μπέμπα δέν έδίστασε να επαναλάβη:

—Και την αγαπούσατε πολύ;

Τό κορίτσι αυτό ένοιωσε η νόμιζε πώς έδινε μία ψυχική ευχαρίστησι στο νέο εκείνο με τό να του μιλά για κάποιο ζήτημα, που του άπησχόλησε τό νοού έως τόν θάνατο.

Ο Γιώργος σκούπισε τά μάτια του, χαμογέλασε, πήρε τά τριαντάφυλλα, τά έμύρισε και της έπρόφερε ένα, τό πιό ζωηρό.

Της χαμογέλασε και της χάιδεψε τά μαλλιά.

—Τί ώραία που είναι τά λουλούδια, της είπε.

Τά μάτια της τόν κύτταξαν άφηρημένα. Μύρισε μηχανικά τό τριαντάφυλλο και έπρόφερε:

—Ευχαριστώ!

★

Ο Γιώργος Μαράς παρακάλεσε τούς δημοσιογράφους να μη κοινολογήσουν τό έπεισόδιο του. Άφησε να φανή ότι από κάποια παρεξήγησι προέβη στην άπόπειρα της αυτοκτονίας.

Η άδελφή του όμως, η Νότα, που ήξερε τόσο καλά τά πράγματα, όταν της έγραψε κάποια φιλένδα της από την Άθήνα για τό άτύχημα του Γιώργου, χωρίς να πη τίποτα στόν πατέρα και τόν στενοχωρήση, βρήκε μία πρόφασι να κατέβη από την Άράχωβα στην Άθήνα.

Τά δυο άδελφια κλάψανε μαζί τόν πόνο τους και γύρεψαν μέσα στην άδελφική αγάπη την παρηγοριά.

Ένα πράγμα άπόμεινε από δλη αυτή την ιστορία στα στήθη του Γιώργου.

Μιά σκοτωμένη καρδιά. Μιά καρδιά χωρίς οίκτο, χωρίς συμπόνια, χωρίς αγάπη.

Βέβαια, δέν αγαπούσε πιά η καρδιά του, τού την είχαν ακρώσει!

Κι' έτσι όταν έδωγχε από τόν «Ευαγγελισμό», παρασύρθηκε μέσα στο γλέντι της ζωής και περνούσε ανάμεσα σέ γνωριμίες και ώραιες κυρίες τίς ευχάριστες ώρες της νύχτας, που του άπόμειναν έπειτα από τη μελέτη του στο Πανεπιστήμιο.

Μέσα στα κέντρα, μέσα στις συγκεντρώ-

σεις είχε άποκτήσει τό όνομα του γλέντι.

Τό καλοκαίρι πέρασε, μήκη ο χειμώνας, τά χρόνια κύλισαν και από τό παρελθόν δέν έμεινε, παρά μονάχα μία ευχάριστη άνάμνησις μέσα στίς ώρες της μοναξιάς η και της μέθης έπειτα από τό κρασί.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΣΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Έξω από μία πόρτα της οδού Βερανζέρου ύπρχε μία μπρούτζινη ταμπέλα:

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΡΑΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Όλη η Άθήνα θά θυμάται τόν περίφημο στά διαζύγια δικηγόρο Μαρά.

Δέν ύπρχε περίπτωση, που να ξεφεύγε από τά χέρια του.

Είχε γίνει ο συμβουλάτορας δλης της άριστοκρατίας και ο έλλεκτός φίλος εκείνων που ήθελαν να ξαναποκτήσουν την έλευθερία τους.

Δέν ύπρχε ρωμαντισμός, κουροφέξαλα... Έλεγε στις γυναίκες, που θέλανε να ύποστηρίξουν ότι ακόμα άγαπούσαν.

Άκόμα περισσότερες, δέν ύπρχε έρωσ, κυρία μου. Σας μιλά έκ πείρας.

Ήταν τό διαρκές μοτίβο του, η έπαύδος κάθε συζήτησεως.

Ήταν η ώρα 10 εκείνο τό πρωί, που ο Γιώργος Μαράς μπήκε στο γραφείο δ'λος χαράς και ίκανοποίησι. Χθές ακόμα είχε δοκιμάσει για άλλη μία φορά τό θρίαμβό του.

Τά δικαστήρια του άνεγνώριζαν πιά την ίκανότητά του και οι δικασταί είχαν πάθει μία ψύχωσι με την ίκανότητα και την ευλογωτία του.

Χαρούμενος κάθισε στή θέσι του κι' άρχισε ν' άνασκαλεύη τά χαρτιά του.

Τη στιγμή εκείνη τό παιδί του γραφείου χτύπησε την πόρτα και τού έφερε ένα έπισκεπτήριο.

Τά μάτια του κ. Μαρά στηλώθηκαν για άρκετη ώρα πάνω στο κομματάκι εκείνο τό χαρτί.

Άργησε να δώση άπάντησι στο παιδί που περίμενε.

Άφησε την κάρτα πάνω στο τραπέζι, έφερε τό χέρι του στο μέτωπο σάν να θέλε να σκουπίση κάποια σκέψη, που ξεπήδησε από τό παρελθόν και παίρνοντας τό έπίσημο, τό πιό σοβαρό ύφος του δικηγόρου, είπε:

—Να περάση!

Πράγματι, έπειτα από δυο λεπτά, ένας κομψοτυμένος κύριος έμπήκε μ' ένα χαμόγελο ζωγραφισμένο πάνω στο πρόσωπό του.

—Καλημέρα σας, κύριε Μαρά.

Καλημέρα σας, κύριε. Σέ τί ήμπορώ να σάς εξυπηρετήσω; Καθήστε.

Ο κύριος που μπήκε είχε ένα ύφος φιλικό και μπήκε με όλο τό θάρρος ανθρώπου, που ύπελόγιζε στην ύποστηρίξι του δικηγόρου, που έρχότανε να συμβουλευθή.

Ήταν ο κύριος Νίκος Άστέρης, ο διάσημος αρχιτέκτων, ο σύζυγος της Κάκιας Ρανίδου.

Ο Μαράς πήρε στα χέρια του ένα φιλιςένιο χαρτοκόπτη και έπαίξε με τά δάχτυλά του, περιμένοντας να μιλήση ο άνθρωπος εκείνος, που άδελά του έγινε αλτία που παρ' όλ'ίγον να μη ύπάρχη σήμερα στή ζωή.

Μιά σιωπή είχε άπλωθη στο γραφείο. Τά λόγια έμπέρδευαν μέσα από τίς σκέψεις και η γλώσσα δέν τόλμούσε να άρθώση εκείνο, που ήλθε να ζητήση ο κ. Ρανίδης.

Βέβαια, γιατί για κάτι ήρθε, κάτι τόν έφερε τό σπουδαίο, για να διαλέξη τόν κ. Μαρά ως δικηγόρο του.

Τέλος η σιωπή έσπασε και η φωνή του Ρανίδη άκούστηκε σ' ένα ήχο παραπνοϊάριο, σ' ένα ήχο ανθρώπου άδικημένου από τη ζωή και από τά γεγονότα.

(Η συνέχεια στο έρχόμενο)

Οι Αθλοί του Φαντοκάρυχ

Οι Λουκουμάδες

ΕΚΤΕΛΕΣΤΗΣ ΤΟΥ Θ. ΝΑΓΟΥ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΛΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΕΡΕΜΙΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ο Γιώργης ο Μπουλουγκουράς, ο Τζα-νής ο Σουπαλίκας κι' ο κύρ νοματάρχης έκαθόνταν σ' ένα άπόμερο τραπέζακι της ταβέρνας του Φεγγίτη και τά κουτσοπίνανε για να «πιάσ» η ώρα.

Οι δυο πρώτοι, που φημίζονταν ως οι πιό άφοβοί κάτοικοι του χωριού, είχανε θαλάη να «πεισμός» ν' τον κύρ νοματάρχη, γι' αυτό και άμφισβητούσαν «άπρουκαλύπτους» την «γενηνιότητά τ'».

—Κύρ νοματάρχη! μ' μπορεί να έστ' ι-ξουσία, άλλ' η καρδούλ' σ' διν εν' άφοβ' σάν την δικήν μας, έλεγε ο Μπουλουγουράς άδειάζοντας τό ύπόλοιπο του πέμπτου κατσαοριού στο ποτήρι του.

—Κι πώς τόν λέτ' ίφτούνο παληουζά-γαρά; άπαντούσε ο κύρ νοματάρχης, «τσαντισμένος». Ή γεννιότης μ'διν έχ' άπαλ-λας' τού χουρίου άπου τά ούχληρά λα-λήματ' τούν κουκόρων;

—Μά ίμεϊς διν λέμ' για την ίπθουλήν της τάξιους, έπενέθη ο Σουπαλίκας, αλλά για την έλλειψ'ν γεννιότητους!

—Κι σεις, θρε παληουζαμέδεις, τι κάνατι που μοι κουκουρευσασατι; Κυνηγήσατ' λησταρχουν; Αει πηγαίνετε κατ' άνέμ'. Την άφουβουσούν' κι την παλλ'καρία να τη πούλησητ' άλλοι, άν...την γούραζ' ν'! Σι μένα διν περνάνε μαρουφίσι!

—Τού λόγ' μας μπορούμε! να στού ά-πουδίσουμ', κύρ νοματάρχη, ότ' η καρδού-λα μας εν' άπου άσάλ', έλεπε ο Μπουλου-γουράς χτυπώντας την γροθιά του στο στήθος του, αλλά όχι στο μέρος της καρ-διάς.

—Κι άμέσους, μάλ' στα, συμπλήρωσε ο Σουπαλίκας.

—Ίμπρός, θρε παλλ'καράδεις της δικα-ρούλας, άποδείχτι το!

—Θά βάλουμ' όμους, ένα στοίχημ'.

—Μιτά χαράς, αλλά θά κάνιτι ό,τ' θά σάς πώ ίγώ.

—Σύμφωνοι! Τού στοίχημ' θά ενι πέντ' ούκαδούλ'ς κουκινέλ' κι ού μίξες.

—Λοιπόν, άκούτ'. Την Τίτραδ' τού θράδ' θά πάτι στού νικρουταφείο κι' όλ' τη νύχτα θά φήνιτι λουκουμάδες άπάνου στούν τάφ' της γρηάς Τριχουμούρας. Άμα τού πρωί μ' τίς φέριτι κι διν εν' κανίνας στραβουχμέν'ς, θά καταλάβ' ότι τίς φτιά-νατι χουρίς νάχιτι τριμούλα κι θά κη-ρίσ' τού στοίχημ'. Διχόσασατι;

—Μιτά χαράς... Άν θέλ' η άφιντιά σ' μάλ' στα να πάμ' κι' άπόψι.

—Όχ' άπόψι, Τίταρτ', για να δούμι, η γρηά Τριχουμούρα που όταν ζούσι μπου-ρούσ' να δι σκουτάσ' άν της έλιγες να φάη λάδ' Τίταρτ' κι Παρσάκευη, θά σάς άφήσ' να φήνι φαί μί λάδ' Τίτρατιάτιμ' άπάνου στούν τάφ' τ'ς!

—Μήν τά λίες ίφτούνε για να μās φου-βήσ' ο κύρ νοματάρχη! ίμεϊς θά πάμ' κι θά τού κηρίσουμ' τού στοίχημ'!

—Χαλάλ' σας. Διν θέλου όμους ούτι έ-νας λουκ'μάς να εν' στραβουχμέν'ς!

Την Τετάρτη τό πρωί, ο κύρ νοματάρ-χης έκάλεσε ιδιαιτέρως τόν Τσαρουχόπρο-κα, διότι έπρόκειτο «πρι σπουδίας ύπουθέ-σιους, που έπρεπ' να γέν' μί πās'ν μυστι-κότ'ας».

—Λοιπόν, Τσαρουχόπροκ', τού είπε ά-φου πρώτα για να τόν καλοπιάση τού έ-δωσε μία «πριζούλ'» καπνού για να στρίψ' τσιγάρ'. Λοιπόν, γιννατε ύποδικανέα κι

μουναδ' στούλ'σιμ' τού ίξόχ' σώματος τ'ς χωρουφυλακής. Τού καθήκουν σοι ι-πιβάλλ' να φανής άντάξιους τ' άνωτέρ' σου.

—Σι τι να φανού άντάξιους, κύρ νο-ματάρχη! μ', ρώτησε με περιέργεια ο Τσα-ρουχόπροκας που δέν ήξερε που να άπο-δώση την τόση γενναιοδωρία του «άνω-τέρ' τού».

—Νά φανής άντάξιους της γινναιότη-τους μ'.

—Μιτά χαράς, κύρ νοματάρχη! Σι ποιό κουτέσ' θέλ'ς να πάου;

—Διν πρόκειτ' πρι ούρνιθιου, θρε πα-πηουχαϊδάν'. Πρέπ' να μί βοηθήσ'ς να κη-ρίσ' τού στοίχημ' που έβαλ' μί τούν Μ'πουουρά.

—Ίχφαρίστους, κύρ νοματάρχη! μ'. Άμα τού κηρίσ'ς θά σι βοηθήσ' να πούμ' τού κουκινέλ'!!!

—Σκασμός, παληουκάθαριμ'! Άμα τού κηρίσ'ς, διν έχ' άνάγκ' να μί βοηθήσ'ς. Τού πίνου κι μόνους μ' τού κουκινέλ'!

—Ίμ' τότες;

—Πρέπ' τώρ' να δειξ'ς όλ' τη γινναιό-τητ' της καρδιάς σ' για να γιν' οι λουκ'μά-δεις στραβουχμέν'!

—Διν καν', κύρ νοματάρχη, να δειξού την γινναιότητά μ' στού φάγουμ'...! γώ τίς τρώου κι στραβούς!

—Βγάλ' τού σκαμό, παληουκοθών', κι' άκ' τ'ς ούδηγίς μ'. Μόλ'ς σουρουπώσ' θά πā να μ'ήης μέσ' τούν τάφ' της γρηάς Τριχουμούρας κι' όντας θά άρχίλ'ς να φτιά-ν'ς λουκ'μάδεις, θά τ'ς τρουμάξ'ς για να τίς χύσ'ν στραβά!

—Τι λίες, κύρ νοματάρχη! μ'. Διν θυ-μάσ' τούν καυγā που είχαμ' καν' μί τη γρηά Τριχουμούρ' για τού σουντζούκ' που της θούτ'ης για μίξέ! Νά πάου τώρ' σάν ζουντόβουλο να πέσ' δίπλα τ'ς; Θά μί πνίξ', κύρ νοματάρχη! μ'. Διν θά γλυτώσ' ού έρμουσι!

—Σιουπή, θρασύδειλ'. Διν είσ' άξιους παληουκοθών' να δώκ'ς μία στα μούτ' της παληούγρης κι να την κάν'ς να λου-φάξ'!

—Μά, κύρ νοματάρχη...

—Διν έχ' μ' κι έμιά. Θά ίκτελέσ'ς την διατ' γη τ' άνωτέρ' σ', ίαν διν θες να ά-πουλ'θης ίπ' δυστροπία πρι την ίκτελεσ'ν τού καθήκοντός σ'.

—Μά εν' καθήκουν μ' ίφτούνο, κύρ νο-ματάρχη!

—Ενι κι παρά ενι, παληουλεμέ. Άμα διν εν' δικό σ' καθήκουν να δουηθ'ς τούν άνωτίρ' σ' για να μην χάσ' τού στοί-χημ', ποianoύ ενι, θρε; Τού ξέν' κόσμ'!

—Καλά, κύρ νοματάρχη! μ', θά πάου ά-φοβ' μοι έθιξ'ς τού φιλότιμ', αλλά άν της σπάσ' τά μούτ' διν φέρ' καμμία ίφθύν'!

—Ίντάξ'. Ίντάξ', ίγώ άναλαμθάν'!

Μόλις σουρουπώσε τράθηξε ο Τσαρου-χόπροκας για τό νεκροταφείο. Καθώς έ-μως περνούσε από την αούλη της κυρά Κουρούνας, σταμάτησε στο άντίκρυσμα μίξες ρόμπας που κρεμότανε στο σχοίνι.

—Διν θά εν' άσκημ', σκέφτηκε, να φου-ρέσ' τη ρόμπα. Ή γρηά Τριχουμούρ' θά νομίσ' ότ' ενι καμμία φιληνδα τ'ς κι δέν θά μ' στήσ' καυγā για τού σουντζούκ'!

Χωρίς να σκεφθ' περισσότερο, φόρεσε την ρόμπα και συνέχισε τό δρόμο για τό

νεκροταφείο. Μόλις έφτασε τρύπωσε κά-τω άπ' τόν τάφο και περιέμενε.

Σέ λίγο κατέφθασε ο Μπουλουγουράς με τόν Σουπαλίκας κι' άρχίσανε άμέσως τά προκαρτικά για την κατασκευή τών λουκουμάδων.

—Τήρα, ούρι Μπουλγρā, είπε ο Σου-παλίκας, άνάδοντας την φουφού, διν πρέπ' ούτι ένας λουκ'μάς να εν' στραβοχυ-μέν'ς.

—Άμ' τού ξερ'. Διν πρέπ' να χάσουμ' τού στοίχημ', τού άπάντησε ο Μπουλου-γουράς άνακατεύοντας τό κουρκούτι.

Άφού έκαμε καλά τό λάδι, άρχισε ο Μπουλουγουράς να ρίχνη γροθιές - γρο-θιές τη ζυμη μέσα στο καζάνι, ένθ' ο Σου-παλίκας τούς άνακάτεψε με την κουτάλα για να ψηθουν καλά. Βγήκε η πρώτη τη-γανιά χωρίς να ενι ούτε ένας στραβοχυ-μένος.

—Θριάμβους!, φώναξε ο Σουπαλίκας, άφου θεωάθηκε πώς ήτανε όλοι «στρου-γυλοί», κι χουρίς «παρακλάδ'», άν πάμ' έτ'σ' σίγουρις τού κηρίσ'σ'μ' τού στοί-χημ'.

—Κι βέβαια θά τού κηρίσουμ'. Διν τρώμ' όμους κι κανέναν; Ού κύρ νομα-τάρχ'ς διν μās είπι κι πόσους να τού πάμ'.

Χωρίς δεύτερη κουθέντα, άρχισανε να τρώνε με πολλή δρεξι τούς λουκουμάδες, σχολιάζοντας μεγαλοφώνως τη νοστιμάδα τους, πρός μεγίστη στενοχώρια τού Τσα-ρουχόπροκα, που κρυμμένος κάτω από τόν τάφο ξερογλειφότανε.

—Άμ' διν μπουρā να κρατήσ' πρις-σότιρο, είπε ο Τσαρουχόπροκας, ενι κρίμ' ίφτούν' να τρώνι κι' ίγώ να καθούμ' μί δι-μέν' τά χέρια. Πρέπ' να τούς δουκιμάσ' και χωρίς να χάση καιρό άπλώσε τη χε-ροούκα του έξω άπ' τόν τάφο.

—Βοηθā άγιε μ' Σώστ'!, φώναξε κα-τατρομαγμένος ο Σουπαλίκας και τούπε-σε άπ' τά χέρια η κουτάλα.

—Μη φουβάσ' ούρε, τού είπε ο Μπου-λουγουράς, σάν πιό ψυχραιμος, δός της ίε-ναν λουκ'μά να λουφάξ'!

Τρέμοντας ο Σουπαλίκας έβαλε έναν λουκουμά στο χέρι τού Τσαρουχόπροκα, που άμέσως τό τράθηξε πάλι μέσα στόν τάφο.

—Είσις, είπε ο Μπουλουγουράς χαρού-μενος, ήθελ' κι ίφτούν' να γλυκαν' τού γούλ' τ'ς...

Προτού όμως τελειώση τη κουθέντα του η χερούκλα τού Τσαρουχόπροκα ξαναφα-

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

νερρόθηκε και με άγριας διαθέσεις αυτή τη φορά, γιατί κουνούσε και τα δάχτυλά της.

— Δός της κι' άλλουν; είπε ο Μπουλουγουράς στον Σουπαλικά.

Με χτυποκάρδι ο Σουπαλίκας έβαλε και τον δεύτερο λουκουμά στο χέρι του Τσαρουχόπροκα, χωρίς όμως να ήσυχάσουν, γιατί σε λίγο παρουσιάστηκε πάλι η χερούκλα ζητώντας και τρίτο λουκουμά.

— 'Η ξαδιουαντρουπιά τ'ς δίν' υποφέρετ' είπε θυμωμένος ο Μπουλουγουράς, αν έακουλούθ'ς έσ'θ' θά μ'ας τούς φάη' δλ'ς τ'ς λουκ'μάδ'ς! Χύσ'ις λίγου λάδ' στο χέρ', 'Αμέσως ο Σουπαλίκας πήρε μιά κουταλιά λάδι από το καζάνι και το έχυσε στο χέρι που «ζήταγ'» κι' άλλουν λουκ'μά». — 'Ωχου του χιράκ' μ'! φώναξε ο Τσαρουχόπροκας και πετάχτηκε έξω απ' τον τάφο!

Ο Σουπαλίκας με τον Μπουλουγουρά μόλις τον είδανε με το φουστάνι, νομίσανε πως είναι η γοηά Τριχουμούρα και το βάλανε στα πόδια!

Με την «ψυχή στού στόμ'», φτάσανε στον καφενέ κι' ανήγγειλαν τὸ γεγονός στον κύρ νοματάρχη, που περίμενε τὸ ἀποτέλεσμα γιὰ νὰ «ρουφήξ'» τὸ κουκκινέλ'.

— Κύρ νοματάρχ' μ', απ' τὸν Χάρ' τὰ δόντ' γλυτώσαμε, είπε ο Μπουλουγουράς, κατακρίτρινας ἀπὸ τὸ φόβο του.

— 'Αν δίν' φουρούσ' φουστάν' θά μ'ας έπιαν', έπρόσθεσε ο Σουπαλίκας χύνοντας στὸ κεφάλι του ἕνα ποτήρι νερό γιὰ νὰ συνέλθῃ.

— Τί λιέτ' οὐρέ; ρώτησε ο κύρ νοματάρχης, ξαφνιασμένος. Φουρούσ' κι' φουστάν'!

— Ναι, κύρ νοματάρχ' μ', Ικεῖνο που τῆς Ιέχαν' θάλ' δντας τὴν θάψαν! — Πῶ! Πῶ! Τρουμάρε μ', πᾶει τὸ ὅπουδικανεύς Τσαρουχόπροκας, θά τὸν έπνιέ' ἡ παληούγρη, φώναξε ο κύρ νοματάρχης και έτρεξε στὸ νεκροταφείο ἀκόλουθούμενος απ' ὅλους τούς θαμώνας τοῦ καφενέ.

Μόλις πλησίασε κοντὰ στὸν ῥάφο τῆς Τριχουμούρας σταμάτησε και φώναξε:

— Τσαρουχόπροκααα!

— Οὐρίστ', κύρ νοματάρχ'! τοῦ ἀπάντησε ο «γυναιῖους ὑπουδικανεύς».

— 'Ελα δῶ, οὐρέ! Σί χτύπησ' ἡ παληούγρη;

— 'Αχ! κύρ Νουματάρχ' μ', εἶπε ο Τσαρουχόπροκας, πλησιάζοντας, τοῦ χιράκ' μ' μοῦ τοῦ καθήλουσι ἡ παλιοβρώμ'!

— Κί τί εἶν' ἱφτοῦνο που τοῦ ἔχ'ς διπλουμέν', οὐρέ;

— Τοῦ φουστάν' τ'ς, κύρ νοματάρχ' μ'! Τῆς τοῦ θούτῆς τὴν ὥρ' που ἔφευγ'!

— Κί δέν τῆς ἔδουκις, καμμιὰ ξανάστραφ'!

— Δίν' πρόλαδ', κύρ νοματάρχ' μ'!

— 'Ας εἶνε, ἐιτέλεισις μιτ' αὐταπαρνήσιους τοῦ καθήκουν σ. εὐγί! Ἰαμί τῶρ γιὰ τοῦ κουκκινέλ'!

— Ποιὸ κουκκινέλ', ἐπενέθη ο Σουπαλίκας, τοῦ στοίχημ' δίν' τοῦ χάσαμ'!

— Κί θέβια, έπρόσθεσε ο Μπουλουγουράς, ἱμεῖς τ'ς φτιάξαμ' τρουγγιλοῦς τ'ς λουκ'μάδ'ς κι' ἂν δίν' ἔδωγαν' ἡ γρηά Τριχουμούρ' θά στίς δείχναμ'!

— Τί λιέτι, παληουκαθάρματ'! έβρυχηθῇ ο κύρ νοματάρχης, μπορούμε νὰ μὴ χάσαμ' τοῦ στοίχημ', ἀλλὰ θά πλ'ρώσῃ τοῦ μιζέ κι' τοῦ κουκκινέλ', γιὰ τὴν ψυχικὴ οὐδύν' τοῦ Τσαρουχόπροκα.

ΝΙΚ. ΓΣΕΚΟ

Ψυχραιμία

Ἡ σύζυγος. — ('Επειτα ἀπὸ ἕνα καυτὸ τὴν ὥρα που πρόκειται νὰ γευματίσουν): Μοῦκαμες τὴ ζωὴ ἀνυπόφορη! Σ' ἔγκαταλείπω γιὰ πάντα! Ξέρε το!

Ο σύζυγος. — Πολὺ καλά. Μόνο τώρα που θά βγῆς ἔξω πὲς τῆς μαγειρίσας νὰ ἑτοιμάσῃ ἕνα σερβίτιοιο λιγώτερο.

Σιλουέττες

ΜΑΡ. ΥΨ.

Καλωσύνη

Κάποια ἀέρινα δάχτυλα, σὰν ἀχνός, θάπτευαν τὰ πλῆκτρα με κατάνυξι, κι' ἀπὸ τὸ ἀρμόνιο ξεχύνονταν οἱ ἦχοι ἀπαλοί — μιά θαπεία στὴ μυστηριώδη γαλήνη που ἀπλώνονταν στούς ποικιλιμένους τοίχους μιάς ἐρημικῆς ἐκκλησίας, τὴν ὥρα που τὰ πρῶτα χρυσάφια τῆς αὐγῆς γλυστροῦσαν μέσα ἀπὸ τὰ χρωματιστὰ τζάμια κι' ἄφηναν βούλες κόκκινες, μπλε, κίτρινες ἀπάνω στὸ πλακόστρωτο. Θαμπές πολυχρῶμες σκιές, που ἔπαιζαν ἀπάνω στὰ χρυσὰ κομμάτια τῶν εἰκόνων καὶ τὰ χρυσὰ πλαίσια καὶ θαφτίζονταν στὴν ἀχνα τοῦ μοσχολίθου, καὶ στὸ ξεψύχισμα τῶν κεριῶν, που ἀργοπνέβαιναν μέσα στὰ μπρούτζινα καντηλιέρα τους.

Κι' οἱ ἦχοι τοῦ ἀρμόνιου τρεμόσβυναν, σὰν ἀνάσασμα ἑνὸς ρέκθιου, σὰν παράπονο ἔγκαταλι-ψέως, κι' ἐρχόνταν μ' εὐλάβεια νὰ ἀκούσουν μπροστὰ στὰ πόδια μιάς Παναγίας, νὰ πούνε μιά συγκινητικὴ προσευχὴ καὶ νὰ σβύσουν παντοτείνᾳ.

Ἔτσι μοιάζει τὸ πρόσωπό της, σὰν τοὺς ἦχους ἑνὸς ρέκθιου, θγαλμένου ἀπὸ κάποια ἀέρινα δάχτυλα — ἔτσι μοιάζει τὸ πρόσωπό της σὰν τὶς εὐλαδικές σκιές που ὀρχνονται νὰ φιλήσουν τὰ πόδια τῆς Παναγίας καὶ νὰ σβύσουν — σὰν εὐλαδικὸς στεναγμός — μπροστὰ της, με τὰ καστονά μαλλιά της φωτισμένα ἀπὸ τὴ θαπεία τῶν ἀχνῶν, με τὰ μεγάλα ὠραιοπαθῆ μάτια — δυὸ μελαγχολικὲς προσεχές, δυὸ τρυφερὲς καλωσύνες, στὰ πόδια τῆς Μεγάλῃς Καλωσύνης.

Κι' οἱ δυὸ αὐτὲς πνευματικὲς θρύσες, που φωτίζουν τὴν γλυκάδα τοῦ αἰσθητικὰ ντελικάτου προσώπου της με τὴν σταρένια ἀπόχρωσι, που ἀπάνω τους ξεχύνεται ἕνας στοργικὸς στοχασμός, ἐκατακτὰ ἀντικρύζοντες τὴ ζωὴ σὰν κάτι που παρουσιάζεται μπροστὰ τους πλάσμα κακῆς φαντασίας, ἀπ' ὅπου θέλουν νὰ ξεφύγουν — νὰ πηδήσουν μ' ἕνα πῆδημα σ' ἕνα ἄλλο κόσμου γεμάτο φῶς καὶ μουσικὴ, γεμάτον ἀγάπη.

Γιατὶ μέσα σ' αὐτὲς τὶς δυὸ πνευματικὲς θρύσες ἔχει ἀποτυπωθῇ ἔντονα ἡ φιλόδοξη λατρεία ἀδελφῶν, που με τὴν τρυφερόδα τους τὴν ἔκαναν νὰ πιστέψῃ ὅτι ἡ ζωὴ εἶνε ὠραία κι' ὁ κόσμος μιά ἀνεξάντλητη πηγὴ ἰδανικῶν, ἕνα Παράδεισος πρόσκαιρος, μὰ ἄξιος ἀνὰ τὸν ζῆσθ κανεῖς. Καὶ γαλουχήθηκε με τὴν τρυφερὴ τέτοιων ἰδανικῶν καὶ μεγάλωσε με τὴν πίστι τῆς ὁμορφιάς τῆς ζωῆς, κλεισμένη στὸν ἑαυτὸ της, τριγυρισμένη ἀπὸ τῶν δικῶν της τὴν προσεχτικὴ λατρεία.

Γι' αὐτὸ ἕνας ἀχνός χαμόγελο, ἴσως εἰρωνικό, ἴσως θλιμμένο — ποῖός ἔξεραι — ἀνθίζει στὴν ἀκρὴ τῶν χειλιῶν της.

LUX

Ρούσικη ἀγάπη

Ο 'Αμπρουάζ Ρολέν, δέν ἦταν καθόλου ἕνας ρομαντικὸς τύπος...

Κι' ὅμως ὁ Ρολέν ἦταν ἐρωτευμένος με τὴν ἰὸ ὁμορφὴ κυρία τοῦ ξενοδοχείου... Τὴν γυναῖκα τοῦ Σέργιου Λαρκῶφ, ἑνὸς Ρώσσου ἑξαγκιανού, ψηλοῦ ἴσαμε κει πάνω καὶ πού δέν χαμογελοῦσε ποτέ...

Ο Λαρκῶφ, ἦταν κάτι παραπάνω ἀπὸ θάρβαρος...

Ἀπειρες φορὲς ἡ νέα γυναῖκα ἀναγκάσθηκε νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ τραπέζι, γιὰτὶ οἱ λυγμοὶ τὴν ἔπνιγαν... Καὶ τότε ὁ Ρολέν ἔσφιγγε τὶς γροθιές του με λύσσα, γιὰ νὰ κρατήσῃ τὴν τρελλὴ ἐπιθυμία, που ἔνοιωθε, νὰ στραγγαλίσῃ τὴ Ρώσικη ἀρκούδα...

Δυὸ γεγονότα τρομερὰ στερῶσαν αὐτὸ τὸ μῖσος... Τὸ δωματίο του θριακόταν κοντὰ στὸ διαμέρισμα τῶν Λαρκῶφ... Οἱ τοῖχοι ἦσαν χονδροὶ καὶ ταπεταρισμένοι... Ὡστόσο κάπου-κάπου τοῦ φαινόταν πὼς ἀκούγε κάτι σὰν ἕνα λυγμὸ μακρὺ, ἕνα παράπονο ἀβάσταχτο... Κι' ἔπειτα ἀλλή μιά φωνὴ θαρειά, που ἔκοβε τὸ παράπονο, ὅπως οἱ κοφτὲς νότες τοῦ ἀκοπανιαμένου στὴ μελωδία... Κατόπιν τὸ παράπονο γινόταν πὺ καθαρὸ, πὺ σπαρταχτικὸ, σὲ μιάν ἀτελειωτὴ γκάμμα πόνου καὶ ἡ ἀνδρική φωνὴ τὸ ἀπότομη...

Τὴν κακομεταχειρίζεται!, σκεφτόταν ὁ Ρολέν... Τὸ κτήνος!

Ἐνα ἀπὸ τὰ δύο γεγονότα, ἦταν αὐτό: Ἡ γυναῖκα προτιμοῦσε τὰ κλειστὰ φορέματα, ὅπως οἱ περισσότερες Ρωσίδες... Ὡστόσο κάποτε, κατ'ἐκδοὲ με θραδυνὴ τουαλέτα, ἡ κόπα της γλύστρησε, ἔπεσε χάμω. Ὁ Ρολέν τσακίστηκε νὰ τὴν σηκώσῃ... Μὰ καθὼς τὴν ἔριχνε στούς ὅμους τῆς νέας γυναίκας, μιά κραυγὴ τοῦ ἔφευγε: Μιά θαθεῖα οὐλὴ, μιά πρόσφατη οὐλὴ, ἔσκιζε τὴν πλάτη ἀπ' ἄκρου σ' ἄκρη... Ἡ γυναῖκα ἔγινε κατακόκκινη καὶ κατέθηκε γρήγορα τὶς σκάλες, χωρὶς νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ καν ἀπὸ τὴν ταραχὴ της...

Τὸ δεύτερο γεγονός ἦταν, πού μιά φορά ρίχνοντας μιά γρήγορη ματιά στὸ διαμέρισμα τῶν Ρώσων, καθὼς ἡ καμαριέρα κράτησε λίγες στιγμὲς μιά πόρτα ἀνοιχτή, εἶδε ἕνα κνουτὸ στὸν τοῖχο... Ἐνα ἀληθινὸ κνουτὸ ρούσικο, ἀπ' αὐτὸ που χτυποῦσαν τοὺς μουζίκους.

—Τὸ τέρας!, σκεφτόταν. Ποῖός ἔξεραι τὶ ὑποχρέωσι τὴν δένει μ' αὐτόν! Ποῖός ἔξεραι. Μπορεῖ καὶ νὰ φοβάται μὴν τὴ σκοτώσῃ!

Καὶ μιά θραδυὰ ἔγινε τὸ δοῦμα...

Κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα του... Ἡταν αὐτή...

—Κρῶψε με! Θά με σκοτώσῃ!..., εἶπε ἀπλά...

Ο Ρολέν θυγῆκε ἀμέσως στὸ διάδρομο καὶ ἡ Ρωσίδα τὸν ἄκουσε νὰ χτυπᾷ στὸ δωματίό τους... Ὦρισε μετὰ δέκα λεπτά... Ἡρεμος. Πολὺ ἥρεμος...

—Τὸν σκότώσα!, μουρμούρισε. Γιὰ χιτήρι σας! Εἰσθε ἐλεύθερη!

Ὠρισμένος ὁ Ρολέν ποτέ δέν θά μπορούσε νὰ φαντασθῇ ὅτι ἔπακολούθησε...

Ἡ γυναῖκα τὸν κύτταξε λίγες στιγμὲς σὰν νὰ μὴν καταλάβαινε τί ἔλεγε, κι' ἔπειτα, με μιάς, θρέθηκε ὁ, θια...

—Σκότώσε;... Σκότώσε τὸν Σέργιο; Μοῦ σκότώσε τὸν Σέργιο; μούγγρισε σ' ἕνα λυγμό...

Εἶδε τὴν ἀπειλὴ στὰ μάτια της, που ἵναγκάσθηκε νὰ ὑποχωρήσῃ...

—Σὰς κακομεταχειρίζεται... Ἡταν ἰάρβαρος... Κακός!...

—Μπορεῖ νάταν... Μπορεῖ... Μὰ τὸν ἀποτοῦσα! Καταλαβαίνεις; Τὸν ἀγαποῦσα. Σὰν τρελλή!... Σὰν σκλάβο του!...

Ὅπως δέν θα σ' ἀναπήσινε ποτέ, ἔσένα, ἰσαντζέ, ἰκο σκουλήκι!...

Καὶ γόθηκε, τρελλή ἀπὸ ἀπελπισία, πὸν διάδρομο. Ἐνῶ ὁ 'Αμπρουάζ Ρολέν, σκεφτόταν πὼς ἂν ἡ καρδιά της γυναίκας εἶνε μυστήριον, μιά φορά, ἡ καρδιά της Ρωσίδας εἶνε δεκαπέντε...

ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΣ

13 ΣΤΡΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΙ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 7^η

ΥΠΟ ΛΑΛΙΟ ΚΑΡΑΚΑΣΗ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ Ν. ΓΑΙΩ

Βλέπει ἔμπρός της αἵματα, τοῦ ἑραστοῦ τὰ θλέμματα νὰ σβύσουν εἰς τὴν κλινικὴν...

Στὰ γαλλικὰ τὰ στήθη του θλέπει ὅπῃν ἑλληνικὴν. Ἡ σκέψις της θολώνει...

Χάριν τῆς ρίμας, ὁ γιατρός ἔρχετ' ἀπ' τῆς Βουλῶν. Ὅλοι τὸν περιτριγυροῦν ὡς ἄλλον ἱπποκράτη...

— ὦ! Μεγαλειότητι! ψελλιζει ὁ 'Αμβρόσιος. — Φαινόμενον ὑστερικὸν καὶ γιὰ νὰ γίνῃ ἡ ρίμα μου τῆς γραφεῖ ἕν ἐμετικόν.

— Σὰς ἤλθε κρίσις νευρικὴ — Ναι, τονθορίζει ἡ δυστυχὴς. Μιά ὀπτασία Ἑλληνικὴ Παραληρῶ...Φαντάζομαι πὼς ζῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ μούρχειται ζαλάδα!

— Ὁ Ιατρός ἀνακινεῖ ἐκφραστικῶς τὴν κεφαλὴν κι' ἔγκαταλείπει τὴν Αὐλὴν...

Αἰφνης ἀκούεται φωνή:

— Σὰς θέλουν στὸ τηλέφωνον, εἰδοποιεῖ τὴν ἀσθενή. Τὸ κέρας τὸ ἀκουστικὸν ζητεῖ ἡ Αἰκατερινή...

Κάποιος μικρὸς τὸ δίνει. — Κτήνος! ἀναφωνεῖ αὐτή. Μὴν εἰσαι ὑπναλέος! Τὸ κέρας που μοῦ ἔδωκες εἶνε τοῦ βασιλέως!

Ἐν τέλει εἰς τὸ τηλέφωνον ἀναφωνεῖ: Ἄλλο! «Σερί!» — Ναι - ναι! Καλὰ τηλεφωνεῖς... Ἀνάκτορα Τουίλερί!

Τιέν!... Σαπριστί! Ἐσὺ ἐκεῖ; Τί ἐκπληξὶς ὄνειρευτή. Ἀκούει τί; Τὸν Σαπριστί νὰ ὀμιλῇ ἑλληνιστί.

— Τί ἔπαθες, γενναῖε μου; Πάλιν μονομαχία; Πάλιν ἐγὼ αἰτία;

Ποῦρ κέλ μοτίφ; τὸν ἐρωτᾷ ἱταλιστὶ (φουτουριστὶ) κι' ὁ Ἑλληνίζων ἥρως τῆς τῆς ἀπαντᾷ μαστουριστί:

— Κάτω στὰ λεμονάδικα με μαχαίρωσαν ἄδ'ικα!...

ΛΑΛΙΟΣ ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ

Κάτω στὰ λεμονάδικα με μαχαίρωσαν ἄδ'ικα

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Εἰς μάτην ἡ βασιλίσσα νὰ λησμονήσῃ προσπάθει τὸ τρομερὸν τῆς ὄνειρον... Ὁ φόβος τὴν ἀκολουθεῖ...

Ὁ ἐφιάλης τὴν ποιεῖ... Τὸ δέος τὴν παγώνει. Εἰς μάτην ἡ καρδιά της ἐπέλλιζε... «Λησμονεῖ».

Ἐταξίδευσον! Πλεῖστον μακράν, ὡς ὄναρ φευγαλέον. διότι ὅστις λησμονεῖ δέν ἐνθυμεῖται... πλέων!

Νὰ λησμονήσῃ! Ἀλλὰ πῶς;... Ναι... Δίχως βασιλέα... θά ἔφευγε ὅπου ἀνθεῖ χρυσὴ πορτοκαλλέα!

Εἰς τὴν ἱταλικὴν αὐλὴν τῶν συγγενῶν Μεδίκων; Τί νὰ ἐκλέξῃ; Ἐρωτα μοιραῖον ἢ καθήκον;

«Περ ντίο σάντο!» ἔκαμε νὰ εἴπῃ ἱταλιστί, πλὴν γαλλιστί ἡ καρδιά της ἔκραζε «Σαπριστί!»

— «Τὸν Σαπριστί νὰ στερηθῶ; Μὴ μοῦ τὸ λές! Θά λωλαθῶ!

Ἄν φύγω; Εἰς τὸν θλον του τί σκάνδαλα κι' ἐμπόδια! Θά μερακώσῃ! Θά τὰ πῇ... Θά γίνοντο ἐπεισόδια!

Θά γίνω καὶ ἀνάνυσμα με ὅλας τὰς τιμάς! Καὶ δυὸ αἰῶνες ὑστερα...θ' ἀρχίσῃ κι' ὁ Δουμάς!

...Χίλια ἐξακόσια ἐξήκοντα ἑννέα!... Ἄν ἐγεννώμην ἄλλοτε! Ἄν ἦμην Ἀθηναῖα!...

δέν θά ἐσκόπουν ἂν καὶ ποῦ νὰ φύγω θά μπορέσω, θά μ' ἔπαιρ' ἀπ' τὸ Φάληρο ἡ «Ἀεροεσπρέσο»,

θά ἔσθων ἡ πικρία μου με καραμέλας Φλόκα θά ἑλισμόνουν τοὺς παλμούς ἄδουσα τὴν Καριόκα

Δίχως περροῦκα θάβγαίνα στούς δρόμους με τὰ «πλατινὲς» καὶ θάλεγα στὸν Σαπριστί! Κουνήσου κουενέ!

Φώναξ' ἕνα ταξί, Πᾶμε μαζὶ στὴ Κηφισιά, καὶ καθ' ὁδὸν...ἔξερεις ἐσὺ. Ἐκεῖ εἶν' ὅλα ἐλεύθερα! Τί χώρα θεσπεσία,

ἕνα φεγγάρι κράτησε μόνο...λογοκρισία! Ἐκεῖ εἶν' ἐλεύθερος καθείς...Καὶ τῆς νυκτός αἱ ὠραι σοῦ τραγουδοῦν ἱταλιστί τὸ «Πάλα μι ντ' ἀμόρε!»

Κι' Αἰκατερίνα ἂν λέγεσαι ἀκοῦς τὴν κανταδίτσα νὰ σὲ θαφτίξῃ τὶς αὐγές: Πίτσα - Πινελοπίτσα! Τί θέλω τὸν Φονταίνεμπλῶ μονάρχου ἀπαισίου!

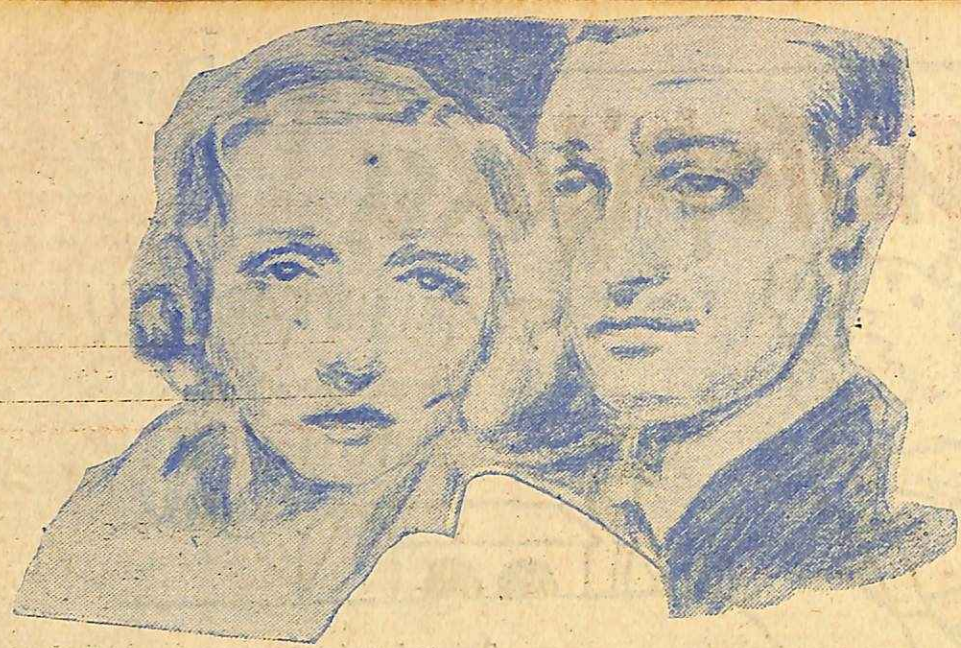
Ποῦ εἶνε τὸ μεγάφωνον τοῦ Κήπου τοῦ Μουσείου! Ποῦ κλάξον, ποῦ γραμμόφωνα; Ποῦ τὸ τοῦ γείτονος ραδιὸ που σὲ ἔπνᾳ καὶ θλαστήμας μεσάνυχτα μέχρι τὶς δυὸ.

Μὴ τάχα καὶ ὁ Σαπριστί, φάσιν Ρωμηός, μπορεῖ κι' αὐτὸς νὰ μ' ἀγαπᾷ ἑλληνιστί; Νὰ με εἴπῃ «Μανάκι του» καὶ στὰ ντουμάνια μέσα νὰ πιάσῃ τὴν κιθάρα του νὰ ψάλλῃ τὴν «Μπαμπέσσα»;

Ἡ' ἐνόσω ταῦτα μελετᾷ με ταραχὴν ἀνακιρτᾷ καὶ τὸν Ἀμβρόσιον Παρὲ τὸν Ιατρὸν καλεῖ

νὰ τοῦ ζητήσῃ φάρμ'κον...Εἶνε σχεδὸν τρελλή! Γίνεται καταπόρφυρος καὶ πάλιν ἐναλλάξ γίνεται πάλλευκος...ἡχρά...κι' ἐν τέλει μπλε - ντὲ - σάξ.

Θά ἔλθῃ; Ὁ ἀποθάνῃ; Ποῦ εἶνε; Τί νὰ κἀνῃ; Ὁ ἐφιάλης ὁ κακὸς τὴν κατατρύχει διαρκῶς.

ΠΕΤΟ ΣΠΑΘΙ... ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Το ωραιότερο ιππολικό μυθιστόρημα ΤΟΝ ΖΩΝ ΚΑΡΝΤΟΣ

Ζίνα κι' ένα μεγάλο δωμάτιο, που χρησίμευε συγχρόνως για σαλόνι και για κρεββατοκαμαρά, γιατί έβλεπε κανείς εκεί το κρεβάτι του ευλοκόπου σε μία γωνία. Μία μικρή ξύλινη σκάλα οδηγούσε στο επάνω διαμέρισμα, που το αποτελούσαν δύο δωμάτια, από τα οποία το ένα το χρησιμοποίησε η Ίωάννα.

Για πολλά χρόνια ο ευλοκόπος είχε για μόνη συντροφιά τη γυναίκα του, που υπέφερε από ένα διαρκή μαρασμό και δύο γέροντες που κατοικούσαν στα περίχωρα. Αυτοί οι δύο γέροντες ήταν: ένας μοναχός, που ζούσε σάν έρημιτης και μία καλή γυναίκα, που έσασκουσε, κατά τας περιστάσεις, το επάγγελμα της μάγισσας και της μαιάς.

Όταν ο έρημιτης έφτανε, η γυναίκα του ευλοκόπου έτρεχε να παραλάβει τα παιδιά, ώστε ν' αφήνει τον Κλαύδιο και τον μοναχό να κουβεντιάσουν ιδιαίτερος.

Αλλά όταν παρουσιαζόταν και η μάγισσα άμέσως γινόταν δεκτική κι' ελάμβανε μέρος στη μουσική συζήτηση των δύο ανδρών.

Μία μέρα, η γυναίκα του ευλοκόπου πέθανε ξαφνικά, αφήνοντας τον Κλαύδιο με τα δύο παιδιά, που μπορούσαν να πιστέψουν, ότι ήταν αδελφές και αδελφή, γιατί και τα δυο τα είχαν πάντα περιποιηθεί και αγαπήσει εξ ίσου. Αλλά μόνο η Ίωάννα ήταν παιδί του ευλοκόπου. Το άλλο, ο Λουδοβίκος, είχε μία ιστορία μυστηριώδη, που ο Κλαύδιος δεν θέλησε να την έμπιστευει σε κανένα.

Μία μέρα, γυρίζοντας από τον Άγιο

Γερμανό του Λάζ, έφερε αυτό το παιδί, που μόλις είχε γεννηθεί, και είπε στη σύζυγό του, βάζοντας το στην αγκαλιά της:

— Άκουσέ με καλά, γυναίκα. Αυτή είναι η πρώτη φορά στη ζωή μου, που θάχα ένα μυστικό από σένα. Αλλά, σε παρακαλώ, μη με ρωτήσεις ποτέ γιατί έπιρα εγώ το παιδί, γιατί σου είπα ότι το παιδί, ποιο μού το έμπιστεύθηκε και πρό πάντων ποιο νού είναι. Θέλω να μου υποσχεθείς, ότι ποτέ δεν θα με ρωτήσεις γι' αυτό το ζήτημα, γιατί, αν και σε αγαπώ σάν μία άγια καλή γυναίκα, που είσαι, θ' άρνηθώ να σοι άπαντήσω, γιατί είναι μυστικό, που δεν είναι δικό μου.

Πέρασαν είκοσι πέντε χρόνια από τότε και η σύζυγος του ευλοκόπου είχε περάσει, χωρίς να ζητήσει ούτε μία φορά να διαλευκάνη το μυστήριο της γεννήσεως του παιδιού, άπέναντι του οποίου είχε κρατήσει τη θέση της αληθινής μητέρας.

Από την ημέρα της χηρείας του, ο Κλαύδιος έννοησε, ότι έπρεπε ν' αφιερώσει εξ ολοκλήρου στα δυο αυτά νεαρά πλάσματα, που δεν είχαν πια παρά μονάχα αυτόν στον κόσμο κι' άρχισε ν' ασχολήται με άφοσίωσι σε δυο πράγματα συγχρόνως: στα καθήκοντα του οικογενειάρχου και σε ασχολίες άλλου είδους, που τις κρατούσε μυστικές.

δωμάτιο και ήταν λύπη να βλέπει κανείς το νεανικό της σώμα κι' αυτήν την κατάσταση. "Αν ένας ξένος έμπαινε εκεί μέσα την ώρα αυτή, καθώς ήταν έτσι όλη, θα νόμιζε πως βρίσκεται μπροστά σε ένα νεκρό:

Δεν θα περιγράψω την κηδεία. Θα αφήσω μάλιστα να περάσουν μερικές ημέρες.

Τώρα η Έλένη, μαζί με τον πόνο της αισθάνεται μια μεγάλη κούραση. Δεν θέλει ν' ακούει ούτε να βλέπει κανένα. Κόπασε μία μέρα τον καθρέφτη και τρόμαξε. "Ιχνοσ δεν μπορούσε να διακρίνει από την παλιά της όμορφη, στα φουσκωμένα από τα κλάματα μάτια της. Και μένα από τα κλάματα μάτια της. Και σκέπασε όλους τους καθρέφτες με μαύρο πανί. Και κλείστηκε βαθύτερα στο πένθος της. Για μήνες έζησε μόνω ζωής μοναχική, μακριά από κάθε θόρυβο, από κάθε ψυχαγωγία. Αυτό σιγά-σιγά την ξεκούραζε, της έδινε άσυνείδητα μία καινούργια δύναμη. Και μερα με την ημέρα, όταν ο πρώτος χρόνος άρχισε να περνάει, άρχισε και κείνη να παίρνει πάλι το χρώμα της, την όμορφιά της και τη διάθεσή της για τη ζωή, να νάχε σηκωθεί από μία μεγάλη άρρώστεια.

Κάποια μέρα, σκέπασε τα μαύρα πανιά από τους καθρέφτες και ξανακίτταξε τότε από το πρόσωπό της εκεί μέσα. Πρόσεξε πως στο ξανθά αυλάκι της πήγαινε ώραία ο μαύρος πέπλος, καθώς τα μάτια της είχαν ακόμη τη μελαγχολική έκφραση. Και σκέφθηκε εκείνη την ώρα το Γιώργο της, που θα καμάρωνε, αν ζούσε, αυτή την όμορφη. Αλλά την άλλη μέρα, κυττάχθηκε για δική της ευχαρίστησι στον καθρέφτη της...

Δεν λέω πως άπτότομα τον έχασε τον άνδρα της, αυτή η νέα γυναίκα. Σιγά-σιγά έγινε αυτό. Ούτε και η ίδια δεν το ήθελε. Δεν το καταλάβαινε ίσως όταν γινότανε.

Μα τέτοια είναι η ζωή. Νά, προχθές άκουσα, πως η Έλένη παντρεύεται πάλι.

ΦΡΟΣΩ ΜΟΥΡΑΝΟΥ
(Εικονογράφος δ. Άντ. Μισαηλίδης)

Ερωταποκρίσεις

— Πώς γεννιέται ο πιο θερμός έρωτας;
— Υστερα από παροδική ψυχρότητα, όπως μετά το ρίγος έρχεται ισχυρότερο, πυρετός.

— Τι κρύβεται εύκολώτερα;
— Η σοφία δέκα σοφών, παρά η μωρία ενός μωρού.

— Τι προτιμούν οι γυναίκες;
— Να κυβερνούν άνόητους άνδρες, παρά να υπακούουν σε φρόνιμους, μοιάζοντας με το διαβόλι, που προτιμά να οδηγεί τυφλούς, παρά να ακολουθεί εκείνους που βλέπουν.

— Ποιοί είναι περισσότερον δύσπιστοι;
— Αυτοί που άπάτησαν, παρά αυτοί που άπατήθηκαν.

— Τι είναι εύκολώτερο;
— Να χλευασθεί μία καλή πράξη. Το δύσκολο είναι να θρη μιμητής.

— Με τί μοιάζει ο σταθερός άνθρωπος;
— Με την άναμμένη λαμπάδα. Γύρισε την προς τα κάτω, η φλόγα της θα στραφεί πάλι προς τα άνω.

— Πώς παρουσιάζεται καμμία φορά η Θεία Πρόνοια;
— Με την μορφή άσχημης και ηλικιωμένης κόρης, που φέρνει γεμάτο θαλάντρο!

— Τι είναι ο ύπνος;
— Ο μόνος φίλος, ο οποίος δεν έρχεται όταν τον προσκαλούμε!

— Τι κάνει η ζηλοτυπία;
— Πληγώνει τον έρωτα, και κάποτε τον σκοτώνει.

Ιστορίες της καρδιάς

Όταν πεθαίνει η γυναίκα... ... όταν πεθαίνει ο άνδρας

Παντρεύτηκε από έρωτα, μα δεν τους έλειπε καμμία από εκείνες τις ανέσεις που, αν δεν αποτελούν την αληθινή ευτυχία, όμως συντελούν πολύ σ' αυτήν. Ήσαν πλούσιοι, όωαίοι, άγαπητοί σε όλους.

Εκείνη ήταν η πιο κοκέττα Άθηνάια. Ήταν υπερηφάνεια για το Γιώργο, να την βλέπει να φορεί τις όωαίες τουαλέττες, που χωρίς καμμία, αλήθεια, θυσία εκείνος της άγόραζε. Και η Έλένη εύρισκε την πιο μεγάλη ευχαρίστηση να κάθεται δίπλα του, στο όωαίο τους αυτοκίνητο, και να διακρίνει γύρω της βλέμματα θαυμασμού ή ζήλειας.

Τον άγαπούσε άγνά, νόμιζε πως αυτός ο άνθρωπος ήταν ο κόσμος της. Πως χωρίς αυτόν δεν θα μπορούσε να ζήσει.

— Νά, τούλεγε, θέλεις να στερηθώ όλα, όλα μας τα πλούτη και να ζήσω μόνο με σένα και για σένα;

Και τον έπαιρνε σε μία μακρινή έξοχή και ζούσαν εκεί μήνες την φυσική ζωή, μακριά από τον κόσμο και τις διασκέδασεις του.

Υστερα οι δουλειές του τον έφεραν πάλι στην πρωτεύουσα και έτσι εκείνη δεν πρόφθανε να καταλάβει πως είχε άρχισει να αισθάνεται την άναγκη της ζωής που είχε συνηθίσει.

Ο Γιώργος όμως, σ' αλήθεια, δεν ζούσε παρά γι' αυτήν. Κάθε του πράξι, κάθε του κίνησι την ένέπνεε ή ύπαρξίς της. Γι' αυτήν εργαζόταν, για να μη της λείψει τίποτα. Για να την διασκεδάσει διασκεδάσει. Μόνο όταν την έβλεπε κουρασμένη, ξεκουραζόταν.

Και αυτή, η ζωή θάσταζε ένα χρόνο. Μία ξαφνική άρρώστεια της μητέρας της, την άναγκασε να τον άφήσει μόνο και να τρέξει στο νησί να την περιποιηθεί. Εκείνος έκανε σάν παιδί. Δεν μπορούσε να συνηθίσει στην ιδέα πως θα τον άφηνε η γυναίκα του. Αλλά τί μπορούσε να κάνει;

Δεν ήταν δυνατόν ν' άφήσει τις δουλειές του και έτσι άναγκάστηκε να συμμορφωθεί με την περίσταση. Και όμως, είχε δίκιο να μην την άφήνει να ύπν. Αυτό το ταξίδι ήταν ή δυστυχία του. Την ημέρα, που όλος χαρά την περίμενε ύστερα από ένα μήνα, αντί για τη γυναίκα του, έλαβε μία είδησι, μία μαύρη είδησι.

Το θάπορι είχε ναυαγήσει, η Έλένη δεν υπήρχε πιά!...

Τι έγινε αυτός ο άνθρωπος ύστερα από ένα τέτοιο χτύπημα της μοίρας;

Κύτταξε γύρω του με βλέμμα τρελλού, κούμπωσε σφιχτά το πανωφόρι του στο χτυπημένο στήθος του και χάθηκε στο σκοτάδι, χωρίς μιλία να θυάλη.

Τριγυρίζει άσκοπα μέσα στους πιο άπόκεντρους δρόμους και το μυαλό του δεν δούλευε, δεν σκεφτόταν τίποτα. Ο κόσμος είχε σταματήσει γι' αυτόν. Όταν έλειπε από τη ζωή η Έλένη, τί του είχε άπομείνει; Το δικό του το κουφάρι, αλλά άδειανό από μυαλό. Ήταν και αυτός ένας νεκρός, που περιφερόταν στο δρόμο, ένα φάντασμα.

Και ύστερα μία ίλιγγιώδης σκηνή:

Δύο φώτα στην άκρη του δρόμου, ένα σώμα κυλισμένο κάτω από τις ρόδες, άστυφύλακες, κόσμος, φασαρία...

Αυτή τη φορά, ο δυστυχισμένος Γιώργος ήταν ένας πραγματικός νεκρός.

Πόσες φορές η ζωή δεν κάνει τέτοιες τραγικές φάσεις! Αυτός ο θάνατος, αυτό το τραγικό τέλος του Γιώργου, ήταν άδικο. Δεν στηριζότανε παρά σ' ένα λάθος και σε μία καθυστέρηση. Άλλο θα πόρι είχε ναυαγήσει. Η Έλένη έφθασε ζωντανή στην Άθήνα.

Δεν φανταζόταν ποτέ να μην θρη τον άνδρα της να την περιμένει. Τρελή από άνησυχία, πήδησε σ' ένα αυτοκίνητο κι' έδωσε τη διεύθυνσή της.

Είθε κόσμος στην πόρτα της και πρόσωπα ταραγμένα και κίνησι άσυνήθιστη. Ρώτησε με το φοβισμένο βλέμμα της, αλλά όλοι θουβά της άποκριθήκανε. Άνέθηκε τρέχοντας τη σκάλα και θρέθηκε στο άνοιχτό σαλόνι μπροστά σ' ένα πτώμα.

Πως να περιγράψω τη σκηνή της άπελπισίας της. Πως να ζωντανέψω τις φωνές της και τους δαρμούς της; Πως να εκφράσω τη λύπη της, που ούτε η ίδια δεν ήξερε να τη έκωρσσει, αλλάζοντας κάθε φορά τρόπο έκδηλώσεως; Πότε φωνάζοντας και πότε πέφτοντας σε άφασία. Πότε άγκαλιάζοντας τους συγγενείς της και πότε διώχνοντας όλο τον κόσμο. Πότε πέφτοντας με κλάματα πάνω στο πτώμα και πότε άποστρέφοντας τα μάτια της, με φρίκη, από το παραμορφωμένο κορμί;

Όταν την κούρασε αυτή η ταλαιπωρία—γιατί ήταν και από ταξίδι, και από άσχημο ταξίδι— την πήρε ο ύπνος.

Κοιμώταν σ' ένα ντιβάνι, μέσα στο ίδιο

— Ήρθε ή στιγμή να σου φανερώσω ένα μυστικό, Λουδοβίκε: Δεν είσαι γιός μου!

Εναντίον των σκληρών φροντίδων, που απαιτούσε αυτή η ζωή, η σιδερένια κράσις του Κλαυδίου κρατούσε μία χαρά.

Ο Κλαύδιος, έξ' άλλου, βρισκόταν σε λητή της άκμης της ηλικίας του και η συνήθεια να σηκώνει τα φορτία των ξύλων, δεν τον έκαναν να νιώσει τους ώμους του να νύκουν.

Υπήρχαν μάλιστα στιγμές, που του συνέβαινε να παίρνει το στρατιωτικό ύψος, όπως και άλλοτε, όταν έφευγε για κανέ-α από τα παράτολμα εκείνα πραξικοπήματα, που έπληγαν να διακινδυνεύσει τη ζωή του κατά τη διάρκεια των ορμητι-ών μαχών, στις οποίες έλαμβανε μέρος.

Και όμως πρέπει να πούμε, ότι η ζωή του υπαίθρου, τα ήλιοκάματα και τα χτυπήματα του βορρής, δεν έφταναν αυτά μόνο να σκιάζουν τις βαθιές ρυτίδες, που α-άκωναν το πρόσωπό του.

Περισσότερο, λοιπόν, από κάθε άλλη φορά, εκείνη τη νύχτα η φυσιογνωμία του υλοκόπου εξέφραζε την πιο σφοδρή άγω-ία.

Το πρόσωπό του ήταν ωχρο και η φωνή, τρεμε όταν, στρεφόμενος προς την κόρη του, της είπε:

— Ιωάννα, θυμάσαι τί μάς έλεγε ο Λουδοβίκος, τη στιγμή, που μάς άποχαιρε-όσε για να φύγει για το Παρίσι;

— Ναι, πατέρα, απάντησε η νέα. Θυμά-μαι, ότι έβλεπε την υπόσχεση, πως θα γύριζε με τρεις ημέρες.

— Και ότι, αν περνούσε αυτή η προθε-μία χωρίς να φανή δεν έπρεπε να τόν πε-ριμένουμε, αλλά να τόν κλαίμε, όπως κλαίνε τους πεθαμένους.

Η Ιωάννα ύψωσε τα βλέμματά της προς τόν ουρανό, και δυο δάκρυα κύλισαν στα μάγουλά της.

— Τρεις μέρες πέρασαν από τότε, Ιωάν-να, και ο Λουδοβίκος ακόμα δεν γύρισε.

Κατόπιν, στρεφόμενος προς το παρέδου-ρο, που είχε μείνει άνοιχτό, φώναξε με ά-πονη φωνή:

— Οά του συνέβη δυστύχημα! Αχ! Θεέ μου!... Κάνε να έχω άπατηση!

Τα μάτια του, γεμάτα φλόγες, είχαν καρφωθεί με άπειλητικό ύψος στην άξίνα, που ήταν κρεμασμένη στον τοίχο.

Αμέσως κατόπιν έβριζε ένα πατρικό βέλεμα στην κόρη του, που εξακολου-ούσε να κλαίει σιωπηλά.

— Ιωάννα, είπε, δεν σ' άφησα χωρίς να ξέρεις γιατί ο Λουδοβίκος μας πάει στο Παρίσι...

— Ξέρω, πατέρα μου, πως είναι στο Πα-ρίσι, για να ζητήσει τη Μαγδαληνή! Κι έχαιρομην στη σκέψη, ότι θα ξανάβλεπα γρήγορα αυτήν, που είμαστε από παιδιά φιλενάδες και που άλλοτε την αγαπούσα πολύ, αλλά, από την ημέρα που έγινε γυ-ναίκα του Λουδοβίκου, την αγαπώ σαν ά-δελφή...

Κι' έπειτα από μικρή διακοπή συνέχισε:

— Είναι έξη μήνες, που η Μαγδαληνή έ-φυγε από δω και του κάκου την περιμέ-νουμε να γυρίσει, έχω τουλάχιστον, επρό-σθεσε, βλέποντας ότι ο πατέρας της κου-νούσε το κεφάλι του με κατήφεια.

— Αυτό σ' αμείβει, καυμένο μου παιδί, είπε ο Κλαύδιος, γιατί δεν σου είπα ύλη την αλήθεια. Για να μη σε λυπήσω θέλη-σα να κρύψω όλους τους κινδύνους, που θα συναντούσε ο Λουδοβίκος πριν κατορ-θώση να έλευθερίσει τη γυναίκα του.

— Ωστε η Μαγδαληνή είναι φυλακισμέ-νη; ρώτησε η Ιωάννα, με αγωνία.

— Για να φτάσει ως αυτήν ο Λουδοβίκος, πρέπει να υπερικήνη άναρρίθμιας δυσκο-λίας... Ναι, είναι φυλακισμένη, όπως είναι στα μοναστήρια. Δηλαδή την επιτηρούν α-στέρα και τη φυλάνε μέρα και νύχτα. Έ-δω κι' έξη μήνες όμως ένας άνθρωπος έ-χει δουλέψει για να θγάλη όλα τα εμπόδια και να νικήσει όλες τις δυσκολίες. Κι' όταν κείνος πώς ήταν βέβαιος για την έπιτυχία, ένοιωσε το Λουδοβίκος μας για τόν βοη-έδωσε να έκτελεση το τολμηρό του σχέδιο.

— Θες να πής για τόν κωδωνοκρούστη του Σαιν-Μερύ, πατέρα;

— Ναι, άποκρίθηκε ο Κλαύδιος με τόνο τόσο σιωπέρο αυτή τη φορά, ώστε η Ιωάν-να ένοιωσε τόν έαυτόν της να καθυποχέζη.

Της φαινόταν, ότι η συμμετοχή εκείνου, που τόν ώνόμαζε κωδωνοκρούστη του Σαιν-Μερύ, στο σχέδιο της άπελευθερώ-σεως της Μαγδαληνής, ήταν μία έγγυή-σις έπιτυχίας, γιατί άμέσως είπε:

— Πατέρα μου! αισθάνομαι να ξαναγεν-νιέται μέσα μου η έλπίδα που έσυνε. Τώρα έχω έμπιστοσύνη.

— Ο Θεός να σ' άκούση, παιδί μου.

— Άλλά από το ύψος του ξυλοκόπου, κα-τάλαβαινε κανείς, ότι αυτός δεν συμμερι-ζόταν καθόλου την έμπιστοσύνη της κό-ρης του.

Ο Κλαύδιος έμεινε άναποφασιστος για μερικές στιγμές, σαν να συμβουλευόταν νοερώς τόν έαυτόν του, για την άπόφασί, που έάπαιρνε.

Κατόπιν έβγηκε και η Ιωάννα, που τόν παρακολουθούσε με τα μάτια, τόν είσε να παίρνει την διεύθυνση ενός μονοπατιού, που κατέληγε στο δημόσιο όδρομο, έπειτα από ένα τέταρτο λεύγας.

Β'.

ΠΡΩΤΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Πώς είχε άρχισι μεταξύ των δύο νέων, που ο Κλαύδιος και η κόρη του έπεριμέ-ναν με τόση άγωνία, το είδύλλιο αυτό, που είχε τελειώσει με ένα γάμο;

Ήταν μία πολύ συγκινητική ιστορία.

Ο Λουδοβίκος και η Μαγδαληνή, παι-διά ακόμα, είχαν συναντηθή στο δάσος, αυτός μόνιμα δεινώντας να κάνει δειμάτια κι' εκείνη φυλάγοντας δυο άδύνατες κα-τόικες.

Η Μαγδαληνή ήταν όραία, παρ' όλο ό-τι η δυνατό θερμότης του ήλιου είχε με-ταβάλλει το άρχικό χρώμα του προσώπου της.

Τα ξανθά μαλλιά έπλασιώναν με ξαν-θούς βοστρύχους το νεανικό της πρόσωπο, που είχε μία έκφραση μελαγχολική.

— Πώς σε λένε; ρώτησε ο Λουδοβίκος, χωρίς προλόγους.

— Μαγδαληνή.

— Τι κάνει ο πατέρας σου; Είναι ξυλοκό-πος;

— Δεν έχω πιά ούτε πατέρα, ούτε μητέ-ρα. Μένω σ' της δεσποινίδος ντε Μπλανζίς, που κατοικεί εκεί πίσω από τα Ερείπια.

— Είναι υπηρέτρια, λοιπόν;

Η κοπέλλα έχαιμήλωσε το κεφάλι, θέ-λοντας έτσι να κρύψη το έρύθημα, που ά-πλωνόταν στο πρόσωπό της.

Κατόπιν άποκρίθηκε, με δειλία:

— Τό μόνο, που ξέρω, είναι ότι είμαι ά-νεψιά της δεσποινίδος ντε Μπλανζίς.

Τώρα ήταν η σειρά του Λουδοβίκου να κοκκινίσει μαθαίνοντας, ότι εκείνη, που τόν είχε νομίσει σαν μία φτωχή υπηρέτρια, είχε συγγενή ένα πρόσωπο τόσο ύψηλης περιουσίας.

— Έφτασε, μάλιστα, ως το σημείο να δια-κόψη τη συνομιλία, μόλις άκουσε το ό-νομα, που επρόφερε η νέα.

Θυμώταν πραγματικά, ότι ο ξυλοκό-πος Κλαύδιος πολλές φορές είχε βρη την ευκαιρία να μιλήσει για την ήλικιωμένη δεσποινίδα ντε Μπλανζίς σαν για ένα πρό-σωπο, του οποίου το ήδικο ήταν τόσο ά-σχημο, όσο και η εμφάνισις.

Ο Λουδοβίκος δεν τήν είχε δη, παρά μία μονάχα φορά και διατηρούσε από τότε μία πολύ ασχημή άνάμνησι. Τό πρό-σωπό της είχε τόν χαρακτήρα άρπακτικού όρνέου—μάτια στρογγυλά και μύτη καμπυ-λωτή—και η κακή αυτή άνάμνησις ξανα-ζωντανεύε, τώρα, που μιλούσε με τη Μαγ-δαληνή.

Εννόησε, όμως, ο Λουδοβίκος, ότι αυτή ήταν μία φτωχή συγγενής, που τήν είχαν περιμαζέψει άκούσιως, χωρίς άλλο και που θα τήν έκαναν να πληρώνη με τα πιο σκληρά λόγια και τήν πιο άγρια κακομε-ταχειρίσει τη γωνία της κατοικίας και το κομμάτι του ψωμιού που της έδιναν.

Είδε δ' ο δάκρυα να κυλούν στα μά-γουλα του κοριτσιού και αυτός, που δεν

θυμώταν να είχε κλάψει ποτέ του, αίσθαν-θηκε ότι και τα δικά του μάτια έδάκρυ-ζαν.

— Γιατί κλαίς; τή ρώτησε με γλυκειά φωνή. Μήπως δεν είσαι εύτυχισμένη;

Η νέα έκανε άρνητικό νεύμα με το κε-φάλι, ενώ με τό ένα χέρι έσκούπιζε τα δά-κρυά της.

— Δεν μ' αγαπών, απάντησε με φωνή τό-σο άσυνή και τόσο λυπηρά, ώστε ο Λου-δοβίκος τήν παρετήρησε με τήν αθόρμητη εκείνη συμπάθεια, που δοκιμάζει κανείς για ένα συνάδελφο, λιγώτερο εύτυχισμένο άπ' αυτόν.

Κατόπιν έπηρε με τα δυο του χέρια τό κεφάλι της νέας, τήν έφίλησε και της είπε:

— Θα σ' αγαπήσω έχω. Θάρρης στο σπίτι μας κι' ο πατέρας μου θα σ' αγα-πήσει κι' εκείνος. Έχω ακόμα και μία ά-δελφή, όμορφη και καλή σαν και σένα.

Λοιπόν ο πατέρας μου, η Ιωάννα κι' έχω, θα είμαστε τρεις άνθρωποι που θα σ' αγα-πούμε. Θέλεις;

Και χωρίς να περιμένη τήν απάντησι, που με τήν έμφυτη σύστολή συγκρατούσε η Μαγδαληνή στα χείλη της, ο Λουδοβί-κος τήν ώδήγησε στο σπίτι του ξυλοκό-που.

Ο Κλαύδιος είχε χαμογελάσει.

Κι' αυτό, γιατί εκείνη τήν ώρα είχε πε-ράσει στο δάσος πολύ κοντά από τό μέρος, που βρίσκονταν τα δυο παιδιά και συνω-μιλούσαν με τήν ιδέα, ότι ήταν μόνι. Και ο καλός άνθρωπος δεν θέλησε να διακό-ψη τήν ιδιαίτερη εκείνη συνομιλία.

Εδέχθηκε τήν κόρη με τη συνθησμένη του καλωσύνη και η Μαγδαληνή βρέθηκε άμέσως με εύχαρίστησι σ' αυτή τήν καλύ-θα, όπου έμπαινε για πρώτη φορά.

— Επειτ' από λίγες στιγμές η Ιωάννα, ο Λουδοβίκος και η Μαγδαληνή ήσαν τόσο φίλοι, σαν να είχαν γνωριστή από χρόνι.

Τήν ημέρα εκείνη η Μαγδαληνή λησμό-νησε τα κατοικίδια της. Και όταν έφτασε η στιγμή να επιστρέψη κοντά στη γρηά δεσποινίδα ήταν καταλυτημένη.

— Μπορείς νάρχεσαι έδω κάθε μέρα, της είπε ο Κλαύδιος. Κι' αν θέλεις, μάλιστα, ο γείτονάς μας, ο καλός έρημίτης, θα σε μάση να διαβάζεις. Αυτός μβαίνει γράμ-ματα τό Λουδοβίκο και τήν Ιωάννα.

Η Μαγδαληνή φαινόταν άναποφασιστή. Τη χαρά της τήν έμετρίαζε ο φόβος, ότι δεν θα μπορούσε να δεχθή τήν εύγενική προσφορά του ξυλοκόπου.

— Πρέπει να ζητήσω τήν άδεια, είπε. Βλέποντας, όμως, τη δυσάρεστη εντύ-πωση, που είχαν προέξινε στα λόγια της στο Λουδοβίκο, επρόσθεσε με ζωηρότητα:

— Υποσχέθηκα σε κάποιον να μήν του κρύβω τίποτα.

— Σε ποιόν, παιδί μου; ρώτησε ο Κλαύ-διος.

— Στόν κωδωνοκρούστη του Σαιν-Με-ρύ, που έρχεται συχνά και με βλέπει.

Συγκρατήθηκε, όμως, άμέσως και είπε:

— Έρχεται για να θλήπει τήν δεσποινίδα ντε Μπλανζίς, κι' αυτές τις ημέρες είμαι πολύ εύτυχισμένη. Ο κωδωνοκρούστης έ-ι-νε τόσο καλός. Ω! είμαι βεβαία ότι αν σάς έγνώριζε, θα μου έδινε άμέσως τήν άδεια νάρχομαι να σας βλέπω.

Ο ξυλοκόπος χαμογελούσε.

Κι' αυτό, γιατί ήξερε πολύ περισσότερα από τό κορίτσι αυτό για τήν αίτια, που τόσο συχνά έφερνε τόν κωδωνοκρούστη του Σαιν-Μερύ στο σπίτι της θρησκομα-νούς γρηάς δεσποινίδος.

★

Ο κωδωνοκρούστης, λοιπόν, για τόν ό-ποιον η Μαγδαληνή έτρεπε τόσο μεγάλη λατρεία, θα της έδωσε τήν άδεια να πη-γαίνει στο σπίτι του Κλαυδίου και να κρα-τάει μυστικές αυτές τις συχνές επισκέψεις της, γιατί κάθε μέρα, η μικρή αυτή κο-πέλλα πήγαινε να θλήπει τό Λουδοβίκο και τήν Ιωάννα, χωρίς η γρηά συγγενής της να υποπτευθή τό πράγμα. Τα τρία παιδιά προάδευαν, γιατί ο μοναχός Ιωάννης Βα-πτιστής, κατέβαλε μεγάλες προσπάθειες για να τα μορφώση

Ετσι περνούσε ο καιρός και η γλυ-κειά άγάπη, που έτρεφε προς τη Μαγδα-ληνή ο Λουδοβίκος είχε μεταβληθή στην ή-λικία, που η άγάπη παύει να είναι άπλως ένα συναίσθημα της καρδιάς για να γίνη ένα βαθύ αίσθημα της ψυχής.

★

Ο Κλαύδιος είχε παρακολουθήσει όλες τις φάσεις αυτών των έρώτων. Ήταν προ-σεκτικός στην άνάπτυξη του έρωτικού πά-θους που καταλάμβανε κάθε μέρα και πε-ρισσότερο τό Λουδοβίκο, και, αν δεν έβασζε έμπόδια στα σχέδια που ώνειροπολούσε ο νέος, ήταν γιατί άπόόλεπε σε μία ιδέα και στην πραγματοποίησι ενός σχεδίου που είχε συμφωνηθή από καιρό μεταξύ αυτού και του κωδωνοκρούστη του Σαιν-Μερύ.

Απορροφημένος από τόν έρωτά του ο Λουδοβίκος, δεν μπορούσε να προβλέψη τις δυσκολίες, που ήταν δυνατόν να συναν-τήση ο γάμος που ώνειροπολούσε. Πολύ γρήγορα, όμως βρέθηκε στην άνάγκη να λάβη γνώσιν της πραγματικής καταστά-σεως, όταν η Μαγδαληνή, που μία κρυφή άνησυχία τήν έδασάνιζε έμίλησε για τα έμπόδια, που θα συναντούσε έκ μέρους της συγγενούς της.

— Θα μιλήσω στόν πατέρα μου γι' αυτό τό ζήτημα! είπε ο Λουδοβίκος.

Όταν όμως τό βράδυ προσπάθησε να μιλήσει σ' εκείνον που ένόμιζε πατέρα του, ήταν τόσο συγκινημένος, ώστε ο Κλαύ-διος, που είχε μαντεύσει τόν σκοπό του, τόν έβγαλε από τη δύσκολη αυτή θέση, λέ-γοντας:

— Σε περίμενα, φίλε μου, να μου τό πής. Αγαπείς τη Μαγδαληνή και δεν ξέρεις πώς να τα καταφέρεις για να τήν κάνης γυναίκα σου.

Ο Κλαύδιος τη στιγμή εκείνη δεν είχε πιά στα χείλη του τό γλυκό και λεπτό χα-μόγελο, που φανέρωνε τήν αγαθότητα της ψυχής του. Είχε ύψος σκεπτικό και σοφά-ρό και μάλιστα όταν επρόσθεσε:

— Λουδοβίκε, είναι η κατάλληλη στιγμή για να σου φανερώσω ένα μεγάλο μυστικό. Λουδοβίκε, δεν είσαι γυιός μου!

— Όταν σ' έφερα έδω, μόλις είχαν πε-ράσει λίγες ώρες, που είχες έλθει στόν κόσμο. Κι' αν σ' άνέθρεψα μυστικά, αν σ' έκρυσψα ήταν γιατί επρόκειτο να σε σώσω από τό θάνατο! Ένας άνθρωπος σκληρός, είχε άποφασίσει τόν θάνατο του παιδιού του, στο όποιο ο Θεός είχε δώσει τη ζωή... Κι' αυτό τό παιδί ήσουν εσύ!

Ο Λουδοβίκος είχε γίνει κάτωχρος.

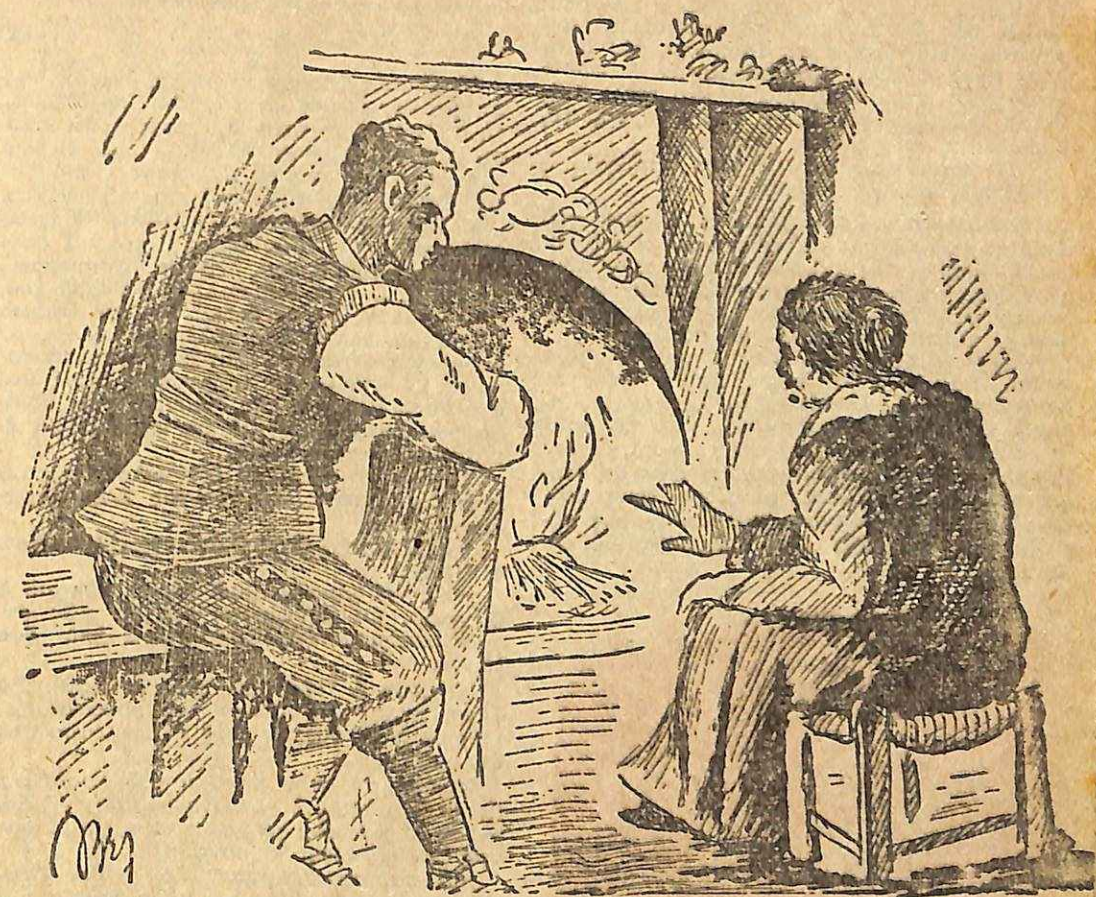
Μιά φρικτή σκέψη βασάνιζε τήν ψυχή του.

— Η μητέρα μου, λοιπόν, με είχε παρα-τήσει; έψιθύρισε με φωνή υπόκωφη. Ξέ-ρεις όλα όσα με άφορούσαν, χωρίς άλλο ήξε-ρες και τόν πατέρα μου Έχω, λοιπόν, τό δικαίωμα να γνωρίσω τό αληθινό μου ό-νομα.

— Πρέπει να φέρης τό όνομα, που σου έ-δωσα; Λουδοβίκος! είπε ο Κλαύδιος με τόνο σταθερό. Κι' αυτό τό όνομα άξιζει μόνιχο του περισσώτερο από τα πιο ένδο-ξα όνόματα. Μ' αυτό, λοιπόν, τό όνομα θα ένώθης μ' εκείνην που αγαπείς, αν έ-νωσεται θα θελήσης να τήν πανθρεύης έ-πειτα άπ' ότι θα σου φανερώσω. Η Μαγ-δαληνή είναι κόρη ενός άποκεφαλισμένου!

Βραχνή φωνή βγήκε από τόν λάρυγγα του νέου και μία έκφρασις πόνου ζωγρα-φίσθηκε στο πρόσωπό του.

— Ο πατέρας της, ο θαρώνος ντε Μπλανζίς, εξακολούθησε ο Κλαύδιος, ήταν ένας από τους πιο εύγενείς και τους πιο πλούσιους του βασιλείου. Κατηγορήθηκε, πώς έσώθηκε με τήν περιουσία του τούς δυσαρεστημένους άρχοντας, που είχαν συγ-κεντρώει γύρω στόν Κονδέ, που έπολε-μούσε εναντίον του βασιλέως και του καρ-δινάλιου. Ο ντε Μπλανζίς όμως—έξηκο-λούθησε ο Κλαύδιος σηκώνοντας τό χέρι σαν να έδινε όρκο—ήταν άθώος από τήν κατηγορία που τόν έθάραινε. Κι' όμως κα-

— Η συμφορά είναι εκεί. Τη βλέπω!

ταδικάσθηκε και τό κεφάλι του έπεσε στο ίκρίωμα.

Ο Λουδοβίκος άνασκήρτησε και είπε:

— Αγαπώ τη Μαγδαληνή και θα τήν παντρευθώ!

— Καλά, παιδί μου, είπε ο Κλαύδιος, που η φωνή του είχε γλυκάνει τώρα. Μο-νάχα, πρέπει να σου πώ, ότι τα κτήματα του άποκεφαλισμένου έχουν περιέλθει στο στέμμα και ότι, αν η γρηά δεσποινίς ντε Μπλανζίς περιμάζεψε τήν άνεψιά της, τό-καμε μόνο και μόνο με τήν έλπίδα ότι η έπείκεινα του Βασιλέως θάφθανε κι' ως τό κορίτσι αυτό, άφού, μάλιστα ο μακαρίτης είχε άναγνωρίσει άθώος και ίσχυρά πρό-σωπα εργάζονταν για να άποκαταστή-σουν τη μνήμη του. Αν λοιπόν, έπιμένης στο σκοπό σου, θα συνανέσω να παν-τρευθής τη Μαγδαληνή, αλλά μυστικά.

— Μη μου ζητάς έξηγήσεις γι' αυτό, εξα-κολούθησε. Παραδέξου ότι σου λέω ως ά-παραίτητο. Νομίζω, αγαπητέ μου Λουδο-βίκε, ότι δεν σου έχω δώσει ως τώρα τό δικαίωμα να άμφισβάλης για μένα, όταν σου βεβαιώνω πως πρέπει να παραδεχθής τήν επιθυμία που σου φανερώνω.

Στό Λουδοβίκο τώρα δεν άπέμεινε παρά να πη στη Μαγδαληνή τη σύζητησι, που είχε με τόν πατέρα του. Κι' άνέλαβε τό δύ-σκολο αυτό έργο με όλες τις δυνατότες προ-φυλάξεις για να μη τρομάξει τό αγαπημέ-νο πλάσμα, που τό θεωρούσε σαν έναν άλ-λο μάρτυρα, άφού ήξερε ότι ο πέλεκυς του δήμιου τό είχε κάμει όρφανό.

Η Μαγδαληνή είχε σκύψει τό μέτωπο, αλλά μία άκατανίκητη συγκίνησις έφού σκανε τό στήθος της και δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια της. Όταν έμαθε τη θέση που άποκαταλήθηκε σ' αυτήν και ότι ήταν ύπα-χρεωμένη να κρύβη τόν έρωτά της, τη στιγμή που ήθελε να φαίνεται ύπερήφανη για τόν άνδρα, που αγαπούσε και που ό-ποιού θα ήταν η λατρευτή σύζυγος.

★

Ο γάμος έγινε μ' αυτούς τούς δρους. Η Μαγδαληνή εξακολούθησε να κατοική στο σπίτι της δεσποινίδος ντε Μπλανζίς, κι' έρ-

χόταν κάθε μέρα να περνά πολλές ώρες στο σπ.τι του ξυλοκόπου.

Και έαφνικα, μία μέρα, η Μαγδαληνή δεν ξαναφάνηκε.

Τίποτε δεν μπορεί να περιγράψει τήν ά-πελπισία του Λουδοβίκου όταν, άφού κα-τάλασε περίμενε τη Μαγδαληνή, έχασε κάθε έλπίδα να τήν δη νάρχεσαι.

Μέσα στην άπελπισία του αυτή έκάμει τη σκέψη να πάη στο σπίτι της δεσποινίδος ντε Μπλανζίς για να ζητήσει τη γυναίκα του.

Χρειάστηκε όλη η έπιβολή του Κλαυ-δίου για να τόν πείσει να παραιτηθή από τό παράλογο αυτό σχέδιο.

— Λουδοβίκε, του είπε, άρνιούμενος ση-μέρα να σ' άφήσω να διαπράξης μία ά-φροσύνη, δεν έπικαλούμαι τήν εύγνω-σύνη, που μου όφείλεις, αλλά στη ζητώ να μου κάμης μία μεγάλη έκδούλα σου.

— Τι θέλεις να πής;

Θέλω να πώ μ' αυτό, ότι σ' έσωσα και ότι μπορείς να με χάσης. Θέλω να σου πώ ότι εσύ σήμερα είσαι εκείνος που μπορεί να φέρη σε μένα και στην οικογένειά μου τις πιο τρομερές συμφορές. Μη μου ζητάς να έξηγηθώ. Θ' άρνηθώ να τό κάμω. Τό-ρα σ' άφήνω έλεύ-τερο να πής σ' της δεσποι-νίδος ντε Μπλανζίς, αν θέλεις.

Ο Λουδοβίκος έπρεσε σ' άνάμνησι του ξυ-λοκόπου φωνάζοντας άνάμεσα σε λυγ-ούς:

— Πατέρα μου! Σου όφείλω τη ζωή μου! Πώς μπορώ να τό λησιμονήσω!

Έχε έμπιστοσύνη σε μένα, Λουδοβίκε, είπε ο Κλαύδιος. Σου υπόσχομαι ότι θα άναγκάσω τόν κόσμο υλόκληρο για να σου άποπώσω, εκείνην που κλαίει σήμερα.

Τήν άλλη μέρα ο Κλαύδιος έξεκίνησε για τό Παρίσι. Και περιμένας με τη με-γαλύτερη άυπομονησία τήν έπιστροφή του στην καλύθα του Κλαυδίου.

Ξαναγύρισε έπειτ' από λίγες μέρες, φέ-ροντας τις πιο θλιβερές είδήσεις για τη δυστυχισμένη Μαγδαληνή.

(Η συνέχεια στο έρχόμενο)

(Εικονογράφος Γ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΔΗΣ)

Ητανε μιά από τις πρώτες μέρες της ανοίξεως — ανοίξεως πολιτικής. Το θόρειο σέλας δεν άπλωνε πιά τη φαντασμαγορική του βεντάγια στον ορίζοντα. Κι' ο ήλιος έγερνε προς τα μεσάνυχτα — χωρίς ν' άγγιζή στον ορίζοντα — και πάλι ανέβαινε φωτίζοντας, μέρα και νύχτα, τις άπέραντες παγωμένες έκτάσεις.

Την πολική νύχτα την είχε διαδεχθί η πολύμηνη πολική ημέρα.

Ακούγονταν κάθε τόσο οι φώκιες που έρωτεύονταν πάνω στ' άκρογιάλια του νησιού, και τὰ κρακίματα των παγόβουνων που σκάνανε, κομματιάζονταν κι' έπλεαν στη θάλασσα πού, μέρα με την ήμέρα, έλευθεωνότανε πιδό πολύ.

Τώρα η ζωή φαινότανε πιδό γλυκειά στον Ίβαν Νικολάιεβιτς Νιάτσενφ και στον νεαρό Φεοντόρ Βασιλίεβιτς Όγγάριν. Ήτανε το δεύτερο καλοκαίρι που ζούσανε σ' αυτό το έρημονήσι, στην έρημιά του Βόρειου Πόλου, άφωσιωμένοι στις έπιστημονικές των μελέτες, με μόνη τους συντροφιά ένα ραδιόφωνο, που έφερνε ως αυτού τον άντίλαλο του πολιτισμένου κάμμου.

Τον βρήκε πεσμένο καταγής, άναίσθητο.

Γυναίκα, αϊώνια γυναίκα!

Μιά τραγωδία στούς πάγους

Από τους δύο έπιστήμονες, εκείνος που ακόμα δεν μπορούσε να συνήθισι σ' αλήτη τη σκληρή ζωή ήταν ο Φεοντόρ. Τά είκοσιεπτά του χρόνια νοιώθανε πιδό θραεία την άπέραντη σιωπή των πάγων, πιδό καταθλιπτική την πολύμηνη πολική νύχτα. "Αν δεν είχε μαζί του τον Ίβαν, θα τρελαινότανε. Ο Ίβαν όμως ήξερε να συγκρατή τα νεύρα του. Ήτανε σαρανταπέντε χρόνων, είχε ιδή πολλά στη ζωή του, είχε αρκετές φορές ταξειδέμει στο Βόρειο Πόλο, με άλλες άποστολές, κι' ήξερε να βολεύεται μέσα στο σπιτάκι πουχανε σκαρώσει σ' εκείνο το έρημονήσι, όπως και στο Πανεπιστήμιο της Μόσχας, στο μεγάλο του διαμέρισμα με τὰ πολυάριθμα έπιστημονικά εργαλεία.

Έκείνο το πρωί, οι δύο φίλοι θγήκανε από το σπιτάκι, ακούγοντας έναν παράξενο κρότο.

—Σάν μοτέρ άεροπλάνου μοιάζει, είπεν ο Ίβαν.

—Και τί γυρεύει εδώ πέρα; Έκαμε ο Φεοντόρ. Οι σύντροφοι που θα μäs αντικαταστήσουν θάρθουν ύστερα από δυό μήνες.

Όστόσο ο Ίβαν δεν είχε γελαστή. Σε λίγο, πάνω στο φόντο του ουρανού ξεχώρισε η σιλουέττα ενός άεροπλάνου που έπλησίαζε.

Ανέβηκαν στην κορυφή του λοφίσκου, όπου έκυμάτιζε η κόκκινη σημαία, κι' άρχισαν να κουνάνε τὰ χέρια τους, χαιρετώντας τον άγνωστο άεροπόρο.

Μά παραξενεuthήκανε πιδό πολύ, όταν είδανε το άεροπλάνο να κάνει θόλτες πάνω από το νησί τους, να κατεβαίνει, και τέλος να προσγειώνεται.

Τρέξανε σ' αυτό. Ο πιλότος μ' έναν άλλο έπιβάτη πηδήσανε κατά γής. Τους έπλησίασαν. Χαιρετήθηκαν θερμά.

—Σύντροφοι, τους είπε ο πιλότος, σäs έφερα τη μετεωρολόγο Σόνια Λιγόφσκαγια.

Τότε μονάχα οι δύο άνδρες προσέξανε πως ο έπιβάτης ήτανε γυναίκα — μιά κοπέλλα ως είκοσιπέντε χρόνων.

Η νέα τους έξήγησε με λίγα λόγια πως είχε έπιτύχει σ' έναν διαγωνισμό και πως η κυβέρνησις την είχε στείλει για έξάσκησι σ' αυτό τον μετεωρολογικό σταθμό του Βόρειου Πόλου.

—Και δεν μäs ειδοποίησαν!, έκαμε παραξενεμένος ο Φεοντόρ.

—Μήπως θέλατε να μού έτοιμάσετε καμμιάν ύποδοχή, σύντροφοι; ρώτησε τσαν-μιάν.

Η νέα που το διάβασε, ένοιωσε μιάν αλλόκοτη άντραρχία. Την άγαπούσε λοιπόν; Έπρεπε να το φαντασθί. Μέσα σ' εκείνη τη φοβερή έρημιά, μόνη αυτή μέσα σε δυό άνδρες, δεν μπορούσε παρά να ζυγίση και στούς δυό τον έρωτα...

Δεν είπε τίποτε, άλλ' απ' εκείνη την ήμέρα απέφευγε να δείχνεται τρυφερή στον Φεοντόρ, θέλοντας μ' αυτό τον τρόπο να κάνει λιγώτερο άδυνηρή τη ζηλοτυπία του συντρόφου του. Και ακόμα προσπαθούσε να του φέρνεται τρυφερά, να του δείχνη μιά στοργική φιλία...

Ο Φεοντόρ την παρεξήγησε. Ήταν άρκετά υπερήφανος ώστε να της ζητήσει εξηγήσεις γι' αυτή τη στάσι της. Και με την άπελπισία του έρωτευμένου, που όλα του φαίνονται ύποπτα, πίστεψε πως εκείνη πιά δεν τον άγαπούσε και πως άρχισε να προτιμάη τον άλλον...

Κι' ένα πρωί, που η Σόνια ήτανε πάνω στο λόφο του νησιού, κι' έκανε τις καθημερινές μετεωρολογικές της παρατηρήσεις, οι δύο σύντροφοι πιαστήκανε μέσα στο δωμάτιό τους.

Η άφορμή ήτανε τιποτένια: Ο Φεοντόρ φαντάσθηκε πως ο Ίβαν τον είχε έρωτευθί, ο άλλος δεν θέλησε να του εξήγηση τον τρόπο του.

Απάνω στην παραφορά τους τραβίξαν

πνίκα η Σόνια.

Όλοι γέλασαν και διευθύνθηκαν προς το σπιτάκι που χρησίμευε για σταθμός και για κατοικία συγχρόνως των μελών της άποστολής.

Το άεροπλάνο έφυγε κιόλας την ίδια μέρα. Κι' η ζωή συνεχίσθηκε πάνω στο έρημονήσιο του Πόλου, — άλλ' όχι σαν πριν.

Η παρουσία της γυναίκας, σ' εκείνη την έρημιά ήτανε σαν μιά δεύτερη άνοιξις — άνοιξις με λουλούδια κι' άρώματα και γλυκειές επιθυμίες — μέσα στην άλλη, την πολική άνοιξι.

Ο Φεοντόρ δεν παραπονιότανε πιά για την μονότονη, την καταθλιπτική έρημιά που τους έκύκλωνε.

Όσο για τον Ίβαν, είχε γίνει σιωπηλός, περνούσε ώρες ολόκληρες θυσιζόμενος στην όνειροπόλησι, με το χλωμό του πρόσωπο που το έπλαισίωναν πυκνά γένηνα, χαμένο μέσα στους καπνούς της πίπας του.

Σχεδόν δεν παρακολουθούσε πιά ούτε τὰ εργαλεία του. Οι περισσότερες μετεωρολογικές παρατηρήσεις γίνονταν από τους δύο νέους, που, όσες ώρες δεν ήταν άπασχολημένοι με την έργασία τους, τις περνούσανε κυνηγώντας θαλασσοπούλια ή παραμυθεύοντας φώκιες.

Ένα δειλινό, που καθότανε στο κατώφλι του καλυθιού τους, τους είδε νάρχωνται πέρα από το άκρογιάλι άγκαλιασμένοι.

Βιάστηκε να σηκωθί και να μπη μέσα. Κι' οι δυό νέοι τον θρήκονε να καπνίζη την πίπα του και να ρίχνη πασιέντσες, πάνω στο μικρό τραπέζακι, όπου ήτανε μιά μισοαδειανή μπουκάλα με θότκα.

—Εσύ την ήπιες, Ίβαν; ρώτησε παραξενεμένος ο Φεοντόρ. Τι διάβολο, σύντροφε! Δεν είνε πιά χειμώνας.

Ο Φεοντόρ σχεδόν δεν τον πρόσεξε.

Ήταν ευτυχισμένος! Τά είκοσιεπτά του χρόνια είχανε βρή εκείνο που τους έλειπαν: τη γυναίκα!

Η Σόνια μοίραζε τις ώρες της στην έργασία και στην άγάπη του Φεοντόρ.

Και την κρυφή τραγωδία του Ίβαν δεν την έμάντεψε παρά ένα μεσημέρι, που μπαίνοντας μέσα στο δωμάτιό του, τον βρήκε πεσμένο κατά γής, άναίσθητον από το μεθύσι. Αυτός ο δυνατός άνδρας, ένας από τους καλλιτέρες μετεωρολόγους της Ρωσίας, είχε χαράξει με το μαχαίρι του πάνω στο τραπέζι τ' όνομά της: ΣΟΝΙΑ.

Η νέα που το διάβασε, ένοιωσε μιάν αλλόκοτη άντραρχία. Την άγαπούσε λοιπόν; Έπρεπε να το φαντασθί. Μέσα σ' εκείνη τη φοβερή έρημιά, μόνη αυτή μέσα σε δυό άνδρες, δεν μπορούσε παρά να ζυγίση και στούς δυό τον έρωτα...

Δεν είπε τίποτε, άλλ' απ' εκείνη την ήμέρα απέφευγε να δείχνεται τρυφερή στον Φεοντόρ, θέλοντας μ' αυτό τον τρόπο να κάνει λιγώτερο άδυνηρή τη ζηλοτυπία του συντρόφου του. Και ακόμα προσπαθούσε να του φέρνεται τρυφερά, να του δείχνη μιά στοργική φιλία...

Ο Φεοντόρ την παρεξήγησε. Ήταν άρκετά υπερήφανος ώστε να της ζητήσει εξηγήσεις γι' αυτή τη στάσι της. Και με την άπελπισία του έρωτευμένου, που όλα του φαίνονται ύποπτα, πίστεψε πως εκείνη πιά δεν τον άγαπούσε και πως άρχισε να προτιμάη τον άλλον...

Κι' ένα πρωί, που η Σόνια ήτανε πάνω στο λόφο του νησιού, κι' έκανε τις καθημερινές μετεωρολογικές της παρατηρήσεις, οι δύο σύντροφοι πιαστήκανε μέσα στο δωμάτιό τους.

Η άφορμή ήτανε τιποτένια: Ο Φεοντόρ φαντάσθηκε πως ο Ίβαν τον είχε έρωτευθί, ο άλλος δεν θέλησε να του εξήγηση τον τρόπο του.

Απάνω στην παραφορά τους τραβίξαν

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

«Μισισιπή» ινδιάνικα σημαίνει «μεγάλος ποταμός» και είνε πράγματι ο μεγαλύτερος και ο πλέον ένδιαφέρων ποταμός στὰς Ήνωμένες Πολιτείας. Τού έδωσαν επίσης το όνομα «Πατήρ των Υδάτων» οι διάφορες ινδιάνικες φυλές.

Είνε λοιπόν ο μακρότερος ποταμός και έκτείνεται σε όλική απόστασι 6880 χιλιομέτρων.

ΕΝΑΣ ΠΟΤΑΜΟΣ 6880 ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΩΝ

Ο Μισισιπής με τὰ παρακλάδιά του ποτίζει συνολικώς 28 χώρες της Αμερικής.

Μαζεύει και χύνει μέσα στον Κόλπο του Μεξικού τὰ νερά 54 άλλων πλωτών ποταμών και άλλων 100 περίπου μικροτέρων.

Η πορεία του έκτείνεται από τον Καναδά μέχρι το Μεξικό και σκεπάζει εις μήκος το ήμισυ των Ήνωμένων Πολιτειών.

Ο Μάρκ Τουαίν (Σαμουήλ Κλαίμανς) ο περίφημος Αμερικανός χιουμορίστας, ο οποίος επί πολλά έτη έκανε τον πιλότο πάνω σ' ένα ποταμόπλοιο του Μισισιπή, μάς έδωσε χαρακτηριστικές λεπτομέρειες για τον ποταμό αυτόν.

Έπειτα από το Οχάιο και συγκεκριμένος στο ήμισυ του μήκους του από τη θάλασσα, το πλάτος του Μισισιπή άνέρχεται σε 1600 μέτρα.

Από κεί και πέρα ο ποταμός στενεύει μέχρι την έκβολή του και φθάνει τὰ 800 μέτρα.

Στην περιοχή του Οχάιο έχει βάθος 29 μέτρα κι' αυτό το βάθος μεγαλώνει όσο πάει και φθάνει τὰ 40 μέτρα κοντά στη θάλασσα.

Ο Μισισιπής έχει και κάτι άλλο χαρακτηριστικό. Όπου η πορεία του είνε στραβή, άναπηδάζ πολλές φορές, θγαίνει από την κοίτη του και ισώνει. Αυτό το πηόημα είχε πολλές φορές δυσάρεστα αποτελέσματα. Παρέσυρε δηλαδή όρισμένα χωριά.

Η πόλις του Δέλτα, π.χ., θρισκότανε σε απόστασι 5 χιλιομέτρων από τον ποταμό. Μ' ένα πηόήμά του ο Μισισιπής πλησίασε το χωριό κατά τρία χιλιομέτρα.

ΜΙΑ ΡΩΜΑΝΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η Ιστορία του Μισισιπή είνε σ' άλληθεια πολύ ρωμαντική. Στις 18 Μαΐου του 1550 ο Έρμαντο Ντέ Σόλο, κυβερνήτης της Κούβας, μπαρκάρισε στη Χαβάνα με

νε με μιάν ένστικτη κίνησι κι' οι δυό μαζί τὰ πιστόλια τους.

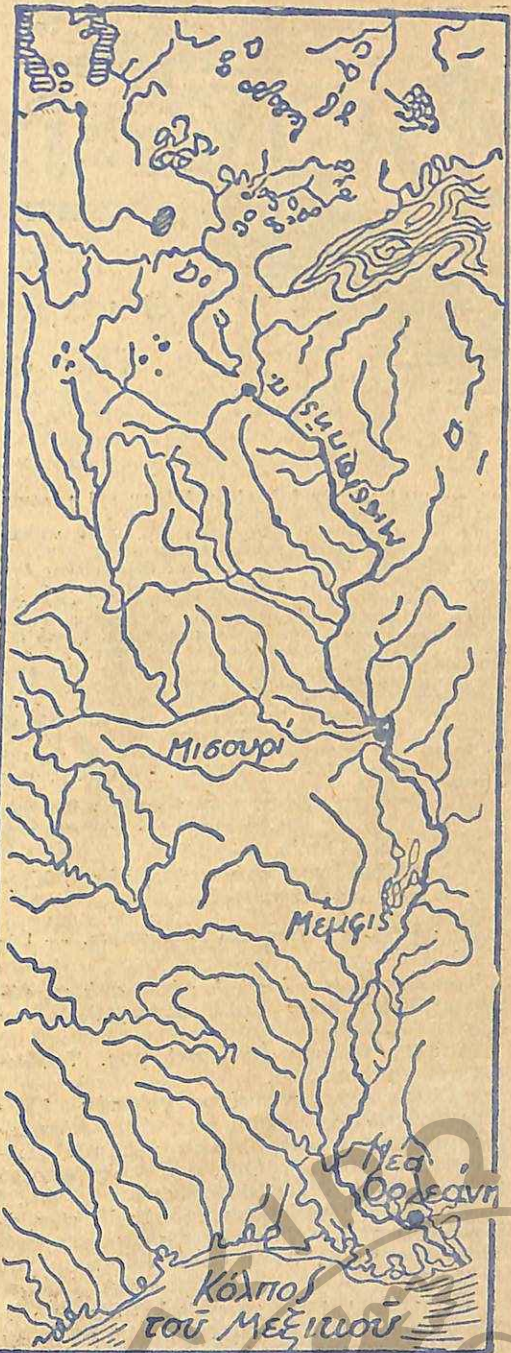
Ο διπλός θρόνους των πιστολισμών άντήχησε συγχρόνως και τὰ δυό κορμιά κυλίσθηκαν μαζί κατά γής, μέσα στο αίμα τους, που έμιγιε άδελφωμένα.

Η Σόνια, που άκουσε τις πιστολιές, έτρεξε σαν τρελλή. Έβαλε τις φωνές, έπεσε άπάνω στα δυό κορμιά, κι' ιταξε τις πληγές τους, θέλησε να τις δέση. Μά ήταν άργα πιά.

Όλα μέσα στην καλύβα ήταν άνω-κάτω. Τὰ τραπέζια άναποδογυρισμένα, ο πομπός του άσυρμάτου τσακισμένος, και στα μάτια των δυό πτωμάτων ήταν ακόμα άποτυπωμένη μια έκφρασι θανάσιμου μίσους...

Όταν ύστερα από ένα μήνα ήρθε η καινούργια άποστολή για να τους αντικαταστήη, βρήκε πάνω στο έρημονήσι εκείνο του Πόλου μιά γυναίκα σχεδόν τρελή και δυό πτώματα, που στα χαρακτηριστικά του προσώπου των ο αιώνας πάγος είχε διατηρήσει το μίσος που έχώρισε τους δυό συντρόφους στη ζωή...

ΑΕΩΝΙΑΣ ΛΕΩΝΩΣ

ΤΩΝ ΝΕΡΩΝ

τούς Ινδιάνους, έκλήθησαν απ αυτούς «Υίοι του Ήλιου», ο δε Ντέ Σόλο έπεσλήθη σ' αυτούς ως σθάνατος.

Οι ιεραπόστολοι έπεχείρησαν να τους κάνουν Χριστιανούς, άλλ' έπειτα από λίγο καιρό οι έξερευνηταί έκινήθησαν πάλι προς άνεύρεσι χρυσού, γιατί μέχρι στιγμής δεν είχε βρεθί ακόμα τίποτα.

Κατεσκήνωσαν λοιπόν στο σημερινό Λίτς Ρόκ στην περιφέρεια του Αρκανσάς. Την έπομένη άνοιξι ο Ντέ Σόλο έαράχισε την πορεία του, υπέφερε όμως πολύ η ύγεια του και πέθανε έπειτα από λίγο, την 25 Μαΐου 1542.

Αφού τον έθαψαν λοιπόν μυστικά, τότε ο Μόσχος ντε Άλκαρίντο, ο διάδοχός του, φοβούμενος μήπως οι Ινδιάνοι άνακαλύψουν τον τάφο του και καταλάβουν ότι πέθανε, άνοιξε τον τάφο του και τον έρριξε στο Μισισιπή.

Ένα χρόνο μετά το θάνατο του Ντέ Σόλο, ο Άλκαρίντο επί κεφαλής των άπολειπομένων έφθασε στην Ισπανική περιοχή του Τανούκο στο Μεξικό.

Έπειτα από 130 χρόνια έπικρωτο να περάσουν για να άντικρύσουν το Μισισιπή άλλοι λευκοί.

Κατά το θέρος του 1673 ο Ιερεύς Τζέιμς Μαρκέτ, Γάλλος Ίησοϋίτης, συνοδευόμενος από το Λουί Ζολιέ, έμπορο γουναρικών και με άλλους πέντε άκόμη Γάλλους, ανέλαβαν να έξερευνήσουν τον Μισισιπή. Ταξίδευσαν λοιπόν με πλοία στην πορεία, σταματώντας σε διάφορα ινδιάνικα χωριουδάκια.

Τέλος κατά το Σεπτέμβριο του 1673 έπειτα από ένα ταξίδι πάνω από 3.000 χιλιομέτρα, ο Ιερεύς έπέστρεψε στην έκκλησία του, ο δε έμπορος γουναρικών άνέλαβε και πάλι το ταξίδι του.

Από τότε πολλοί Ιερείς της Αγγλικανικής και Καθολικής Έκκλησίας έταξίδεψαν τον ποταμό Μισισιπή.

Η «ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΩΝ ΙΝΔΙΩΝ»

Το 1712, ο Κροζά έλαβε από τον Λουδοβίκο 14ο μιά άδεια έκμεταλλεύσεως της κοιλάδος του Μισισιπή.

Πάντως ο Κροζά δεν ήξερε φαίνεται να έκμεταλλεuthί αυτή την άδεια και παρητήθη του σκοπού του.

Τότε ο Τζόχαν Άδου, Σκωτσέζος τραπεζίτης, διεδέχθη τον Κροζά.

Αυτός ίδρυσε μιά τεραστία εταιρεία, υπό το όνομα «Εταιρεία των Ινδιών», η οποία έπειτα από λίγο κατέληξε σε χρεωκοπία.

Τον Μισισιπή συναγωνίζοντο και κατακτών τον δυό Χώρες: Η Αγγλία και η Γαλλία. Περισσότερο έδαφος κατακτούσε η Αγγλία.

Όταν άνήλθε στο θρόνο ο Ναπολέον ο 1ος, άπεφάσισε να άνακαταλάβη όλα τὰ χαμένα μέρη.

Η φιλοδοξία του έπραγματοποιήθη το 1800 και η γαλλική ισχύς έπεκράτησε στο Μισισιπή.

Άλλά τον Απρίλιο του 1803, οι Ήνωμένες Πολιτείες άγόρασαν με 15.000.000 δολάρια όλη την περιφέρεια που θρίσκειται προς δυσμάς του Μισισιπή.

Κατά τον μεγάλο πόλεμο της Ένωσεως των διαφόρων χωρών της Αμερικής ο Μισισιπής έπαιξε μεγάλο ρόλο κι' έτσι όταν πιά άποκατεστάθη η ειρήνη, η Κυβέρνησις των Ήνωμένων Πολιτειών άρχισε να κάνει μεγάλα έργα προς έκμετάλλευσιν του ποταμού.

Μέχρι σήμερα κάθε νέα έκτέλεσις έργων άποδίδει διαρκώς στις Ήνωμένες Πολιτείες και γι' αυτό όπάχρει διαρκώς έργασία μέσα στο μεγάλο αυτό ποτάμι το μεγαλύτερο ποτάμι της Αμερικής.

Αφού έδωσαν μιά μάχη και ένίκησαν

ΦΟΥΕ-ΜΑΝΤΣΟΥ

Ο κίτρινος έφιόλτης τών λευκών Του συγγραφέως Ζάξ Ρώμερ

σιν — μαζί με τόν δοϋρόνον έφηραν και κάποιοι πού διακρίνεται καλά να κρυφί πωτόλι.
Ο άπεικονίζο...ενος συνελύθη την ιδίαν νύκτα.
"Εφερεν επάνω του έγγραφα ένοχοποιητικά.
ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ. — Από τα άνευρεθέντα έγγραφα εξάγεται, ότι ο συνένοχος τού Λή Χόν — χούν και αυτός έχρηματοδοτούντο από την «Κάντον Γράνιαντ Σοβάιτς», της οποίας οι άρχηγοί είχαν αποφασίσει τόν θάνατον τού λόρδου Φ. Μ. ή τού Μ. Κ. Σ., γενικού γραμματέως της άποικίας. Σέ ένα του γράμμα προς την «Κάντον» ο συνένοχος έκράζει την λύτην του πού ή άπόπειρα απέτυχε (Ρώυτερ).
Ανακρινόνται έπ'αυτήσας έκ Περουόλως, ότι ο μίας τακτικού στρατού Κινέζων επέδρασε κατά της οκίας έδω Τάτάρου, όνοματι Σ'αϊν, παρά τού Χοάν, ΟΙ έπιβρομείς έπουροδόλησαν και έθεσαν πυρ εις την οικίαν. Πολλοί από τούς περιόικους Ρώσους έφονεύθησαν.
Ο Ρώσος κυβερνήτης παρεκάλεσε τόν αντίπρόσωπόν του τού Πεκίνου να προβή εις έντόνους διαμαρτυρίας. (Ρώυτερ).

Τέλος εδιάβασα στή στήλη της 'Αλληλογραφίας της έφημερίδος.

ΧΟ - ΝΑΝ. — 'Αρνούμαι άναχωρήσω. — ΕΛΔΑΜ.

Τοποθετούσα κι' αυτό μέσα στα χειρόγραφα μου, όταν μου άνήγγειλαν τόν Ιηουάντ Σμίθ.

Μπήκε, κάθισε άπέναντί μου. Τουδωσα να τώ διαβάσω.

—Είμαι εύχαριστημένος για τήν "Ελδαμ και για τήν κόρη του, είπε. Αυτό όμως είνε μία νίκη ακόμα για τόν Φου-Μαντσού. Δίκαια Θεέ, γιατί άργοπορεί τόσο πολύ ή δικαιοσύνη σου;

Τό μελαινό πρόσωπο τού Σμίθ είχε άδυνατίσει πολύ από τήν ήμέρα που άνέλαβε τήν πάλη κατά τού τρομερού κίτρινου.

Σηκώθηκε κι' άρχισε να θηματίζει επάνω-κάτω στο δωματίο όπως συνήθιζε.

—Είδα τόν λόρδο Λόνεελ Μπάρτον, είπε ξαφνικά, και με είρνευθήκε. Ένώ έγω τόν γύρευα, αυτός διασεδάζε κάπου, στην Αίγυπτο. Είνε τρομερό! Τό γράμμα του πού δημοσιεύθηκε στους "Τάιμς" άποδεικνύει ότι είδε πράγματα στο Θι-βέτ, τά όποια ο Φου-Μαντσού θέλει άσφαλώς να κρύψη από τήν Εύρώπη.

Ιιαραδέχομαι, ότι βρήκε κάποιο καινούργιο κλειδί για τήν Αυτόκρατορία τών Ινδιών.

Πράγματι, ξέραμε από καιρό ότι ο σέρ Λόνεελ Μπάρτον είχε γραφήτ στον μαύρο κατάλογο τού Φου-Μαντσού μεταξύ τών καταδικασμένων εις θάνατον.

Ανατολιστής από τούς φημισμένους τολμηρούς εξερευνητές — ο πρώτος πού κατώρθωσε και μπήκε στον 'Ιερό Τόπο της Λαχάσα — αυτός πού επί τρείς φορές μεταφρασμένος σε προσκυνήται, έισέδισε στους άπαγορευμένους χώρους της Μέκας, κι' από εκεί πάλι ξεκίνησε για τώ Θι-βέτ. Είχε μόνος του όπογράψει τήν καταδίκη του.

—Είνε καλό σημείο τώ ότι κατώρθωσε να ξαναγυρίση ζωντανός στην 'Αγγλία, είπα.

Ο Σμίθ εκούνησε τώ κεφάλι του και άναψε τήν πίπα του.

—Η 'Αγγλία δέν μπορεί να τόν προφυλάξει, είπε. Η άράχνη περιμένει τήν

ώρα της. Πετρι, είνε στιγμές πού σε θε-βαιώ με πιάνει άπελπισία. Δέν ξέρω τί να πώ. Έφθασε μόλις σήμερα και να τόν δήτε σε τί χάλια ζή!... Τό σπίτι του, ένας άρχαίος πύργος στο Φίντολεϋ, άγριος, μουχλιασμένος, κρυμμένος άνάμεσα σε δένδρα. Υγρός, σαν ύπόγειο. Εργάζεται και τρώει πάνω στο ίδιο γράφειο. 'Ισως να κοιμάται και εκεί μέσα. Όλα είνε άνω-κάτω στο σπίτι. "Έχει μα-ζί του έναν ύπηρέτη Βεδουίνο, έναν θαλαμηπόλο Κινέζο και δέν ξέρω πόσα άλλα ακόμα ξένα πρόσωπα!

—Έναν Κινέζο;

—Ναι, τόν είδα έναν Κινέζο από τήν Καντόν. Τόν φωνάζει Κουϊ. "Έχει επίσης έναν γραμματέα πού όνομάζεται Στρώ-τσα, ένα παληόμουτρο. Από ό,τι κατάλαβα, θά είνε κανέναν γλωσσολόγο, ο ό-ποιος θά τού χρειάζεται για τά ίσπανικά άρθρα τού Μπάρτον και για τούς Ναούς τού Μαγιαπαν. Ξέχασα να σου είπω ότι κλέψανε όλες τις βαλίτσες τού σέρ Λόνεελ στο λιμάνι, τού πήραν και όλες του τις σημειώσεις για τώ Θι-βέτ.

—Ευνόητον!

—Ασφαλώς. Λέγει ότι διέσχισε όλο τώ Θι-βέτ από τώ Κέουν-Λούν ως τά 'Ιμαλάια χωρίς να δολοφονηθή, και τού φαίνονταν πολύ περίεργο πώς βρίσκεται ζωντανός στο Λονδίον. Τόν άφησαν να ύπαγορεύη τώ θιβέλιο άναγνώσων του με μίαν ταχύτητα διακοσίων λέξεων τώ λεπτό.

—Δέν χάνει καθόλου τόν καιρό του.

—Νά χάσει καιρό! 'Εκτός από τώ θιβέλιο του για τώ Γιουνταν και τώ έργο του για τώ Θι-βέτ, θά κάνη τήν προσεχή έβδομάδα και μία διάλεξη στο 'Ινστιτούτο για μία μούμια πού εξέθαψε στην Αίγυπτο. Όταν έφυγα από τώ σπίτι του συναντήσα ένα φορτηγό πού τού κουβά-λουσε μία σαρκοφάγο μεγάλη σαν θα-πόρι. Είνε μία μοναδική ανακάλυψη και τά τόν σέρ Λόνεελ, πού θά τήν χαρίση στο Βρεττανικό Μουσείο, έπειτα από τις μελέτες επ' αυτής. Ο Ικανός αυτός άνθρωπος κάνει εργασία έξη μηνών μέσα σε έξη έβδομάδες κι' έπειτα πάλι ξαναφεύγει.

—Τί σκοπεύεις να κάμης;

—Θά θέλεις να πής: "Τί μπορείς να κάνης"; Ξέρω ότι ο Φου-Μαντσού θά τού έπιτεθή. Βεβαίως! Αυτό τώ σπίτι του, πού μοιάζει σαν κοιμητήριο, με φοβίζει. Δέν ξέρω, μά σου λέω τί σκέφτηκα. Αυτό τώ σπίτι μοιάζει χτισμένο επίτρώδες για να γίνη κάποιο έγκλημα.

—Επρόθελως για τίποτα;

—Επέρσασα από τή Σκότλαντ Γιάρντ. Στείλανε έναν άνθρωπο να φυλάξη τά πέ-ριε, αλλά...

Σήκωσε τούς ώμους του.

—Και ο Λόνεελ, αυτός.

—Είνε ένας τρελλός, Πετρι! Ψηλός, γιγάντιος, ντυμένος με μία πολύχρωμη σάμπα. Μαλλιά γκρίζα, άχτένιστα, ένα μoustάκι ακατάσπαστο, μάτια γαλανά, δέρμα ήλιοκαμένο. Έχει γένεια ή μάλλον σπάνια ευρίζεται. Τόν άφησαν άνά-μεσα σε χίλια παράξενα μικροπραγματά-

νάμεσα. Έχει επάνω τού γραφείο του, άσχιωμένους κροκοδείλους, να στριφογυ-ρίζη και να ύπαγορεύη!

—Σμίθ, είπα, έπειτα από λίγο έτσι δέν κάνωμε τίποτα, ενώ ο Φου-Μαντσού άσφα-λώς τώρα προετοιμάζει τώ έδαφος.

Ο Σμίθ κούνησε άπελπιστικά τώ κε-φάλι του.

—Και τί ξέρομε; είπε ο Σμίθ. 'Επιάσα-με έναν κατάλογο, μ' αυτούς πού ύπο-δοποιήσαμε. Θά ξεφύγουν ή όχι από τώ θάνατο; Τί ξέρομε. Μήπως ξέρομε εκεί-νους πού πεθαίνουν χωρίς να τούς γνω-ρίζομε; Μήπως μπορούμε να φυλάμε ό-λους εκείνους πού έτυχε να μάθουνε τά μυστικά της Κίνας; Κάθε φορά πού ά-κούω να μιλούν για αυτοκτονία, για δο-λοφονία ταράζομαι. Όμολογώ τήν αλή-θεια, δέν βλέπω παρά τόν Φου-Μαντσού τινύρω μου. Ο σέρ Λόνεελ άν ζή, ζή ακόμα ως έκ θαύματος.

—Εκύτταζε τώ ρολόι του.

—Πλησιάζουν οι έντεκα, είπε. Για να κοιμηθώ θά χάσω τόν καιρό μου... "Ι-σως και να κινδυνεύω.

Χτύπησε τώ κουδούνι της εξώπορτας.

—Έπειτα χτύπησαν στη δική μας.

—Εμπρός!

—Ενας τηλεγραφικός διανομέας παρου-σιάσθηκε μ' ένα τηλεγράφημα στο χέρι. "Απευθυνόνταν στον Σμίθ. "Εκείνος με μιά γρήγορη κίνησι τώ έσχισε μάλλον παρά τώ άνοιξε. Σηκώθηκε και έπεσε στο τραπέζι μου.

—Ο Θεός να μάς προστατεύη, Πετρι! Τό τηλεγράφημα έγραφε:

«Σέρ Λόνεελ Μπάρτον έδολοφονήθη. Έλάτε άμέ-σως να με θρήπε.

ΓΟΥΕ-Υ-ΜΑΟΥΘ, αστυνομικός»

Η ΠΡΑΣΙΝΗ ΣΚΙΑ

Παρ' όλη τή θιασύνη τους δέν φτάσανε παρά μονάχα τά μεσάνυχτα έξω από τώ σπίτι εκείνο. Ήταν ακριβώς όπως τώ εί-χε περιγράψει ο Σμίθ.

Όλο τώ οίκημα γωμένο μέσα σε μίαν άγρια βλάστησι. Ή άτμόσφαιρα πνιγνρά από τά βαρεια άρώματα.

Στήν είσοδο τούς περιέμενε ο έπιθεω-ρητής Γουέιμουθ. Τό έσωτερικό τού σπι-τιού έμοιαζε με ναό Ασσυρίων. Οι φαρ-δειές κολώνες, οι χαμηλές καρέκλες, όλα ήσαν σκεπασμένα από ένα παχύ στρώμα σκόνης.

Ο ντέτεκτιβ μάς ώδήγησε στη βιβλιο-θήκη, όπου τά βιβλία θρίσκονταν σε μία τρομερήν άκαταστασία. Πολλά άπ' αυτά πεταμένα χάμα.

—Ε, λοιπόν, φώναξα τι είνε εκεί πάνω; Μιά σκιά αναπήδησε από τώ ύψος της βιβλιοθήκης και προσπέρασε μπροστά μας σωπικά πάνω στα χαλιά.

—Εστρίψα και έβλεπα κατάπληκτος. Ο έπιθεωρητής έγέλασε.

—Είνε μία «πούμα» ή κάτι σχετικό. Τό σπίτι είνε γεμάτο άπ αυτά τά έξωτικά ζώα και από διάφορα μυστήρια.

Η φωνή του πάντως δέν ήταν τόσο στα-θερά και για να προχωρήση έκλεισε τήν πόρτα καλά πίσω του.

—Πού είνε; ρώτησε άπότομα ο Σμίθ. Πώς συνέβη;

Ο Γουέιμουθ κάθισε κι' άναψε τώ πούρο πού τού πρόσφερα.

—Φαντάζομαι ότι είνε ένδιαφέρον να έ-χεσε μερικές πληροφορίες πριν τόν δήτε.

Ο Σμίθ ένευσε καταφοτικά.

—Λοιπόν ο άνθρωπος πού στείλαμε από τή Σκότλαντ Γιάρντ είχε πάρει τή θέσι του προς τώ δρόμο, έξω από τώ σπίτι, και έπέβλεπε αυτούς πού έμπαιναν και έβγαί-ναν. Ούτε είδε, ούτε άκουσε τίποτα μέ-χρι τής δεκάμισή ή ώρα, κατά τήν όποιαν έπείστηρε ή νεαρά κυρία.

—Η νεαρά κυρία;

—Αστα, συνάδελφε, κι' έπερα θύμα δικαστικής

ελέγχης!

—Δηλαδή;

—Με άδυσαν!

Ο άνοικονόμητος έπιβάτης

Εϋθυμη ιστοριούλα

Τό τραίνο θάφευγε σε λίγο. Πλήθος έ-πιβατών, πού δέν είχαν θρή θέσι σ' αυτό, έμειναν στην πλατφόρμ τού μικρού στα-θμού, ξεφωνίζοντας διαμαρτυρόμενοι, φι-λονικώντας με τούς υπαλλήλους.

Επί τέλους ο σταθμάρχης τούς είπε:

—Ανεβήτε όπου τυχρ...

Και μ' αυτά τά λόγια άνοιξε τις θυ-ρίδες τών βαγονιών της δευτέρας θέσεως στους έπιβάτες της τρίτης και της πρώ-της στους έπιβάτες της δευτέρας.

Με δυσκολία κυκλοφορούσαν μέσα στους διαδρόμους, πολλά άτομα μάλιστα ήσαν στριμωγμένα θρηιο στα βαγόνια.

Ετσι, ένας έπιβάτης, συνοδευόμενος από δυό γυναίκες, μπήκε μέσα σ' ένα βα-γόνι πρώτης θέσεως πού ήταν ήδη παρα-φορτωμένο.

—Εκύτταζε τώ ρολόι του.

—Πλησιάζουν οι έντεκα, είπε. Για να κοιμηθώ θά χάσω τόν καιρό μου... "Ι-σως και να κινδυνεύω.

Χτύπησε τώ κουδούνι της εξώπορτας.

—Έπειτα χτύπησαν στη δική μας.

—Εμπρός!

—Ενας τηλεγραφικός διανομέας παρου-σιάσθηκε μ' ένα τηλεγράφημα στο χέρι. "Απευθυνόνταν στον Σμίθ. "Εκείνος με μιά γρήγορη κίνησι τώ έσχισε μάλλον παρά τώ άνοιξε. Σηκώθηκε και έπεσε στο τραπέζι μου.

—Ο Θεός να μάς προστατεύη, Πετρι! Τό τηλεγράφημα έγραφε:

«Σέρ Λόνεελ Μπάρτον έδολοφονήθη. Έλάτε άμέ-σως να με θρήπε.

ΓΟΥΕ-Υ-ΜΑΟΥΘ, αστυνομικός»

Η ΠΡΑΣΙΝΗ ΣΚΙΑ

Παρ' όλη τή θιασύνη τους δέν φτάσανε παρά μονάχα τά μεσάνυχτα έξω από τώ σπίτι εκείνο. Ήταν ακριβώς όπως τώ εί-χε περιγράψει ο Σμίθ.

Όλο τώ οίκημα γωμένο μέσα σε μίαν άγρια βλάστησι. Ή άτμόσφαιρα πνιγνρά από τά βαρεια άρώματα.

Στήν είσοδο τούς περιέμενε ο έπιθεω-ρητής Γουέιμουθ. Τό έσωτερικό τού σπι-τιού έμοιαζε με ναό Ασσυρίων. Οι φαρ-δειές κολώνες, οι χαμηλές καρέκλες, όλα ήσαν σκεπασμένα από ένα παχύ στρώμα σκόνης.

Ο ντέτεκτιβ μάς ώδήγησε στη βιβλιο-θήκη, όπου τά βιβλία θρίσκονταν σε μία τρομερήν άκαταστασία. Πολλά άπ' αυτά πεταμένα χάμα.

—Ε, λοιπόν, φώναξα τι είνε εκεί πάνω; Μιά σκιά αναπήδησε από τώ ύψος της βιβλιοθήκης και προσπέρασε μπροστά μας σωπικά πάνω στα χαλιά.

—Εστρίψα και έβλεπα κατάπληκτος. Ο έπιθεωρητής έγέλασε.

—Είνε μία «πούμα» ή κάτι σχετικό. Τό σπίτι είνε γεμάτο άπ αυτά τά έξωτικά ζώα και από διάφορα μυστήρια.

Η φωνή του πάντως δέν ήταν τόσο στα-θερά και για να προχωρήση έκλεισε τήν πόρτα καλά πίσω του.

—Πού είνε; ρώτησε άπότομα ο Σμίθ. Πώς συνέβη;

Ο Γουέιμουθ κάθισε κι' άναψε τώ πούρο πού τού πρόσφερα.

—Φαντάζομαι ότι είνε ένδιαφέρον να έ-χεσε μερικές πληροφορίες πριν τόν δήτε.

Ο Σμίθ ένευσε καταφοτικά.

—Λοιπόν ο άνθρωπος πού στείλαμε από τή Σκότλαντ Γιάρντ είχε πάρει τή θέσι του προς τώ δρόμο, έξω από τώ σπίτι, και έπέβλεπε αυτούς πού έμπαιναν και έβγαί-ναν. Ούτε είδε, ούτε άκουσε τίποτα μέ-χρι τής δεκάμισή ή ώρα, κατά τήν όποιαν έπείστηρε ή νεαρά κυρία.

—Η νεαρά κυρία;

—Αστα, συνάδελφε, κι' έπερα θύμα δικαστικής

ελέγχης!

—Δηλαδή;

—Με άδυσαν!

γι' αυτήν! Μην περιμένετε να τώ πάρω στα γόνατά μου... για χατήρι μιάς έπι-βάτιδος της δευτέρας θέσεως.

—Η ευγένεια και ο ήπιοςμός σας δέν έχουν όρια, είπε ή κυρία.

—Τί σχέσι έχουν ή ευγένεια και ο ή-ποτισμός με τώ καλώς ή μω;

Ο συνοδός τών δυό κυριών άρχισε να φουρκίζεται.

—Μπορεί να είμαστε έπιβάτες της δευ-τέρας θέσεως, είπε, γιατί δέν υπάρχουν πιά θέσεις άλλοι. Ο σταθμάρχης μάς έ-βαλε μέσα σ' αυτό τώ βαγόνι...

Ο άνοικονόμητος όμως έπιβάτης τόν διέκοψε:

—Ο σταθμάρχης, κύριε, δέν ξέρει τί κάνει...

—Πάντως είνε πολύ πιο ύποχρεωτικός κι' ευγενής από μερικούς έπιβάτες...

Ο άνθρωπος με τώ καλώς ή σήκωσε τούς ώμους.

—Σας έπαναλαμβάνω, ότι δέν είχε τώ δικαίωμα να σας βάλη σε βαγόνι πρώτης θέσεως. Θά τώ δήτε τώρα πού θά περάση ο έλεγκτής.

—Αν περάση ο έλεγκτής, θά τόν ρω-τήσω με ποιο δικαίωμα βάσετε άνάμεσα στα πόδια μας τώ καλώς ή σας! Μας γι-νήκατε φόρτωμα.

—Εγώ δέν γίναμ φόρτωμα, αλλά έσεις...

Φουρκισμένος ο έπιβάτης της δευτέρας θέσεως, έκανε να σπρώξη τώ καλώς ή, δί-νοντάς του μία γερή κλωτσιά.

—Γάβ! Γάβ! Γάβ!

—Ενα σκυλί θρискόταν μέσα στο κα-λάθι!

Μηχανικά ο έπιβάτης όπισθοχώρησε για να γίνη πιο έπιθετικός.

—Αυτό μάς έλειπε!... "Ενα σκυλί! Τά σκυλιά όμως, κύριε, πού τηρείτε τόσο αυ-στηρά τούς νόμους, τά θάζουν στη σκευο-φόρο!

—Πλήρωσα, για τόν σκύλο μου... Τού άγόρασα εισιτήριο. Δέν ταξιιδεύει σαν κι' έσας.

—Τί έκανε, λέει; Δέν έχω εισιτήρια! Και τί είνε αυτά;

Κι' ο έπιβάτης, θυμωμένος, έδειχνε τά τρία εισιτήρια, πού κρατούσε.

—Αυτά, κύριε, είνε εισιτήρια δευτέρας θέσεως. "Ας περάση ο έλεγκτής, και βλέ-πομε. Είσαθε όμως ήσυχος... Πού να πε-ράση έλεγκτής άνάμεσα σε τόσο κόσμο!

—Πάντως, άν περάση έλεγκτής, θά φροντίσω να τού συστήσω τώ σκυλί σας!

—Μήπως έχετε τήν άπαίτησι να βγά-λώ τώ σκυλί μου άπ' τώ καλώς ή; Σας προει-δοποιώ ότι είνε άγριο και δαγκώνει...

—Κατά τόν άφέντη κι' ο σκύλος... "Ω-στε θά με δαγκώσει κι' όλας! "Ωστε με-ταφέρετε μέσα σ' ένα βαγόνι, όπου ταξι-ιδεύει τόσοσ κόσμος, ένα ζώο επικίνδυνο, χωρίς φίμωτρο!

—Πού τώ ξέρετε, άφου δέν τώ είδατε ακόμα;

—Και πού ξέρω, άν δέν είνε λυσσασμέ-νο; Θά τώ καταγγείλω στο σταθμάρχη στον προσεχή σταθμό. Νε δοίμε ποιός θά έρθη δίκη άπ' τούς δυό μας;

—Αυτό θά τώ δοίμε. Πάντως, όχι έσεις... πού εισέβαλε μέσα σ' ένα βαγόνι πρώ-της θέσεως με εισιτήριο δευτέρας! "Αλ-λως τε, δέν θά ύποβληθίτε στον κόπο αυτό, γιατί τώ τραίνο σταματά μόνο στο τέρμα.

—Και τί θά λέγατε, άν πετούσα τώ κα-λάθι και τόν σκύλο άπ' τώ πελάθυρο;

Ο άλλος ώρθώθηκε.

—Κοιόμαστε, άν ταλμάτε!

—Ενας από τούς άλλους έπιβάτες, πού διασεδάζε τώση ώρα, θάλησε να έπέμβη και να συμβιάσει... τά άσυμβιάστα.

—Βέβαια, κύριε, είπε είνε λυπηρό πού φόρτωσαν έτσι τώ βαγόνι, με είνε άνωτέρα βία. Ήταν πανηγύρι στο χωριό και ή 'Εταιρεία δέν πρόβλεψε αυτόν τόν συνω-

—Αστα, συνάδελφε, κι' έπερα θύμα δικαστικής

ελέγχης!

—Δηλαδή;

—Με άδυσαν!

στισιό Πάντως, είνε μικρό τὸ κακό. καὶ δικαίωμα νὰ παραποινοῦνται ἔχουν ὅσοι στέκουν ὀρθοί.

Σηκώθηκε εὐγενικά καὶ πρόσφερε τὴν θέσι του σὲ μιὰ γυναῖκα.

Ἡ ἐπιβάτις τὸν εὐχαρίστησε, καθὼς ὅμως ἔκανε νὰ καθήσῃ. πᾶτησε τὸ πόδι τοῦ ἀνοικονόμητου ἐπιβάτου.

—Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή! τῆς φώναξε ἐκεῖνος. Μοῦ πατήσατε τὸ πόδι. Ἐπίτηδες τὸ κάνατε...

Εἰρωνικά, ὁ σύζυγός της ρώτησε:

—Μήπως ἔχετε κάλους;

Αὐτὴ ἡ ἐρώτησις ἔκανε νὰ ξεσπάσῃ ὁ θυμὸς τοῦ ἄλλου.

—Μήπως τὸ θοίσκετε διασκεδαστικὸ αὐτό; Παρεισφύρετε παρὰνοια μέσα στὸ βγαλόνι μου κι' ἡ γυναῖκα σας μοῦ τσάκισε τὰ δάχτυλα τοῦ παιδιοῦ...

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ σκύλο ἦταν ὁμῶς ἀντικείμενο γενικῆς κατακραυγῆς. Τὸ κατὰλαβε, γιατί ὁ θυμὸς του ἔκανε ὅλο τὸν κόσμον νὰ σκάσῃ στὰ γέλια.

Ἐξω φρενῶν, πῆρε ἕνα ποῦρο ἀπ' τὴν τσέπη του καὶ τὸ ἀνάψε.

—Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, εἶπε ἡ ἐπιβάτις, ἐδῶ δὲν εἶνε θαγόνι καπνιστῶν...

—Δὲν μ' ἐνδιαφέρει... Ἄλλως τε οὔτε βανόνι δευτέρας θέσεως εἶνε. Θὰ κάνω λοιπόν, ὅ,τι μοῦ γουστάρει.

Ὁ σύζυγός της ἐπιβάτιδος εἶπε:

—Εἶσατε πρώτης γραμμῆς γαῖδοῦρι!...

—Νὰ ἀνακαλέσετε ἀμέσως.

Ἀκούγοντας τὴ φωνὴ τοῦ κυρίου του, τὸ σκυλὶ ἄρχισε:

—Γάβ! Γάβ!

—Θ' ἀνοίξω τὸ καλάθι νὰ σὰς ἐπιτεβῇ δ' Ἀζόρ!

Τὸ σκυλὶ ἐξακολουθοῦσε τὸ γαύνισμα. Τὴν στιγμὴ ἐκείνη φάνηκε ὁ ἐλεγκτής.

—Τὰ εἰσιτήριά σας, παρακαλῶ...

Ὁ ἀνοικονόμητος ἐπιβάτης στοινιῶντηκε ἀπτόμῃ στὴ γωνία του, ἐνῶ ὁ ἀντίπαλός του ἔδινε στὸν ἐλεγκτὴ τὰ τρία εἰσιτήρια δευτέρας θέσεως, λέγοντας:

—Δὲν ὑπάρχουν θέσεις στὴ δευτέρα, γι' αὐτὸ ἤρθαμε στὴν πρώτη.

—Ναί, ξερώω... Δικὸ σας εἶνε αὐτὸ τὸ σκυλὶ πού γαύνιζε τὴν στιγμὴ πού ἤρθα; Δὲν ἔχετε δικαίωμα νὰ παίρνετε μισὴ σας ἕνα σκυλὶ, πού ἐνοχλεῖ τοὺς ἄλλους...

—Τὸ σκυλὶ εἶνε τοῦ κυρίου, πού κοιμᾶται στὴν γωνία.

Ὁ ἀνοικονόμητος ἐπιβάτης εἶχε ἀπτόμῃ καταληφθῇ ἀπὸ ὕπνον... ἡ ἔκανε πῶς κοιμῶταν.

Ὁ ἐλεγκτὴς τὸν χτύπησε στὸν ὄμο:

—Τὸ εἰσιτήριό σας, κύριε...

—Τί θέλετε; Πῶς εἶπατε;

—Τὸ εἰσιτήριό σας, παρακαλῶ...

—Α, ναί. Τί νὰ τὸ ἔκανα;

Κι' ὁ ἐπιβάτης ἄρχισε νὰ ψάχνεται...

—Παράξενο πράγμα... Δὲν τὸ βρίσκω.

—Ψάχτε με τὴν ἡσυχία σας. Δικὸ σας εἶνε τὸ σκυλὶ;

—Μάλιστα.

—Νὰ μοῦ δείξετε καὶ τὸ εἰσιτήριο τοῦ σκυλιοῦ.

—Μάλιστα... Μάλιστα...

Τὰ «μάλιστα» ὅμως ἦσαν χωρὶς πεποῖθησι...

Ἐπὶ τέλους ὁ κύριος ἔβγαλε ἕνα εἰσιτήριο ἀπ' τὸ πορτοφόλι του:

—Μὰ εἶνε εἰσιτήριο τρίτης θέσεως! φώναξε ὁ ἐλεγκτής. Κι' ἐσεῖς δὲν ἀνεβήκατε σὲ ἐνδιάμεσο σταθμό. Εἶδα ἀπὸ τὴν ἀρχή. Πού εἶνε τὸ εἰσιτήριο τοῦ σκυλιοῦ;

—Τὸ σκυλὶ... δὲν εἶνε δικό μου...

—Ὡστε τὸ σκυλὶ δὲν εἶνε δικό σας κι' ἔχετε εἰσιτήριο τρίτης θέσεως; Μόλις φθάσαμε στὸ τέρμα, θὰ φωνάξω ἕναν πόλυμαν νὰ σὰς πᾶῃ στὸ αὐτόφωρο!

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΑ

Τὸ «ἐκ βαθέων»... Μιά τραγωδία

Τὸ μικρὸ σώματάκι πού παρέδερνε σ' ἕνα διαρκὴ σπασμό, φαίνεταν ἀκόμη πιὸ μικρὸ, πιὸ τιποτένιο, μέσα στὸ πλατὺ κρεβάτι...

—Καὶ μὲν παιδί... ψιθύρισε μὲ συμπάθεια ὁ γέρω-γιατρός...

Παῖδι; Μὰ σχεδὸν παιδί ἦταν. Δεκαοχτὼ-δρακεννὰ χρόνων...

Μὰ μήπως δὲν ἔφερε κανεὶς ν' ἀγαπήσῃ αὐτὴν τὴν ἡλικία; Τὰ μέτια της, θαυμάσια καστὰνὰ φοβισμένης λαφίνας, μεγαλωμένα ἐπὶ τὴν ὁδὸν καὶ τὴν τρέλλα, τὸν κύτταζαν σὰν νὰ ζητοῦσαν βοήθεια... Σὰν νὰ τοῦ ζητοῦσαν νὰ τὴν γλυτώσῃ ἀπ' τὴν κόλασι πού ζοῦσε...

Καὶ τί μποροῦσε νὰ κάνῃ ἕνας γέρω-γιατρός, πού ἤξερε πὺς πολλὰ πάνω στὸν ἀνθρώπινο πόνο παρὰ πάνω στὴν ἀρρώστεια;

Ἀκούμπησε τὰ λεπτὰ του χέρια στὸ μαρτυρικὸ μέτωπο πού ἔκαιγε, καὶ προσπάθησε μὲ λόγια παρηγορητικὰ νὰ τῆς δώσῃ λίγη ἡσυχία...

Ἦταν τρομερὸ πόσο γρήγορα εἶχε γίνῃ τὸ δράμα, ἐνῶ τὸ τεραστίον ὑπερῶκεαν οἱ ἐξακολουθοῦσε ἀδιάφορα τὸ ταξεῖδι του πρὸς τὴ Νέα Γῆ...

...Ἐκάναν τὸ ταξεῖδι τοῦ γάμου τους... Κι' ὅλοι οἱ ἐπιβάτες τῆς πρώτης καμάρωναν αὐτὸ τὸ χαριτωμένο ἀντράγγινο, πού ἔδινε στὴ μονοτονία τοῦ ταξιδιοῦ μιὰ νότα ἀγάπης καὶ τρελλῆς νεότητος...

Καὶ ἔαφνικά, ὁ Πιέρ ἀρρώστησε... Ἀρρώστησε βαρεῖα... Τὸ μεγάλο του σῶμα ἀπλώθηκε μολυβένιο στὸ κρεβάτι... Καὶ τὰ χέρια του χλωμά καὶ καυτὰ ἀπ' τὸν πυρετὸ, δὲν εἶχαν πιά τὴ δύναμι νὰ τὴν ἀγκαλιάσουν... Ἀνίσχυα πλανιόνταν στὸ

κρεβάτι ζητώντας τὴ δροσιὰ τοῦ σεντονιοῦ...

Κι' ἦταν βαρεῖα, πολὺ βαρεῖα ἄρρωστος...

—Ἐννοια σου, ἀγαπημένε μου, θὰ γίνῃς γρήγορα καλὰ, θὰ ξαναγίνῃς δυνατός, ὅπως πρὶν... Μὰ τώρα, θὰ εἶσαι τὸ παιδάκι μου... Ὅ,θὰ μ' ἀκούς; καὶ θὰ μ' ἀφήνῃς νὰ σὲ περιποιούμαι... τοῦλεγε ἡ μικρούλα Λώρα...

Μὰ ὁ γιατρός κουνοῦσε τὸ κεφάλι. Στὰ μέσα τῆς δευτέρας ἐβδόμαδας, τῆς ἔνευσε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ἔξω...

—Ἐχετε συγγενεῖς στὴ Νέα Ὑόρκη; τὴ ρώτησε μονάχα.

Ἡ κοπέλλα κατὰλαβε... Ἐβγαλε μιὰ πνιγμένη φωνή κι' ἔτρεξε πίσω στὸν Πέτρο, γιὰ νὰ τὸν σφίξῃ δυνατὰ στὴν ἀγκαλιά της.

Καὶ τότε, γιὰ πρώτη φορὰ παρατήρησε πόσο δύσκολη ἦταν ἡ ἀναπνοή του, πόσο θαυματούμενα τὰ μάτια του, καθὼς καὶ τὶς δυὸ θαυεῖες ρυτίδες πού αὐλάκωναν τὰ πτερύγια τῆς μύτης του...

Τὸν ἔσφιξε δυνατὰ-δυνατὰ σὰν ἐρωτευμένη πιά κι' ὄχι σὰν ἀδελφὴ τοῦ ἑλέους, καὶ κόλλησε τὰ χεῖλη της στὸ διψασμένο στόμα του...

Ὁ ἔρωτάς! Ὁ παντοδύναμος θεός! Αὐτὸς πού τὴν ἔκανε νὰ ξαναγεννηθῇ σὲ μιὰ καινούργια ζωὴ, φωτισμένη ἀπὸ ὑπερκόσμιο φῶς κι' ἀπὸ χαρὲς ἀνείπωτες καὶ τόσο θαυεῖες, πού ἔμοιαζαν μὲ πόνο... Ὁ ἔρωτάς! Αὐτὸς θὰ τὸν ἐγιάτρευε... Δὲν ἤξερε ἡ μικρούλα ἐρωτευμένη πῶς ὁ ἔρωτάς εἶνε κι' ὁ πῶς ἀδύνατος μπροστὰ

...τῆς θάλασσας

στὸν ὠκεανό

σ' ἄλλες φοβερὲς θεότητες, πού οἱ θου-λὲς τους εἶνε ἀμετάβλητες, ὅταν γνέθουν τὴ ζωὴ καὶ τὸ θάνατο στ' ἀδράχτι τῆς Μοίρας...

Κι' ἔτσι, μιὰ μέρα, τοῦ μίλησε καὶ δὲν ἀπάντησε... Ἐσκυψε στὰ χεῖλη του, κι' αὐτὸς ἔμεινε ψυχρὸς καὶ ἀπαθὴς, σὰν νὰ-ταν ἑένος...

Καὶ τότε τοῦ σταύρωσε τὰ χέρια στὸ στῆθος, καὶ σωριάστηκε στὰ πόδια του... Κι' ἔμεινε ὠρες ἐκεῖ... Ὡρες... Σὰν σὲ προσκύνῃμι μπροστὰ σὲ μιὰ μυστικὴ ἀποκαθίλωσι...

Κι' ἔπειτα ἦλθε κόσμος... Γρήγες κυρίες, πού προσπαθοῦσαν νὰ τῆς ἀνοίξουν τὰ σφιγμένα δόντια γιὰ νὰ τῆς δώσουν νὰ πῇ κάτι, ἄνθρωποι μὲ μεγάλα κατὰστιχα ὅπου τὴν ἔβαζαν νὰ συμπληρωσῇ ὠρισμένες διατυπώσεις, ὁ γιατρός, ὁ κυβερνήτης. Κι' ἄλλοι. Κι' ἄλλοι...

Τοῦ Πέτρου τὸ ἀγαπημένο πρόσωπο τὸ σκέπαζαν μ' ἕνα σεντόνι... Ἀμα πέρασαν εικοσιτέσσερις ὠρες, ἦρθε ἕνας παπᾶς καὶ δύο νεότες μ' ἕνα φορεῖο... Ἦς εἶπαν νὰ τοῦ δώσῃ τὸν «τελευταῖον ἀσπασμόν», κι' ἔπειτα ν' ἀνέβῃ μιὰ στιγμὴ στὸ κατὰστρωμα, πού τὴν ἤθελε ἀπαραίτητως ὁ κυβερνήτης... Ὑπάκουσε. Στὸ δρόμο τῆς ὁδοῦ παραμέριζαν... Καὶ οἱ ἐρωτευμένοι ἔσφιγγαν τὰ χέρια τους πῶς δυνατὰ... Οἱ μακάρες φώναζαν τὰ παιδιά τους...

Τοῦ Πέτρου τὸ ἀγαπημένο πρόσωπο τὸ σκέπαζαν μ' ἕνα σεντόνι... Ἀμα πέρασαν εικοσιτέσσερις ὠρες, ἦρθε ἕνας παπᾶς καὶ δύο νεότες μ' ἕνα φορεῖο... Ἦς εἶπαν νὰ τοῦ δώσῃ τὸν «τελευταῖον ἀσπασμόν», κι' ἔπειτα ν' ἀνέβῃ μιὰ στιγμὴ στὸ κατὰστρωμα, πού τὴν ἤθελε ἀπαραίτητως ὁ κυβερνήτης... Ὑπάκουσε. Στὸ δρόμο τῆς ὁδοῦ παραμέριζαν... Καὶ οἱ ἐρωτευμένοι ἔσφιγγαν τὰ χέρια τους πῶς δυνατὰ... Οἱ μακάρες φώναζαν τὰ παιδιά τους...

Τὸ ἔγκλημα, ὅπως καὶ ἡ δυστυχία, ἔχουν μιὰ σφραγίδα ἰδιαίτερη... Ὁ κυβερνήτης τῆς μίλησε πολλὴ ὥρα, μὲ καλωσύνη... Τὸν ἄφησε γρήγορα γιὰ νὰ κατέβῃ κοντὰ στὸν Πέτρο... Βρῆκε τὴν καμ-

πίνα ἀδειανή... Κατὰλαβε... Ὅ, τὸν πε- τοῦσαν στὴ θάλασσα! Σὰν λέαινα ξανά- τρεξε ἀπάνω.

—...Σὰς ἱκετεύω! Σὲ τρεῖς ὠρες φτάνομε στὸ λιμάνι...

—Κυρία μου, λυποῦμαι... Ὁ κανονισμός...

—Κάνετε μιὰ ἐξαίρεσι... Γιὰ μιὰ φο- ρά... Εἶνε τρομερὸ! Μὴ μοῦ τὸν πετάξετε στὴ θάλασσα! Μὴ μοῦ τὸν πετάξετε!...

—Κυρία μου λυποῦμαι. Μὰ... ἔγινε.

Δὲν εἶνε τίποτε... Δὲν φώναξε... Δὲν ἔ- κλαψε... Σὰν αὐτόματο, γύρισε στὴν καμ- πὶνα της... Σὲ λίγο, ὁ ἴδιος γέρω-για- τρός, πού περιποιοῦσε τὸν Πέτρο, ἔσκυ- θε ἀπάνω της μὲ καλωσύνη...

Σὰν ἔφυγε, γλύστρησε κρυφὰ ἔξω ἀπ' τὴν καμπίνα κι' ἀνέθηκε στὸ κατὰστρω- μα...

Εἶχε πολλὰ ἄστρα ἐκεῖνὸ τὸ βράδυ, γιὰτὶ τὸ νέο φεγγάρι δὲν ἔφτανε νὰ τὰ σκεπᾶσῃ μὲ τὴ λάμψι του...

Ὡστε τὸ φεγγάρι δὲν ἦταν παρὰ ἕνας πένθιμος γλόμπος μὲ παγωμένο φῶς κι' ὄχι τὸ πῶς θαυμάσιο γαμήλιο δῶρο πού ἔκανε ὁ Οὐρανὸς στὸν Πέτρο καὶ στὴ Λώρα... Κι' ἦταν τόσο βέθαιοι πῶς ἦταν δικὸ τους τὸ φεγγάρι! Κύτταξε τὸν ὠκε- ἀνὸ κι' ἕνας λυγμὸς τὴν συνετάρωσε.

—Πέτρο... Ἀγάπη μου...

Ἡ πτώσις τοῦ σώματος στὰ νερά, πού τὸ κατὰπιαν, σκεπτοῦσε τὸ ἀπελπισμένο «ἐρχομὸς» τῆς μικρούλας. Κανένας δὲν κατὰλαβε τίποτε...

Καὶ τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΚΑΙ Τὸ «ἐκ βαθέων», τὸ εἶπε ἡ θάλα- σα...

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΤΗ ΞΕΛΗΝΗ

Ένα καταπληκτικό
και άφάνταστο έργο

10 (Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ανθρώπους πολλούς, κόσμο πολύ, που περιέργεια κύτταζε απ' έξω, την παράξενη Σφαίρα - Βολίδα του μακαρίτη Λόρδου Πήλαρος!

Γύρισα τό μοχλό, ή πόρτα άνοιξε. Πρό-
βαλα τό κεφάλι μου.

Μπρός απ' όλους οι άστυνομικές άρ-
χές, πίσω διάφοροι στρατιωτικοί, ιαρα-
πίσω ό κόσμος.

Κάποιος προχώρησε:

-Τό όνομά σας;

-Δόκτωρ Μπένφορ.

-Προέλευσις;

-Σελήνη!

-Πώς;

-Σελήνη!

Είχαν δικήν οι άνθρωποι. Έγέλασαν.

Μά πήσαν για τρελλό.

Κατέβηκα και ρώτησα:

-Πού βρίσκομαι;

-Αεροδρόμιο Μπάιτον.

-Πόσο απέχω από τό Λονδίνο;

-Εξή ώρες με την ταχείαν.

-Σας παρακαλώ, ένα αυτοκίνητο για
μένα και δέκα ανθρώπους νιά τη φύλαξη
της μηχανής μου.

Φαντάζεσθε την έκπληξη όλου αυτού του
κόσμου, όταν είδε νά κουβουλούν μέσα

στό αυτοκίνητο όλα εκείνα τά κομμάτια
του χρυσού

Δέκα ρεπόρτερ έφημερίδων με φωτο-
γράφιζαν, με ρωτούσαν, με παίδεψαν ποι-
κιλοτρόπως, με συνώδευσαν έως τό μέ-
γαρο του Λόρδου Ούϊνστον στό Λονδίνο.

Όλοι θά νομίζουν ότι όσα έγραψα ήταν
ένα ωραίο όνειρο. Ένα κατασκευάσμα της
φαντασίας μου, ότι θέλησα νά γράψω ένα
ευχάριστο περιπετειώδες, έξωφρενικό ρω-
μάντι.

Δυό πράγματα έχω στη διάθεσή σήμερα
του κόσμου για νά αποδείξω την αλήθεια.
Πρώτον, τό περίεργο εκείνο μέταλλο,
πού έκτιμήθηκε περισσότερο από τό χρυ-
σάφι της Γης και δεύτερο την ξανθή γα-
λανομάτα γυναικόλα, την άλλοτε Μίς
Ούϊστον και τώρα κυρία Μπένφορ.

Τι άπέγινε ό Κάθορ; Ούτε ξέρω, ούτε

Του μεγάλου Άγγλου
συγγραφέως ΟΥΕΛΣ

μπορώ νά πώ.

Ίσως νά ανέλαβε νά διοργανώσει τούς
Σεληνίτες, κατά τό σύστημα της Γης, ί-
σως μία μέρα, πού θά πάνε άλλοι στη Σε-
λήνη νά βρούνε κανένα παράξενο κράμα
μιγάδων Άνθρωποσεληνιτών.... Ίσως νά
ενώθηκαν ή ίδιοφύτα του ανθρώπου με τη
Σεληνιτική και νά άπέτέλεσαν έργα με-
γάλης αξίας.

Πάντως νά μήν περιμένετε νά ξαναπάνε
άνθρωποι στη Σελήνη, γιατί ή Σφαίρα -
Βολίδα κατεστράφηκε. Κις ποιος, πού έφθό-
νησε τη δόξα και τά πλούτη μου, πήγε νά
τό σπάσει, γύρισε ανάποδα τόν συμπηκνω-
τήρα του ηλεκτρισμού και τό μηχανήμα
καταστράφηκε τελείως. Νά τό ξαναφτιάσω,
άδύνατον. Τι νά τό κάνω; Δέν έπιχειρώ
για δεύτερη φορά τό ταξίδι αυτό.

Είμαι πολύ καλά. Η Έδελν είνε μία
έξαισία σύζυγος και προτιμούμε άντί της
Σελήνης, κάθε άλλο μέρος της Γης, ταξει-
δεύοντας διαρκώς στην Ύφήλιο.

Κύριε Κάθορ, είνε ή σειρά σου τώρα,
άφου πήγες τούς πρώτους ανθρώπους στη
Σελήνη νά μου φέρης και τούς πρώτους
Σεληνίτες στη Γη...

Τ Ε Λ Ο Σ

Η Κατινιώ

Η Κατινιώ
με τό στανιό
έδέχτηκε νά παντρευτή,
τόν μεγαλοπαραμυθετή,
π' απ' τό χωριό της πέριγα δυό - τρεις φορές τό
(χρυσό)

Κι' ό όμορφονιός
της Κατινιώς
πήρε τό μάντεμα θραειά
και με μι' άντρίκια μαχαίρια
έγλύτωσε διά παντός απ' τό μεγάλο πόνο.

Η Κατινιώ
με τό στανιό
μ' αυτόν άρχινε νά ζή
— ζωή χαμένη και πέψη —
σ' άνάκτορο βασιλικό και σ' άγαθά περίσσια...

Μά τις νυχτιές
τις πιο σταγιές
γοργά της έτρεχν ό νοβς
σέ μακρυσμένους ούρανοίς,
... έκεί στό χωριουδάκι της... ψηλά, στό κυπαρίσσι.

Η Κατινιώ
με τό στανιό
και με μορμιούρες, δηλαδή,
τού έφτιαξε κι' ένα παιδί
πού γίνθηκε απάρραλχτος κι' όλόιδιος ό πατέρας.

Γιναν χαρές
φανταχτερές,
με παιχνιδιάρικες μουσικές
— γαλαντομιές πατρικές —
μά εκείνη λές πώς άκούε τόν ήχο μιάς φλογέρας...

Η Κατινιώ
με τό στανιό
πενήντα γίνθηκε χρονώ,
και, έξαφνου, κάποιο δειλινό
τη ζώγωσε κι' ό θάνατος γλυκός σάν νοσταλγία

Κι' ή Κατινιώ
χωρίς στανιό
τού δόθηκε μέσ' στη θραυιά
— ζωή σέ λόγους σας παιδιά —
κι' ούτε άνανήσεις έγραψε, μήτ' έγινεν αγία...

Μιά έρευνα στα άντρα του ύπνωτισμού

Ταχτικά σ' όλες τις έφημερίδες, έ-
κει, ανάμεσα στις ρεκλάμες τών για-
τρών, τών δικηγόρων και τών σωτηρίων
κληλεπίσμων, δημοσιεύονται κι' οι έξής
άγγελίες: «Έλένη Ζακυνθινού τηλεπαθη-
τικό μέντιουμ». Και πιο κάτω: «Έλπις
Παυλάτου. Μέντιουμ της Έταιρείας ψυ-
χικών έρευνών. Έπιστημονικώς κατηρτι-
σμένη».

Καμμία φορά άκολουθούν κι' άλλες
σχετικές δημοσιεύσεις

Ό άναγνώστης στέκεται πάντα σκε-
πτικός σ' αυτές τις ρεκλάμες. Ό πειρα-
σμός είνε μεγάλος. Ένα μέντιουμ θά
μπορούσε νά του λύση ένα σωρό άπορίες.
Θά τόν έκανε νά μάθι γιατί πηγαίνουν
στραβά ό δουλειές του, γιατί μαλώνει
με τη γυναίκα του, γιατί δέν τόν αγα-
πάει ή φίλη του, γιατί τόν... δέρνει ή
πεθερά του και για ένα σωρό άλλα «γι-
ατί», πού του δηλητηριάζουν τη ζωή του.

Όσο για τις γυναίκες, αυτές πια, κα-
θώς, έξέρετε, διημερεύουν στις χαρτορρι-
χτες, στις καφετζούδες, στις μάγισσες,
σ' εκείνες πού «ρίχνουν» τά κουκιά. Για-
τί, λοιπόν, νά μή καταφύγουν και στις
μαθήτριες του κ. Τανάγρα; Κι' όμως
πώς θά τό φανταζόταν. Είνε στις μόνες
πού δέν έχουν έμπιστοσύνη. Τις φοβούν-
ται. Δέν τολμούν νά τις παρακαλέσουν
νά τις βοηθήσουν. Ξέρουν ότι μόλις αύθυ-
πνωτισθούν, θά τούς άποκαλύψουν όλα τά
μυστικά τους. Κι' ή γυναίκα καρδιά κρύ-
βει καμμία φορά τόσα πολλά, ώστε νά
την μάζουν κι' αυτήν την ίδια τη γυναί-
κα.

Μά υπάρχουν, θέβαια, και τολμηρές,
οι όποιες άδιαφορούν για τά πάντα άρ-
κει νά μάθουν αυτό πού τούς χρειάζεται.
Κι' είνε, μά την αλήθεια, τόσες πολλές,
ώστε κοντεύουν νά φθάσουν τόν αριθμό
τών άνδρών, πού πάντο είνε με-
... λείτε-
ρος. Οι άνδρες, βλέπετε, έχουν περισσό-
τερη έμπιστοσύνη στην ψυχραιμία τους.
Ξέρετε τί είνε νά υπλέξη κανείς με τις
άόρατες δυνάμεις, νά μιλήσει με πρόσω-
πα πού... στέλνουν περιπατό τό πνεύμο
τους στην Ευρώπη ή στην Άμερική και
πού παρακολουθούν άόρατες τούς άτυ-
χους διαβάτες για νά μαθαίνουν όλες τις
πράξεις τους; ΈΕ σας θεβαιώνομε ότι
αυτή ή δουλειά θέλει θάρρος. Χρειάζον-
ται καρδιά και πόδια για νά τό σκάσει
κανείς μακρυά απ' αυτά τά παράδοξα
πλάσματα πού κάνουν τό έπιπλα νά χο-
ρηγούν, νά στοιχειώνουν τά σπίατα και
νά μεταβάλλονται σέ άβρινα πλάσματα,
όπως οι τρομαχτικοί Ιερείς του Θιθέτ.

ΠΩΣ ΚΟΙΜΩΝΤΑΙ ΚΑΙ ΠΩΣ...
ΒΛΕΠΟΥΝ

Τό μέντιουμ αυτοϋπνωτίζεται προση-
λώνοντας τό θέλημα του σ' ένα στίλβνο
άντικείμενο, αλλά άκόμη και στόν τοί-
χο. «Υστερ' από λίγα λεπτά άρχίζει νά
νοιώδη την έπιθυμία νά κοιμηθι και ξα-
φνικά γέρνει πρός τό πίσω τό κεφάλι, έ-
νν οι κόρες τών ματιών του έχουν άνα-
στραφή.

Τότε μπορείτε νά τό ρωτήσετε ότι θέ-
λετε. Θα σας άπαντήσει, άφου τό πνεύ-
μα του «θαδίσ» σ' άναζητήσει εκείνου πού
του ζητάτε. Είκοτς πιά αν είσαστε άνθρω-
πος πολύ δυνατού χαρακτήρος και δέν
μπορεί νά σας επηρεάσει και νά μαντέψι
τις σκέψεις σας.

Τό μέντιουμ είνε ένας συνδυετικός κρί-
κος, ό όποιος έννοει τον άνθρωπο μ'
έναν άλλο όσο μακρυά κι' αν θρίσκειται.
Πρέπει όμως νά θρίσκεισθε μόνος μέσα
στό δωμάτιο. Γιατί συμβαίνει καμμία φο-
ρά τό μέντιουμ νά μαντέψι τις σκέψεις
του φίλου σας και τις έπιθυμίες του άν-
τι τις δικές σας. Ένα μέντιουμ είνε ίκα-
νό για όλα: νά θρη ένα χαμένο άνθρα-
κο, ένν κλειμένο ρολόι, νά παρακολου-
θήση έναν άπιστο σύζυγο, νά θρη μία
χαμένη γυναίκα και νά συνεννοηθι ή νά
ιεταδθήση τη δύναμη τού σόν... Βόρειο
Πόλο! Δέν συνεννοείται όμως ποτέ με τά
πνεύματα τών πεθαμένων. Οι νεκροί δέν
καταδύνονται νά μιλήσουν στους ζώντα-
νους. Τούς περιφρονούν.

Όσο για τό στίτι πού δέχονται τούς
έπισκέπτες τους, είνε τόσο απλό και τόσο
νοικοκυρικό! Τό μόνο... σκάνδαλο... έ-
κει μέσα είνε μια τρεμάνια φωτογραφία

του κ. Τανάγρα με σπολή αξιωματικού
του ναυτικού, και μ' ένα άνοικονόμητο
μονύελο! Αυτό προδίδει ότι θρίσκομάστε
στό άντρον μιάς μοντέρνας Πυθίας. Μά
έλατε νά κάνομε μιάν έπισκεψη σ' ένα
απ' αυτά τά μέντιουμ. Έχετε ν' άκούσετε
ένδιαφέροντα πράγματα.

Ποιά θέλετε νά έπισκεφθούμε; Μήπως
την Έλπίδα Παυλάτου, την Κασσάνδρα,
την Έλένη Ζακυνθινού, την Έλλη Κικί-
δου, την Κωνσταντίνα Νικολάου; Σας
θεβαιώνομε ότι παντού θά κεντηθι πάρα
πολύ ή περιέργειά σας. Άς προτιμήσω-
με, στην τύχη, νά δοούμε την πρώτη.

Η δισ Παυλάτου έχει άρχισι δώ και
τρία περίπου χρόνια την εξάσκηση του
«έπαγγελματος» του μέντιουμ και κάνει
χρυσές δουλειές. Έπειτα είνε μία από έ-
κείνες πού έπαλειημμένως βοήθησαν την
άστυνομία στό έργο της. Είνε, όπως λέν,
διάσημη. Δέν έχομε φυσικά την τιμή νά
τη γνωρίζομε προσωπικώς. Με τό ή-
λεκτρικό κουδούνισμα έρχεται και μās
άνοίγει μία εξαιρετικά όμορφη δεσποινίς.

—Η δισ Παυλάτου;

—Περάστε, παρακαλώ, στό σαλόνι.

Περιμένα 20 λεπτά της ώρας. Άναγ-
καζόμεθα νά έκφράσωμε την ύπόνοια ότι
ή δισ Παυλάτου σ' αυτό τό διασθημα προ-
σπαθεί νά «μαντεύει» τό σκοπό της έπι-
σκέφώς μας και τις... προθέσεις μας.
Παίξετε τώρα με τη φωτιά; Μπροστά σας
έχετε ένα πλάσμα πού μόλις άναποδογυρί-
ση τις κόρες τών ματιών του και περιέλθει
σέ κατάστασι ύπνώσεως, σας λέει ότι σκέ-
φτεσθε, σάν νά διαβάξη ένα θιβλίο. Κι'
αυτή την έντύπωσι μās έδωσε κι' όταν
ήρθε πάλι μέσα στό σαλόνι. Θα σας ά-
ναφέρωμε περιληπτικώς τη συνδιάλεξι
μας, γιατί δυστυχώς δέν μās παίρνει ό
χώρος.

ΠΩΣ ΚΟΙΜΩΝΤΑΙ ΚΑΙ ΠΩΣ...
ΒΛΕΠΟΥΝ

Τό μέντιουμ αυτοϋπνωτίζεται προση-
λώνοντας τό θέλημα του σ' ένα στίλβνο
άντικείμενο, αλλά άκόμη και στόν τοί-
χο. «Υστερ' από λίγα λεπτά άρχίζει νά
νοιώδη την έπιθυμία νά κοιμηθι και ξα-
φνικά γέρνει πρός τό πίσω τό κεφάλι, έ-
νν οι κόρες τών ματιών του έχουν άνα-
στραφή.

Τότε μπορείτε νά τό ρωτήσετε ότι θέ-
λετε. Θα σας άπαντήσει, άφου τό πνεύ-
μα του «θαδίσ» σ' άναζητήσει εκείνου πού
του ζητάτε. Είκοτς πιά αν είσαστε άνθρω-
πος πολύ δυνατού χαρακτήρος και δέν
μπορεί νά σας επηρεάσει και νά μαντέψι
τις σκέψεις σας.

ρα της ύπνώσεως, αυτή είνε συνήθως τ
πρώι, πού τό σώμα είνε ξεκούραστο
Ένα μέντιουμ «άμα έχει κέφι» μπορεί ν
αυτοϋπνωτισθι και είκοσι φορές τη μέ
ρα! Κάθε τέτοιο πείραμα διαρκεί είκο
λεπτά. Μπορείτε λοιπόν νά φαντασθι
την καθημερινή κούρασι αυτών τών παρ
δόξων πλάσμάτων. Η δισ Παυλάτου είν
εκείνη πού είχε θρη πρό καιρού ένα
χαμένο γέρο, καθώς κι' ένα ρολόι μεγ
λης αξίας. Η ίδια μάλιστα είχε οδηγήσε
τούς άστυνομικούς ως τόν τόπο πού τ
είχαν κρύψει.

Αυτές όμως οι επιτυχίες τών μέντιου
φαίνεται ότι δέν πολυαρέσουν στους άστ
νομικούς, γιατί τούς άπαγόρευσαν νά σ
σχολούνται με τις έρευνες κλειμένων ά
τικειμένων. Αυτό έλειψε! Μήπως θέλου
τά μέντιουμ νά άναλάβουν και την τρε
χαία κίνησι;

Μά δέν είνε, θέβαια, αυτός μόνος ό λέ-
γος. Πολλά μέντιουμ επηρεάζονται απ
τις ύπόνοιες του ανθρώπου, ό όποιος του
ζητούσε τη βοήθειά τους και τόν έθαζα
στό θάσσανα, γιατί του δήλωναν ότι
κλέφτης είνε εκείνος, πού ύποπτευόταν

Και τώρα, για νά κλείσωμε αυτή τη
καμπάνια μας, θά σας αναφέρωμε ότι
ύπνωτισμός στηρίζεται πάντα στη μεταδ
θασι της σκέφως, κι' ότι τά μέντιουμ δέ
είνε τίποτε άλλο παρά δέκτες τών διαφό
ρων σκέφωσων τού έγκεφάλου μας.

Έννοείται ότι ένα έξηρακμένο μέντιου
είνε τρομερόν. Μαντεύει τά πάντα. Κο
φυσικά, όσο όμορφο κι' αν είνε, σας σ
νιστούμε νά είσαστε προσεχτικοί. Τίποτ
δέν μπορεί νά σας γλυτώσει από τά χέ
ρια του. Ούτε κι' ό ίδιος, ό Διάβολος.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

—ο—

Έλληνικό
Χιούμορ
ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΙΩΣΙ

Η ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΑΕΡΟΠΟΡΟΥ: Άσ...αλώς αυτή η
φορά κατέρριψε όλα τά ρεκόρ ύψους.

Μάχα-Τοφάκ

Μιά μονομαχία Ίνδιάνων της Αμερικής

τις δχθες του ποταμού Μισουρι ζούνε κόμα έως σήμερα μερικές οικογενειες νδων Μαντάνο.

Ράκη ενός ένδοξου και πολεμοχαρούς αρελθόντος, οι Μαντάνο δεν είναι πιά οι περήφανοι έκείνοι. κυρίαρχοι της γής, ου το 1850 ώνομασθησαν και «υπεράν-ρωποι». Δεν είναι πιά οι τρομεροί πολε-ιστάι του Μάτο-Τόπε, τὰ γενναία παλ-ηκάρια, που κινούσαν έναντιον των λευ-ων και των άλλων έχθρικων φυλών, στο-ισμένοι, καμαρωτοί, σαν να πήγαιναν ε πανηγύρι.

“Οχι, όλα αυτά έχουν πιά χαθῆ, ἔ-ουν εξατμισθῆ, τάχει ἀπορροφήσει και εξαφανίσει ο πολιτισμός.

Από τούς Μαντάνο δεν ἔχει ἀπομείνει ἀρά μονάχα τὸ ὄνομα.

Απὸ τὸ κράτος των Μαντάνο δεν βρί-κεται παρά ἕνας σωρός ἀπὸ πέτρες, πρὸς στίς ὁποῖες, κάθε μέρα, μόλις θά-ῃ ο ἥλιος, ὁ πολεμιστής σκύθει τὸ ἔτωπο, προσκυνώντας τὰ πνεύματα των ἐθαμένων και τοῦ Μανιτόν, τοῦ δημιουρ-οῦ τοῦ σύμπαντος.

Πιστεύουν ὅτι αὐτὸς ὁ σωρός ἀπὸ πέ-ρες ἀντιπροσωπεύει τὸν τάφο τοῦ Μά-α-Τοφάκ, τοῦ τελευταίου ἀρχηγοῦ τοῦ πιδ δυνατοῦ, τοῦ ἀνίκητου ἥρωος, ἔ-είνου τέλος, πὸ τὰ θύματα ἀνέρχονται ε πολλές, πολλές χιλιάδες θνητούς.

Τι ἱστορίες και πόσους θρύλους μπορεῖ ἀκούση κανεὶς γιὰ τὸν τρομερὸ αὐτὸν ρχηγὸ των Μαντάνο!

Μόνος πολεμοῦσε κάποτε μὲ πεντακό-ους και τοὺς ἐνίκησε, τοὺς ἔτρεψε εἰς φυγὴν... Προκάλεσε και μονομάχησε μὲ οὗς πιδ δυνατοὺς των Σιού... Καθυπέ-ξε ὅλες τις γύρω φυλές...

“Ολοι διηγούνται, πὸς ὁ ἀρχηγὸς των οῦ Μανιάνο, ἐσυμμάχησε μὲ τοὺς λευ-

κούς και μιά νύχτα, κρυφα, ἐκύκλωσε και αἰχμαλώτισε τὸν Μάχα-Τοφάκ.

Τὸν ἔδεσαν, και τότε ὁ Σιδεροπόδα-ρος, ὁ ἀρχηγὸς των Σιού, γεμάτος χα-ρά, ἐπλησίασε τὸν Μάχα-Τοφάκ και τοῦ εἶπε :

—Σὲ τσάκωσα, ἐπὶ τέλους, ἀνίκητε ! Σὲ κρατῶ και κανεὶς δεν θὰ μπορέση νὰ σὲ γλυτώση ἀπὸ τὸν τρομερὸ θάνατο πὸ σου ἐπιφυλάσω. Πὸ εἶνε ἡ δύναμί σου ; Πὸ εἶνε ἡ περηφάνεια σου, Μάχα-Τοφάκ ; Τὸ μεγάλε πνεῦμα σὲ ἐγκατέ-λειψε. Παραχώρησε σὲ μένα τὰ πρω-τεῖα. Μοῦ ἔδωσε τὸ δικαίωμα νὰ στολί-σω μὲ τὰ μαλλιά σου τὰ ὅπλα μου. Δὲ θὰ σηκώσης πιά τί μέτωπο ν’ ἀντικρύ-σης τὸ λαμπερὸ ἄστρο τοῦ θρόνου των Μαντάνο.

“Ο Μάχα-Τοφάκ τὸν κύτταξε μὲ μιά ἄγρια ματιά.

—Σωπαίνεις ; τὸν ξαναρώτησε ὁ ἄλ-λος. Τ’ ἀποφάσιες, λοιπόν ; “Α, δεν τὸ πιστευα ποτέ ὅτι εἶσαι τόσο δειλός...

Τὰ χεῖλη τοῦ Μάχα-Τοφάκ κινήθηκαν, Μουρμούρισε :

—Λοιπόν... πωλημένε ! Σιδεροπόδαρε ἀνάξιε και ἀνάδρε, σὲ περιφρονῶ. Φτύ-νω ἐσένα και τὴν πράξι σου... Γιὰ νὰ ἐκ-δικηθῆς, πῆγες και ἐσυμμάχησες μὲ τοὺς λευκοὺς.

—Σώπα... σώπα, μὴ σὲ καρφώσω μιά ὥρα ἀρχήτερα ! φώναξε ὁ Σιδεροπόδα-ρος σηκώνοντας τὸ μαχαίρι πάνω ἀπ’ τὸ κεφάλι του.

—Ναί... ναί... εἶσαι βρωμερώτερος και ἀπὸ τὸ τσακάλι !.. “Εσύ, μόνος σου, δεν θὰ μποροῦσες ποτέ νὰ νικήσης τὸ μα-χαίρι τοῦ Μάχα-Τοφάκ ! Τὸ ἤξερες. Δὲ

μὲ φοβίζει τὸ μαχαίρι σου αὐτὴ τη στιγμή, ἀλλὰ ἡ θρωμερή και φαρμακερή σου γλώσσα.

—Καταραμένε... καταραμένε !... Θὰ μοῦ τὰ πληρώσης αὐτὰ πὸν λές !...

—Τὸ ξέρω αὐτὸ πὸν μὲ περιμένει, και δεν σοῦ ζητῶ χάρι “Αλλὰ σὲ συχαίνο-μαι. Θὰ πεθάνω μὲ τὰ μάτια καρφωμέ-να πάνω στὰ ἀνίκανα ὅπλα σου και στὰ ἀδύναμα και τρεμουλιάρικα χέρια σου. Τὰ χέρια σου, πὸν τρέμανε σαν ἀκουγες μονάχα τ’ ὄνομά μου.

Γύρω-τριγύρω ἀκούστηκαν ψίθυροι θαυμασμοῦ. “Ο Σιδεροπόδαρος κατάλα-θε τὸν κίνδυνο κι’ ἀντινάχηκε. Δεν ἔ-πρεπε νὰ τὸν θεωρήσουν οἱ δικοὶ του γιὰ δειλό. Πλησίασε τὸν αἰχμαλώτο και μὲ τὸ μαχαίρι του τοῦ ἔκοψε τὰ σκονιά.

—“Ε, λοιπόν, τώρα οἱ δύο μας, Μάχα-Τοφάκ. Δέχομαι τὴν πρόκλησι. Σὲ προσ-καλῶ ν’ ἀμυνθῆς !

—Δώσε μου ἕνα ὅπλο.

—“Οχι !

—“Ετσι, λοιπόν ; Μὲ τὰ χέρια μου μο-ναχά ;

—Ναί και γρήγορα.

—Δέχομαι. Θὰ εἶνε ἡ τελευταία μου μονομαχία, γιὰτὶ ξέρεις καλά ὅτι μιά πὸν αἰχμαλωτίστηκα δεν μπορῶ πιά νὰ γυ-ρίσω πίσω στοὺς συντρόφους μου. Οἱ δύο μας, λοιπόν, Σιδεροπόδαρε !

Μιά μονομαχία τρομερή, ἀπίστευτη, φανταστικὴ ἄρχισε. Φωνὲς λύσσης, θυμοῦ, ἀκουγόταν ἀπὸ τοὺς Σιού, πὸν παρακο-λουθοῦσαν ὀλόγυρα.

Πολλὲς φορές τὸ μαχαίρι τοῦ Σιδερο-πόδαρου ἄγγισε τὶς σάρκες τοῦ Μάχα-Τοφάκ, αὐτὸς ὅμως καταρθωνε πάντα ν’ ἀποφεύγῃ τὸ θανατηφόρο χτύπημα.

Ξαφνικά μιά λαθεμένη μαχαίριά τοῦ Σιδεροπόδαρου τσάκισε τὸ μαχαίρι του πάνω στὸ χῶμα, νομίζοντας ὅτι τὸ μπῆ-γει στὸ κορμὶ τοῦ ἀντιπάλου του.

“Ο Σιδεροπόδαρος ἔβγαλε μιά κραυ-γὴ θυμοῦ.

“Ο Μάχα-Τοφάκ ἕνα μουγκρητὸ θρι-χμού.

Πιαστήκανε στὰ χέρια, κυλιστήκανε και τὸ χέρι τοῦ Σιδεροπόδαρου ξανάπια-σε τὸ μισὸ μαχαίρι ἀπὸ τὴ γῆ. Μὲ ὀρμὴ χτύπησε τὸν Μάχα-Τοφάκ στὴν πλάτη.

“Ο Μάχα-Τοφάκ ταλαντεύθηκε, γύρε-ψε νὰ κλείσῃ τὴν πληγὴ πὸν ἔτρεχε αἷμα.

“Ο ἄλλος γέλασε... “Αρχισε μὲ θρισίες νὰ ἐκδηλώνῃ τὴ χαρά του και ξανασή-κωσε τὸ χέρι νὰ χτυπήσῃ τὸ Μάχα-Το-φάκ...

“Αλλὰ μὲ μιά ξαφνικὴ κίνησι ὁ ἀντί-παλος τοῦ ἔπιασε τὸ χέρι και τὸν ἔσπριξε γάμω στὸ ἔδαφος. Μὲ μιά γροθιά τοῦ πα-ράλυσε τὸ μπόάτσ. Τὸ μαχαίρι ἔπεσε. Κυλιῶνταν στὸ χῶμα σφιχταγκυλισμέ-νοι... Μοιάζανε μὲ δυὸ θηρία...

“Οταν ξαφνικά, τὸ χέρι τοῦ Μάχα-Τοφάκ ἄγγισε τὸ μαχαίρι, τ’ ἄρπαξε και μὲ μιά γρήγορη κίνησι ἔσκισε στὰ δύο τὸ κρανίον τοῦ Σιδεροπόδαρου...

Μιά κραυγὴ πόνου κι’ ἕνα κορμὶ ἄρχι-σε νὰ σπαρταρᾷ.

“Ο Μάχα-Τοφάκ νίκησε και τὴν τε-λευταία του αὐτὴ μονομαχία, ἀλλὰ... ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη κανεὶς πιά δεν ἔμαθε τί ἴπδγινε.

Πάντως στοὺς ταξειδιώτες, πὸν σέρ-νουν τὸ κουρασμένον τους βῆμα ἕως τὶς ῃθες τοῦ Μισουρι, ἀκόμα μέχρι σήμερα οἱ Μαντάνο δείχνουν μὲ σεβασμὸ μιά κα-λύθα γεμάτη δέρματα ἀνιμιῶν και στο-λισμένη μὲ διάφορα ὅπλα, κυριευμένα ἀπὸ τὶς διάφορες μονομαχίες τοῦ Μάχα-Τοφάκ.

—Αὐτὸ εἶνε τὸ πουκάμισο τοῦ Μάχα-Τοφάκ, τοῦ μεγάλου “Αρχηγοῦ. ἴεει ὁ Μαντάνο δειγνός, και φιλά μὲ σεβασμὸ ἕνα κουρέλι ματοθαμμένο.

41MAP

ΧΟΛΛΥΓΟΥΙΤ, Μάιος (Ταχυδρομικῶς). “Ετυχα πρὸς τὸς σε κάποια συζητη-σι ἀστέρων. Εἶχε τεθῆ ἕνα πολὺ σο-βαρὸ ζήτημα ἐξ αἰτίας των ὑπερμοντέρ-νων και φανταστικῶν φιλμ τῆς ἐποχῆς μας.

“Ο συγγραφεὺς δημιουργεῖ τὸν ἥθο-πό, ἡ ὁ ἡθοποιὸς τὸ ἔργο ; » Τὸ ζήτημα εἶνε κάπως λεπτὸ, ὅ-ταν πᾶρῶμε ὡς παραδείγματα τὸν Λὸς Τσάνεϋ, τὸν Μπέλα γκόζι και τὸν Κάρολφ.

Οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἄνθρωπ-οὶ δεν μπο-ροῦμε νὰ μὴν παρα-δὲν εἶνε ἱκανοί. “Α τὴν τῶς τους μπορεῖ συγγραφεῖς νὰ ἐρλογήματα-πους ;

Τὸ βέβσ-δος ὅπως εἶδωσαν κινήσι-α τοῦ σ-πιά τῇ

ιον εἶνε ὅτι αὐτὸ τὸ εἶ-καὶ κάτι τέτοιοι ἡθοποιοί, λαθὴ στὸ θέατρο και στὸν τογράφο νὰ ἔπαιτ’ οἱ ἀπὸ συγγραφεῖς ἔργα μὲ ἐλεύθερη φαντασία.

Λου-

οὶ δεν μπο-δεχτοῦμε ὅτι

ἀλλὰ μήπως ἡ

νά ἐμπνέη τοῦς

γράφουν παραδο-μέ τέρατα - ἀνθρώ-

γράφουν παραδο-μέ τέρατα - ἀνθρώ-

γράφουν παραδο-μέ τέρατα - ἀνθρώ-

γράφουν παραδο-μέ τέρατα - ἀνθρώ-

γράφουν παραδο-μέ τέρατα - ἀνθρώ-

γράφουν παραδο-μέ τέρατα - ἀνθρώ-

γράφουν παραδο-μέ τέρατα - ἀνθρώ-

γράφουν παραδο-μέ τέρατα - ἀνθρώ-

γράφουν παραδο-μέ τέρατα - ἀνθρώ-

γράφουν παραδο-μέ τέρατα - ἀνθρώ-

γράφουν παραδο-μέ τέρατα - ἀνθρώ-

γράφουν παραδο-μέ τέρατα - ἀνθρώ-

γράφουν παραδο-μέ τέρατα - ἀνθρώ-

γράφουν παραδο-μέ τέρατα - ἀνθρώ-

γράφουν παραδο-μέ τέρατα - ἀνθρώ-

γράφουν παραδο-μέ τέρατα - ἀνθρώ-

γράφουν παραδο-μέ τέρατα - ἀνθρώ-

γράφουν παραδο-μέ τέρατα - ἀνθρώ-

γράφουν παραδο-μέ τέρατα - ἀνθρώ-

γράφουν παραδο-μέ τέρατα - ἀνθρώ-

γράφουν παραδο-μέ τέρατα - ἀνθρώ-

γράφουν παραδο-μέ τέρατα - ἀνθρώ-

γράφουν παραδο-μέ τέρατα - ἀνθρώ-

γράφουν παραδο-μέ τέρατα - ἀνθρώ-

γράφουν παραδο-μέ τέρατα - ἀνθρώ-

γράφουν παραδο-μέ τέρατα - ἀνθρώ-

γράφουν παραδο-μέ τέρατα - ἀνθρώ-

γράφουν παραδο-μέ τέρατα - ἀνθρώ-

λι ἀκούγεται. Νέες ται-νίες, νέα ἔργα, νέα γέλια.

Γιὰ νὰ μπορέση ὁμας νὰ πάρῃ ὀρισμένες σκη-νὲς ἀπὸ τὴ ζωῇ, τὸν βλέ-πομε νὰ γυρίσῃ μέσα στίς λαϊκὲς συνοικίες, ἀναζη-τῶντας τὴ χαρούμενη φτώχεια.

“Ετσι, μιά μέρα μπῆκε σ’ ἕνα κοινὸ δρομάκι.

“Ακουσε σὲ μιά αὐλὴ τὰ παιδιὰ νὰ παίζουνε.

“Ερριξε μιά ματιά και στάθηκε.

“Ολοι τοὺς παῖ-ζανε τὸ «Σαρλῶ».

Εἶχε γίνει λοιπὸν παιχνίδι ! Δηλαδή τὸ καθένα ἀπὸ κεί-να τὰ παιδιὰ προσ-παθοῦσε νὰ τὸν μι-μῆσῇ μὲ τὸ ντύσιμο, μὲ τὶς κινήσεις, μὲ τὸ περπάτημα.

Κύτταξε και γε-λοῦσε μὲ τὴν προσ-πάθειά τοὺς.

Ξαφνικά, τὸν πα-ρέσυρε ὁ ἐνθουσια-σμός κι’ ἐμπῆκε μέ-σα στὴν αὐλὴ.

Πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι ἑνὸς παιδιοῦ τὸ μπα-στουνάκι, τὸ σκλη-ρὸ ἀπὸ τὸ κεφάλι ἑ-νὸς ἄλλου και βγά-ζοντας ἀπὸ τὴν τσέ-πη του ἕνα μου-στακάκι, ἄρχι-σε νὰ περπα-τᾷ ἀνάμεσά τοὺς.

Τὰ παιδιὰ δεν τὸν κατά-λαθαν σ τὴν ἄρχὴ, μόλις τοὺς τὸ σφύριξε κά-ποιος πὸν περ-νοῦσε, τὰ ἔπια-πιασε τὸσος ἐν-θουσιασμός, πὸν ἄρχισαν ὅλα νὰ περπατοῦν ἐπισίω-του.

“Ο Σαρλῶ μὲ τὰ... Σαρλωτάκια του !

Καθόλου πενίερογ νὰ τὸ μεταχειρισθῇ ὅς θέμα ἡ ἀπλῶς ὡς μιά σκηνὴ σὲ κανέ-να τοῦ νέου φιλμ.

Πολλὰ τὰ περίεργα εἶγαι ἀκροῦσι γιὰ

πιά». ἕνας, ἕνας ἀπὸ τοὺς τέσσε-ς ; ἔ-ταίρου, ἐπιωρκοῦσε και γονάτιζε πρὸς τὸ μοιραῖο τῆς γυναικαίας φούστας.

“Ο ὅρκος των ἀντρῶν φαίνεται ὅτι μπο-ρεῖ ν’ ἀνθέξῃ γιὰ κάθε ἄλλο ζήτημα τι-μῆς, ὅχι ὅμως και γιὰ τὰ δυὸ γλυκὰ μα-τάκια μιᾶς μελαχροινῆς ἡ μιᾶς ξανθῆς.

Καθόλου πενίερογ νὰ τὸ μεταχειρισθῇ ὅς θέμα ἡ ἀπλῶς ὡς μιά σκηνὴ σὲ κανέ-να τοῦ νέου φιλμ.

Πολλὰ τὰ περίεργα εἶγαι ἀκροῦσι γιὰ

πιά». ἕνας, ἕνας ἀπὸ τοὺς τέσσε-ς ; ἔ-ταίρου, ἐπιωρκοῦσε και γονάτιζε πρὸς τὸ μοιραῖο τῆς γυναικαίας φούστας.

“Ο ὅρκος των ἀντρῶν φαίνεται ὅτι μπο-ρεῖ ν’ ἀνθέξῃ γιὰ κάθε ἄλλο ζήτημα τι-μῆς, ὅχι ὅμως και γιὰ τὰ δυὸ γλυκὰ μα-τάκια μιᾶς μελαχροινῆς ἡ μιᾶς ξανθῆς.

Καθόλου πενίερογ νὰ τὸ μεταχειρισθῇ ὅς θέμα ἡ ἀπλῶς ὡς μιά σκηνὴ σὲ κανέ-να τοῦ νέου φιλμ.

Πολλὰ τὰ περίεργα εἶγαι ἀκροῦσι γιὰ

πιά». ἕνας, ἕνας ἀπὸ τοὺς τέσσε-ς ; ἔ-ταίρου, ἐπιωρκοῦσε και γονάτιζε πρὸς τὸ μοιραῖο τῆς γυναικαίας φούστας.

“Ο ὅρκος των ἀντρῶν φαίνεται ὅτι μπο-ρεῖ ν’ ἀνθέξῃ γιὰ κάθε ἄλλο ζήτημα τι-μῆς, ὅχι ὅμως και γιὰ τὰ δυὸ γλυκὰ μα-τάκια μιᾶς μελαχροινῆς ἡ μιᾶς ξανθῆς.

Καθόλου πενίερογ νὰ τὸ μεταχειρισθῇ ὅς θέμα ἡ ἀπλῶς ὡς μιά σκηνὴ σὲ κανέ-να τοῦ νέου φιλμ.

Πολλὰ τὰ περίεργα εἶγαι ἀκροῦσι γιὰ

πιά». ἕνας, ἕνας ἀπὸ τοὺς τέσσε-ς ; ἔ-ταίρου, ἐπιωρκοῦσε και γονάτιζε πρὸς τὸ μοιραῖο τῆς γυναικαίας φούστας.

“Ο ὅρκος των ἀντρῶν φαίνεται ὅτι μπο-ρεῖ ν’ ἀνθέξῃ γιὰ κάθε ἄλλο ζήτημα τι-μῆς, ὅχι ὅμως και γιὰ τὰ δυὸ γλυκὰ μα-τάκια μιᾶς μελαχροινῆς ἡ μιᾶς ξανθῆς.

Καθόλου πενίερογ νὰ τὸ μεταχειρισθῇ ὅς θέμα ἡ ἀπλῶς ὡς μιά σκηνὴ σὲ κανέ-να τοῦ νέου φιλμ.

Πολλὰ τὰ περίεργα εἶγαι ἀκροῦσι γιὰ

πιά». ἕνας, ἕνας ἀπὸ τοὺς τέσσε-ς ; ἔ-ταίρου, ἐπιωρκοῦσε και γονάτιζε πρὸς τὸ μοιραῖο τῆς γυναικαίας φούστας.

“Ο ὅρκος των ἀντρῶν φαίνεται ὅτι μπο-ρεῖ ν’ ἀνθέξῃ γιὰ κάθε ἄλλο ζήτημα τι-μῆς, ὅχι ὅμως και γιὰ τὰ δυὸ γλυκὰ μα-τάκια μιᾶς μελαχροινῆς ἡ μιᾶς ξανθῆς.

Καθόλου πενίερογ νὰ τὸ μεταχειρισθῇ ὅς θέμα ἡ ἀπλῶς ὡς μιά σκηνὴ σὲ κανέ-να τοῦ νέου φιλμ.

Πολλὰ τὰ περίεργα εἶγαι ἀκροῦσι γιὰ

πιά». ἕνας, ἕνας ἀπὸ τοὺς τέσσε-ς ; ἔ-ταίρου, ἐπιωρκοῦσε και γονάτιζε πρὸς τὸ μοιραῖο τῆς γυναικαίας φούστας.

“Ο ὅρκος των ἀντρῶν φαίνεται ὅτι μπο-ρεῖ ν’ ἀνθέξῃ γιὰ κάθε ἄλλο ζήτημα τι-μῆς, ὅχι ὅμως και γιὰ τὰ δυὸ γλυκὰ μα-τάκια μιᾶς μελαχροινῆς ἡ μιᾶς ξανθῆς.

Καθόλου πενίερογ νὰ τὸ μεταχειρισθῇ ὅς θέμα ἡ ἀπλῶς ὡς μιά σκηνὴ σὲ κανέ-να τοῦ νέου φιλμ.

Πολλὰ τὰ περίεργα εἶγαι ἀκροῦσι γιὰ

πιά». ἕνας, ἕνας ἀπὸ τοὺς τέσσε-ς ; ἔ-ταίρου, ἐπιωρκοῦσε και γονάτιζε πρὸς τὸ μοιραῖο τῆς γυναικαίας φούστας.

“Ο ὅρκος των ἀντρῶν φαίνεται ὅτι μπο-ρεῖ ν’ ἀνθέξῃ γιὰ κάθε ἄλλο ζήτημα τι-μῆς, ὅχι ὅμως και γιὰ τὰ δυὸ γλυκὰ μα-τάκια μιᾶς μελαχροινῆς ἡ μιᾶς ξανθῆς.

Καθόλου πενίερογ νὰ τὸ μεταχειρισθῇ ὅς θέμα ἡ ἀπλῶς ὡς μιά σκηνὴ σὲ κανέ-να τοῦ νέου φιλμ.

Πολλὰ τὰ περίεργα εἶγαι ἀκροῦσι γιὰ

ὕπαρξη και Σύλλογος “Εχθρῶν των Γυ-ναϊκῶν.

Μιά μέρα τέσσαρες μεγά-λοι ἀστέρες — ἄνδρες, ὁ Ρισάρ Μπαρτελμέ, ὁ Οὐίλλιαμ Πάου-ελ, ὁ Σάρλ Λέιν και ὁ Ρόναλντ Κόλμαν

Μιά μέρα τέσσαρες μεγά-λοι ἀστέρες — ἄνδρες, ὁ Ρισάρ Μπαρτελμέ, ὁ Οὐίλλιαμ Πάου-ελ, ὁ Σάρλ Λέιν και ὁ Ρόναλντ Κόλμαν

Μιά μέρα τέσσαρες μεγά-λοι ἀστέρες — ἄνδρες, ὁ Ρισάρ Μπαρτελμέ, ὁ Οὐίλλιαμ Πάου-ελ, ὁ Σάρλ Λέιν και ὁ Ρόναλντ Κόλμαν

Μιά μέρα τέσσαρες μεγά-λοι ἀστέρες — ἄνδρες, ὁ Ρισάρ Μπαρτελμέ, ὁ Οὐίλλιαμ Πάου-ελ, ὁ Σάρλ Λέιν και ὁ Ρόναλντ Κόλμαν

Μιά μέρα τέσσαρες μεγά-λοι ἀστέρες — ἄνδρες, ὁ Ρισάρ Μπαρτελμέ, ὁ Οὐίλλιαμ Πάου-ελ, ὁ Σάρλ Λέιν και ὁ Ρόναλντ Κόλμαν

Μιά μέρα τέσσαρες μεγά-λοι ἀστέρες — ἄνδρες, ὁ Ρισάρ Μπαρτελμέ, ὁ Οὐίλλιαμ Πάου-ελ, ὁ Σάρλ Λέιν και ὁ Ρόναλντ Κόλμαν

Μιά μέρα τέσσαρες μεγά-λοι ἀστέρες — ἄνδρες, ὁ Ρισάρ Μπαρτελμέ, ὁ Οὐίλλιαμ Πάου-ελ, ὁ Σάρλ Λέιν και ὁ Ρόναλντ Κόλμαν

Μιά μέρα τέσσαρες μεγά-λοι ἀστέρες — ἄνδρες, ὁ Ρισάρ Μπαρτελμέ, ὁ Οὐίλλιαμ Πάου-ελ, ὁ Σάρλ Λέιν και ὁ Ρόναλντ Κόλμαν

Μιά μέρα τέσσαρες μεγά-λοι ἀστέρες — ἄνδρες, ὁ Ρισάρ Μπαρτελμέ, ὁ Οὐίλλιαμ Πάου-ελ, ὁ Σάρλ Λέιν και ὁ Ρόναλντ Κόλμαν

Μιά μέρα τέσσαρες μεγά-λοι ἀστέρες — ἄνδρες, ὁ Ρισάρ Μπαρτελμέ, ὁ Οὐίλλιαμ Πάου-ελ, ὁ Σάρλ Λέιν και ὁ Ρόναλντ Κόλμαν

Μιά μέρα τέσσαρες μεγά-λοι ἀστέρες — ἄνδρες, ὁ Ρισάρ Μπαρτελμέ, ὁ Οὐίλλιαμ Πάου-ελ, ὁ Σάρλ Λέιν και ὁ Ρόναλντ Κόλμαν

Μιά μέρα τέσσαρες μεγά-λοι ἀστέρες — ἄνδρες, ὁ Ρισάρ Μπαρτελμέ, ὁ Οὐίλλιαμ Πάου-ελ, ὁ Σάρλ Λέιν και ὁ Ρόναλντ Κόλμαν

Μιά μέρα τέσσαρες μεγά-λοι ἀστέρες — ἄνδρες, ὁ Ρισάρ Μπαρτελμέ, ὁ Οὐίλλιαμ Πάου-ελ, ὁ Σάρλ Λέιν και ὁ Ρόναλντ Κόλμαν

Μιά μέρα τέσσαρες μεγά-λοι ἀστέρες — ἄνδρες, ὁ Ρισάρ Μπαρτελμέ, ὁ Οὐίλλιαμ Πάου-ελ, ὁ Σάρλ Λέιν και ὁ Ρόναλντ Κόλμαν

<

Έκκλινη είν ἀπὴν ἦσε

Τὸ ἀθάνατο ποίημα τῆς καρδιάς
Ὑπὸ Ματθίλδης Σεράο

οἱ σὲ μιά ἔπειτα τοῦ Σοῦσεξ. Ἡ ἀπόστασις που μὲ χωρίζει ἀπὸ ἐκεῖ δὲν εἶνε μεγάλη.

Κι' ὅμως, φοβᾶμαι ὅτι δὲν θὰ μπορέσω νὰ σὲ ἰδῶ. Ἴσως ἡ ἔπαυλις σου νὰ εἶνε κρυμμένη μέσα σὲ πυκνά δένδρα, ἴσως τὰ παράθυρα νὰ εἶνε πάντα κλειστά. Βρίσκομαι τόσο κοντά σου κι' ὅμως εἶνε ἐνδεχόμενο νὰ μὴν κατορθώσω νὰ σὲ δῶ.

Λονδίνον 26 Ὀκτωβρίου

Διάννα. Διάννα μου, γιατί δὲν μοῦ δίνεις ἓνα σημεῖον ζωῆς; Ἐνα σημεῖο πού νὰ μοῦ δώσῃ νὰ καταλάβω ὅτι ἐξακολουθεῖς νὰ βρίσκεσαι στὴν ἑπαυλὶ Μονταγκιού; Δώσε μου ἓνα σημεῖο ὅτι ἔλαθες τὰ γράμματά μου, ὅτι μπορῶ νὰ ἐλπίζω ὅτι θὰ σὲ δῶ.

Μὴ μοῦ ἀρνηθῇς τὸ σημεῖον αὐτὸ Διάννα.

Λονδίνον 26 Ὀκτωβρίου

Νὰ εἶνε ἀρὰ γε αὐτὸ τὸ σημεῖο πού σου ἐξήγησα, Διάννα;

Πρὸ μιάς ὥρας συναντήθηκα στὸ δρόμο μὲ τὴν ἀδελφή σου τὴν Βιθίνα. Τὴν συνώδεψε μιά ψηλὴ ξερακιανὴ Ἀγγλίς.

Θέλησα νὰ τὴν ἀποφύγω, ἀλλὰ ἐκείνη μὲ γνώρισε.

— Ἦλθα στὸ Λονδίνο γιὰ ψώνια, μοῦ ἐξήγησε ἡ χαριτωμένη Βιθίνα, σὲ μιά ὥρα, ὅμως, ἐπιστρέφω στὴν ἑπαυλὶ Μονταγκιού.

— Εἶνε ὥρα ἡ ἑπαυλὶς Μονταγκιού; τὴν ρώτησα ἡλιθίως.

— Ὑπέροχος!... ἀληθινὰ ποιητικὴ, ἀνεφώνησε ἡ Βιθίνα. Καὶ ἐπρόσθεσε αὐθόρμητα:

— Ἀλήθεια, γιατί δὲν ἔρχεσθε νὰ μᾶς δῆτε;

— Ἀμέσως, ὅμως ἐδάγκωσε τὰ χεῖλη τῆς σὺν νὰ εἶχε μετανιώσει γιὰ τὴν πρότασιν πού μοῦ ἔκανε.

— Πρέπει νὰ φύγω γρήγορα... ἄλλωστε δὲν γνωρίζω τὴν λαϊκὴ Μονταγκιού, εἴπα ἀδιάφορα.

— Βέβαια, ἔχετε δίκιο, ἐσυμφώνησε ἡ Βιθίνα.

Ἀποχαιρετηθήκαμε. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἐκοκκίνιζε. Ἐπειτὰ ἀπὸ λίγο ἐξαφανίστηκε στὴν καμπὴ τοῦ δρόμου συνοδευομένη πάντοτε ἀπὸ τὴν ψηλὴν ξερακιανὴ Ἀγγλίδα.

Σ' ἐρωτῶ, Διάννα, εἶνε ἀρὰ γε αὐτὸ τὸ σημεῖον πού σου ἐξήγησα;

Λονδίνον 28 Ὀκτωβρίου

Τὸ κομψὸ ἀνθοπωλεῖο πού βρίσκεται στὴν εἰσοδὸ τοῦ ξενοδοχείου «Πικαντίλλ» παρουσιάζει τὴν μέρες αὐτὲς ὥραϊο τὰτο θέαμα. Ἐκεῖνο κυρίως πού καταπλήσσει δὲν εἶνε τόσο ἡ ἀφθονία τῶν λουλουδιῶν ὅσον τὸ γεγονός ὅτι βρίσκαι κανεῖς ἔστω καὶ ἓνα λουλουδιὸ αὐτὴ τὴν ἐποχὴ στὸ Λονδίνο.

Τὰ λουλουδιὰ αὐτὰ μὲ παρηγοροῦσαν στὶς στιγμὲς τῆς ἀγωνίας μου. Καὶ τὴν ὥρα φεύγει κάθε Σαββατο ἀπὸ τὸ ὕπνου γεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ ἀπὸ ποῖον δρόμο ἔρχεται στὴ βίλλα. Γὰ γνωρίζω ὅλα αὐτὰ, Διάννα, γιατί ἐπεδίωξα νὰ τὰ μάθω μὲ ὅλες τὶς ἐλεπτομέρειες, σὺν νὰ ἦμουν ἀνθρώπος λογικὸς καὶ μετρημένος καὶ ὄχι τρελλὸς ἀπὸ ἔρωτα.

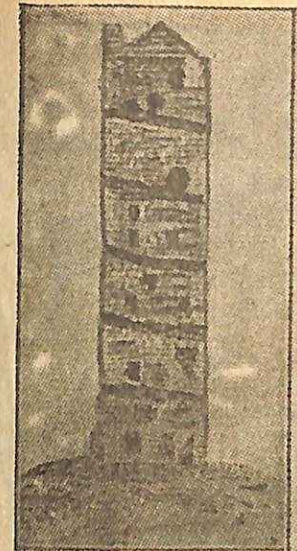
Στρήτ ἦταν γεμάτη ἀπὸ κόσμο. Ἐκάθησα σὲ ἓνα παράθυρο τοῦ ξενοδοχείου μου καὶ ἐκυτοῦσα ἀφηρημένος τὸν κόσμον πού περνοῦσε. Ἐαφνικὰ μέσα στὸ πλήθος εἶδα ἓνα αὐτοκίνητο νὰ σταματᾷ καὶ νὰ κατεβαίνει ἑσὺ. Διάννα, χαριτωμένη, ὥραϊα ὅπως πάντοτε. Σὲ συνώδεψε ἡ ἀδελφή σου, ἡ γλυκεῖα μελαγχροινὴ Βιθίνα. Μόλις κατέβηκες ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, γύρισες καὶ κύτταξες πρὸς τὸ μέρος μου σὺν νὰ ἤξερες ὅτι βρίσκουν ἐκεῖ καὶ σὲ περιμένα. Ἐπειτὰ ἀπὸ τὸσον καιρὸ πού εἶχαμε νὰ ἰδωθῶμε, τὰ βλέμματά μας συναντήθηκαν καὶ πάλι, ἐνώθησαν, ἐνῶ ἐγὼ αἰσθανόμουν ὅτι ἐπέβαινα ἀπὸ μιά ὑπέροχη ἡδονικὴ μέθη. Ἐπειτὰ ἀπὸ μικρὸ διαταγμὸν σὲ εἶδα νὰ μπαίνει ὄχι στὸ ξενοδοχεῖο ἀλλὰ στὸ ἀνθοπωλεῖο, συνοδευομένη πάντοτε ἀπὸ τὴν Βιθίνα πού φαινόταν σὺν ἐξωτικὸν ἄνθος στὸ πλευρὸ σου. Κατῶρθωσα νὰ ὑπερικήσω τὴν ἀμνηχανία πού μὲ καταλαμβάνει πάντοτε ὅταν σὲ ἀντικρύζω, καὶ χωρὶς νὰ χάσω στιγμὴν βρέθηκα στὸν διάδρομο τοῦ ξενοδοχείου κοντὰ στὸ γραπτάκι πού βρίσκεται ἀπέναντι ἀπὸ τὴν βίτριναν τοῦ ἀνθοπωλείου καὶ χρησιμοῦναι γιὰ νὰ γράφουν οἱ πελάται. Σ' ἐβλεπα νὰ διαλέγεις τὰ ἄνθη καὶ ἔτρεμα ὅλος ἀπὸ ἓνα ἀνέξηγτο αἰσθημα, αἰσθημα τρόμου καὶ ἡδονῆς συγχρόνως. Ἐπειτὰ ἀπὸ λίγο ἡ πόρτα τοῦ ἀνθοπωλείου ἀνοίξε. Βγήκε πρώτη ἡ Βιθίνα κρατώντας ἓνα θαυμασιὸν μπουκέτο ὀρχιδειδῶν. Τὴν ἀκολουθοῦσε ἑσὺ βασίλισσά μου, ἔχοντας στὴν ἀγκαλιά σου ἓνα μεγάλο μπουκέτο ἀπὸ ἑκακο τριαντάφυλλα. Μόλις μὲ εἶδε ἡ Βιθίνα ἐκοκκίνισε ὅπως τὴν πρώτη φορὰ πού συναντήθηκα, καὶ μοῦ ἀνταπέδωσε μ' ἓνα χαριτωμένο μείδιμα τὸν χαριετισμὸ μου. Μ' ἐχαιρέτησε κι' ἑσὺ, Διάννα, κατεβάζοντας ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι σου. Γιὰ πρώτη φορὰ μοῦ φάνηκε ὅτι διέκριναν τὰ χεῖλη σου νὰ διαστέλλονται σ' ἓνα ἐλαφρότατο μείδιμα πού δὲν διήρκεσε, ὅμως, περισσότερο ἀπὸ ἓνα δευτερόλεπτο. Ἐπειτὰ πήρες πάλιν τὸ συνηθισμένο σου ὄψος καὶ μπήκες μαζί μὲ τὴν Βιθίνα στὸ αὐτοκίνητο πού ἔφυγε ἀμέσως. Μοῦ ἔδωσες τὸ σημεῖο πού ζητοῦσα καὶ ἦλθες νὰ μὲ δῆς, Διάννα. Κι' αὐτὰ μόνον αὐτὸ, ἀλλὰ καὶ μοῦ ἐμειδίασες. ὅς εἶνε εὐλογημένη ἡ στιγμὴ πού γιὰ πρώτη φορὰ ἀκούσα τὴν θεὰ φωνήν σου νὰ τραγουδᾷ τὴν ἄριαν τοῦ Ὁρφέως πού ἔχασε τὴν Εὐρυδίκη του.

Σχέρμπουργ (Σοῦσεξ) 3 Νοεμβρίου

Τὸ παράθυρό μου σχεδὸν κρύβεται ἀπὸ τὶς περιπλοκάδες, πού σκεπάζουν τὸν τοῖχον τοῦ μικροῦ ξενοδοχείου πού μένω.

Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ μὴν βγαίνω καθόλου, νὰ μὴν παρουσιάζωμιν στὸ παράθυρό μου, ἀπ' ὅπου μπορεῖ κανεῖς νὰ δῇ τὴν ἑπαυλὶ Μονταγκιού.

Ἀπὸ τὴν πρώτην μέραν πού ἦλθα ἐδῶ, κατῶρθωσα κι' ἔμαθα ὅλες τὶς συνήθειες τοῦ σέρ Ροδόλφου Μονταγκιού. Ἐρῶ τί ὥρα φεύγει κάθε Σαββατο ἀπὸ τὸ ὕπνου γεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ ἀπὸ ποῖον δρόμο ἔρχεται στὴ βίλλα. Γὰ γνωρίζω ὅλα αὐτὰ, Διάννα, γιατί ἐπεδίωξα νὰ τὰ μάθω μὲ ὅλες τὶς ἐλεπτομέρειες, σὺν νὰ ἦμουν ἀνθρώπος λογικὸς καὶ μετρημένος καὶ ὄχι τρελλὸς ἀπὸ ἔρωτα. (Ἡ συνέχεια στὸ ἐρχόμενο)

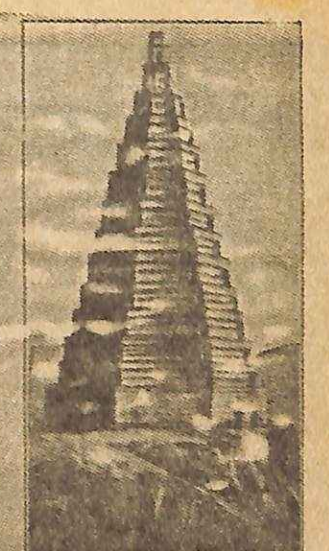
Ὁ φάρος τῆς Κορώνιας

Τοῦ Ἁγίου Μπενίνο

Τῆς Ἀλεξανδρείας

Τῆς Ρόδου

Οἱ πρώτοι φάροι στὴν ἀρχαιότητα ἦσαν, ὅπως λέει καὶ ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ, μεγάλες φωτιές, τὶς ὁποῖες διατηροῦσαν ἄσβυστες πάνω σὲ θουνὰ μέχρι τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου.

Ἐπὶ τῶν ὁμῶς καὶ οἱ ἄσβυστες φωτιές τῶν Κυκλάδων, κατὰ τὴν μυθολογίαν, οἱ ὁποῖες ἐσθύνονταν ἀπὸ τὰ θέλη τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἄρα ὑπῆρχαν φάροι ἀπὸ καταβολῆς κόσμου σχεδόν, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού κατασκευάσθηκαν τὰ πρώτα μέσα θαλασσίας συγκοινωνίας.

Ὁ φάρος τοῦ Πύργου τῆς Τιμέας στὸ Βόσπоро, ὁ ὁποῖος ἀναφέρεται στὴν 19ῃ ραφφίδα τῆς Ἰλιάδος ἀπὸ τὸν Ὀμηρον, εἶνε ὁ πρῶτος πού ἔξερομε ἱστορικῶς, ἀλλὰ ὁ πλέον φημισμένος εἶνε τῆς Ἀλεξανδρείας τῆς Αἰγύπτου.

Αὐτὸς ὁ φάρος ἦταν στημένος στὶς ἐκβολές τοῦ Νείλου, ἐπάνω σὲ ἓνα νησάκι. Ἀναφέρεται στὸ 4ο βιβλίο τῆς Ὀδυσσεύς καὶ κτίσθηκε ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλadelphεύς, ὁ ὁποῖος θασιλευσε στὴν Αἴγυπτον ἀπὸ τὸ 285 ἕως τὸ 247 π. Χ.

Ὅπως ἐξακριβώνεται δὲν χρησίμευε ἐξ ἀρχῆς γιὰ τὴν νύχτα, ἀλλὰ τὸν ἐπεδείκνυαν ὡς ἔργον τέχνης. Γι' αὐτὸ καὶ συγκαταλέχθηκε μετὰ τῶν ἑπτὰ θαυμάτων τοῦ κόσμου.

Ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ ἐξαποστέλλονταν ἡ ἐπαίρνονταν μονάχα σινιάλα ἀναγνωρίσεως τῶν πλοίων τὴν ἡμέραν καὶ μόλις κατὰ τὸ 50 μ.Χ. ἀνάψανε γιὰ πρώτη φορὰ ἐπάνω του φῶς.

Ὁ Ἀραφὴ γεωγράφος Ἐντρίπ τοῦ 12ου αἰῶνος μᾶς πληροφορεῖ (ὁ φάρος αὐτοῦ ὑπῆρχε ἀκόμα στὴν ἐποχὴ του), ὅτι εἶχε μήκος 100 ὕψι ἀνθρώπων καὶ ἐστένευε ὅσον πῆγαν πρὸς τὴν κορυφὴν. Μ' αὐτὰ καὶ μὲ ἄλλα δεδομένα μπόρεσαν νὰ ἀναπαραστήσουν στὸ σχέδιον τὸν περίφημον αὐτὸν αἰγυπτιακὸν φάρον.

Μετὰ τῶν παλαιῶν φάρων τῆς Μεσογείου ἀναφέρονται ἐπίσης:

Ὁ φάρος τοῦ λιμένος τῆς Ρόδου, ἓνα κολοσσαιοῦ μνημεῖον ἀγαλμα, πού ἀνέμεσε ἀπὸ τὰ ἀνοίχτά του σκέλη περνοῦσαν τὰ πλοῖα.

Ὁ φάρος τῆς Κορώνιας στὴν Ἰσπανίαν ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ, ἐπονομαζόμενος καὶ Στήλη τοῦ Ἡρακλέους. Κατασκευάσθηκε ἀπὸ τὸν Καρχηδονίους καὶ καταστράφηκε ἀπὸ τὸν Ἰσλαίο Κάισαρα καὶ τὸν Τραϊανόν.

Ἐπὶ τῶν δύο ἀκτῶν τῆς Μάγχης ὁπάρουν οἱ ἐξῆς δύο φάροι:

Ὁ φάρος τοῦ Ντόβερ, ὄντᾳ στὸν ὁμόνυμον πύργον, καὶ ὁ φάρος τῆς Βουλῶνης, ἐπιλεγόμενος καὶ Πύργος τῆς Τάξεως, ὁ ὁποῖος κατασκευάσθηκε ἀπὸ τὸν Καλιγούλα, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἱστορικῆς εἰσόδου στὴ Γαλιτία.

Οἱ ρωμαῖκοι λιμένες εἶχαν τοὺς ἐξῆς φάρους:

Ὁ τετράγωνος πύργος, πού σήμερον μετασηματίσθηκε σὲ καμπαναριὸν ἐπειδὴ βρίσκεται δίπλα στὴν ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας τῆς Πόρτας Φῶρος, στὴ Ραβέννα, δὲν εἶνε ἄλλος ἀπὸ τὸν ἀρχαῖον φάρον τοῦ λιμένος Πόρτο Κλάσις, ἀναφερόμενος ἀπὸ τὸν Πλίνιον.

Ἡ Ἀνκόνα, ἡ Μεσσήνη, τὸ Κάπρι, τὸ

Ὁ φάρος τῆς Κορώνιας

Ποντσόλι, ἡ Ὀστια καὶ ἡ Τσιτά-Βέκια εἶχαν τοὺς φάρους τοὺς. Ὁ πλέον διάσημος, κατὰ τὸν Σουετῶνιον, ἦταν τῆς Ὀστίας.

Ἱστορικῶς ἐνδιαφέροντες εἶνε ἐπίσης: Ὁ φάρος τῆς Μελορίας, πού χτίσθηκε τὸ 1157 καὶ καταστράφηκε πολλές φορές, μέχρις ὅτου ἀγκυραλιεφθηκε στὸ τέλος.

Ὁ ἀρχαῖος πύργος τοῦ λιμένος τῆς Πίζας, πού κατασκευάσθηκε ἀπὸ τοὺς Πίζανους τρεῖς φορές (τὴν πρώτην στὰ 1156) καὶ τρεῖς φορές καταστράφηκε ἀπὸ τοὺς Γενοῦσιους.

Ὁ σημερινὸς φάρος τοῦ Λιθόρνο πού ἐκτίσθηκε κι' αὐτὸς ἀπὸ τοὺς Πίζανους τὸ 1304.

Ὁ πύργος φάρος τῆς Γένουας πού ἐκτί-

Ὁ φάρος τῆς Κορώνιας

σθηκε τὸ 1139 κι' ἐφωτίσθηκε μόλις τὸ 1326. Καταστράφηκε τελείως τὸ 1512. Ὁ σημερινὸς φάρος τῆς Γένουας ἐκτίσθηκε τὸ 1643 ἀπὸ τὴν Δημοκρατίαν τῆς Γένουας ἐπάνω στὴν ἐξέδραν τοῦ Σάν Μπεινιό, ὅχι πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸν ἀρχαῖον καὶ εἶνε ὁ ὠραιότερος τῆς Μεσογείου γιὰ τὴν κομψότητά καὶ τὴν ἐπιδητικότητά τοῦ πύργου. Ἐχει ὕψος 70 μέτρων ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς ξηρᾶς καὶ 118 ἀπὸ τὴν θάλασσαν.

Περιορισμένο κατ' ἀρχὰς αὐτὸ τὸ μέρος τῆς καθολιγέσεως τῶν πλοίων, ἐξοπλῶθηκε μὲ τὸν καιρὸν ὅσο ἡ ναυσιπλοία ἐπαίρνε διαστάσεις καὶ στοὺς πῶς ἀπομικρυνόμενος ἀκόμα ὑπάκουε διαφόρων ἀκατοίκητων νησιῶν.

Μποροῦμε νὰ ποῦμε μάλιστα, ὅτι οἱ φάροι ἐδοξίθησαν ἀκριβῶς τὴν ἐξάπλωσιν τῆς συγκοινωνίας καὶ ἔφεραν τὸν πολιτισμὸν ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρην στὴν ἄλλη τὴν γῆν.

Κατὰ τὸν Μεσαίωνα, ἡ ναυσιπλοία εἶχε πέσει παρὰ πολὺ. Ἀλλὰ στοὺς νεώτερους χρόνους, ἡ Ἀγγλία ἦταν ἡ πρώτη πού κατενόησε τὴν χρησιμότητα τῶν φάρων καὶ γι' αὐτὸ ἀνέλαβε καὶ τοποθετῆσαι ἀναρίθμητους σὲ ὅλα τὰ ἐπικαίρα σημεῖα.

Ἐπειτὰ ἡ Γαλλία ἀκολούθησε τὸ παράδειγμα τῆς καὶ ἐφώτισε ὅλες τὶς ἀκτὲς τῆς κατὰ τὸ τέλος τοῦ 18ου αἰῶνος.

Ἀπὸ τότε ὅμως πού τὰ πλοῖα, ἐκινήθησαν μὲ τὸν αἵμα, δηλαδὴ κατὰ τὰ μέσα τοῦ περασμένου αἰῶνος, ἡ κατασκευὴ πιά τῶν φάρων ἐλάβε μεγάλες διαστάσεις γιὰ νὰ ἀντεπεξέλθῃ στὶς ἀπαιτήσεις τῆς ναυσιπλοίας.

Ὁ πολλαπλασιασμὸς τῶν ἀτμοπλοίων ἡ ἐξακολουθητικὴ αὐξάνεισ τῆς χωρητικότητος τῶν, οἱ ἀπαιτήσεις τῆς θαλάσσης κῆς ὑπηρεσίας καὶ ὁ συναγωνισμὸς τῆς μεταφορᾶς τῶν ἐπιβατῶν πού προτιμᾷ τοὺς συντομωτέρους δρόμους, αὐξάνει καὶ τοὺς κινδύνους, πράγμα τὸ ὁποῖον εὐνόησε τὴν κατασκευὴν τῶν φάρων.

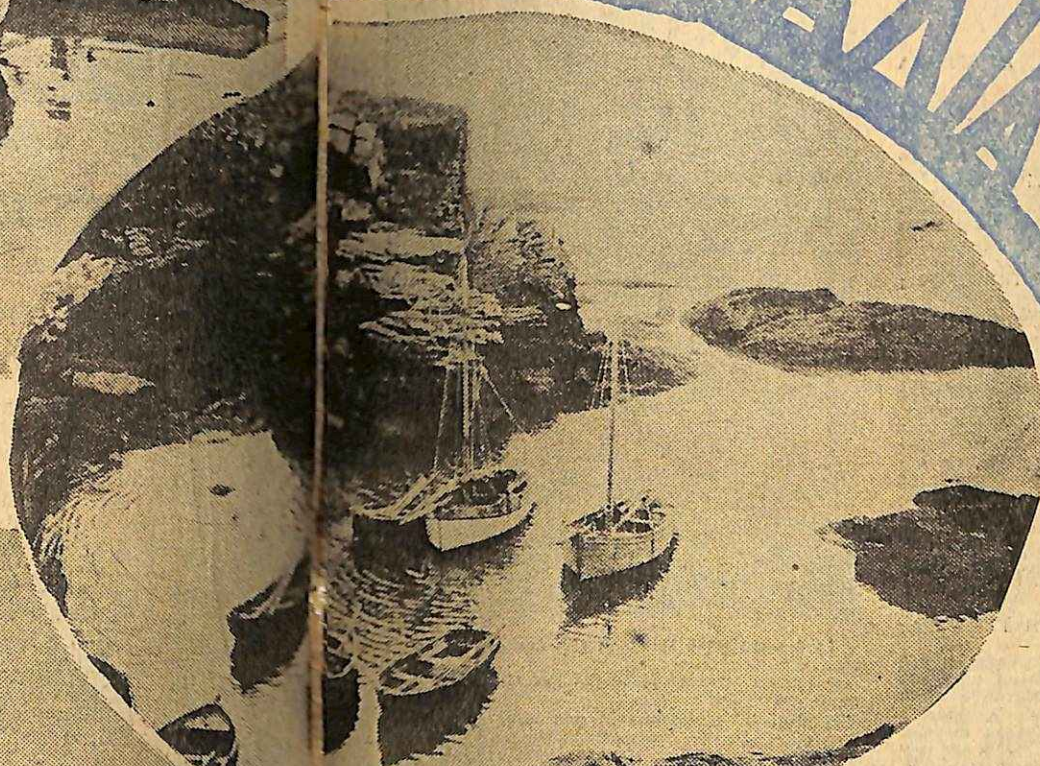
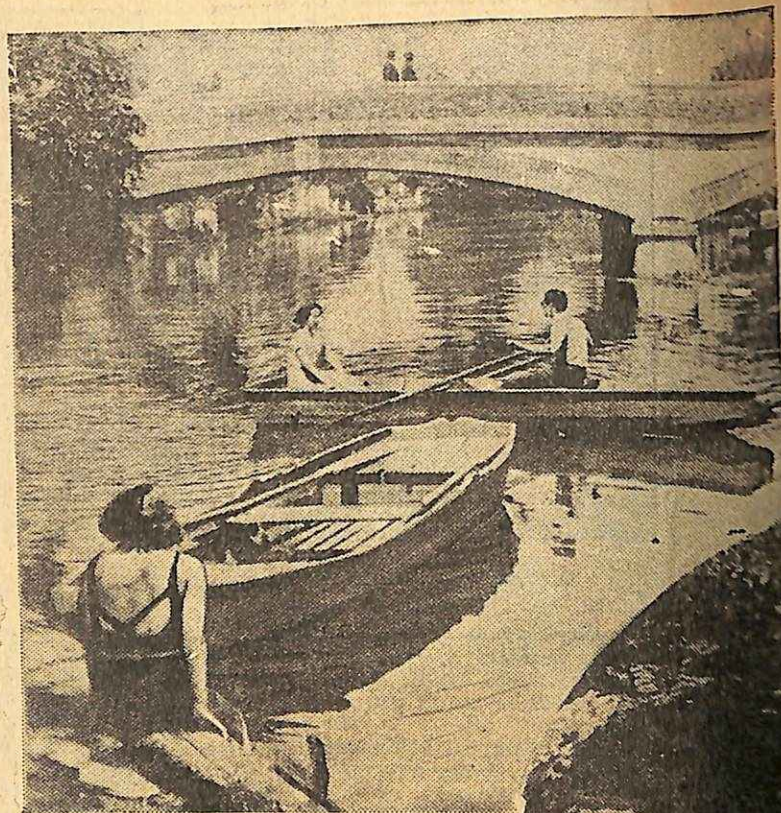
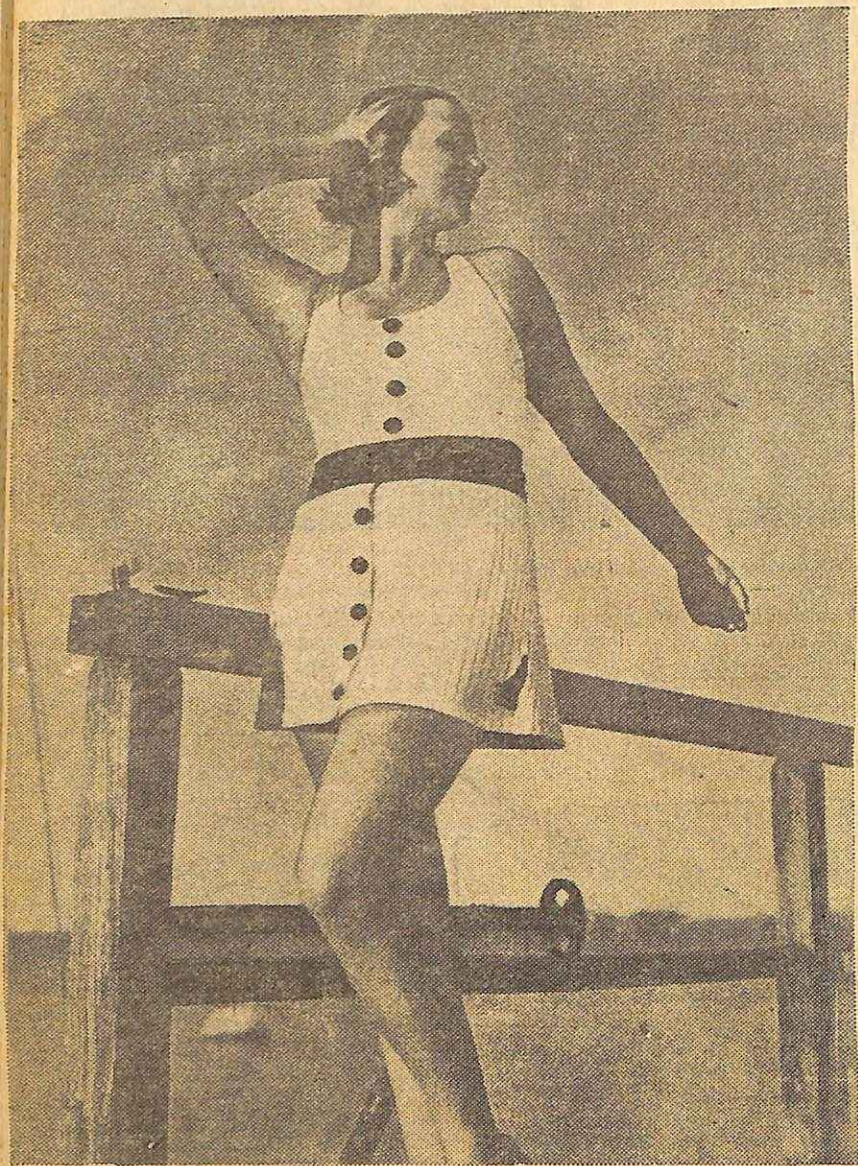
Ἡ ὑπηρεσία φάρων εἶνε σήμερον μίον ἀπὸ τὴν πῶς ἐνδιαφερόμενος ἀνάμεσα σ' ὅλες τὶς ἄλλες ναυτικές ὑπηρεσίας ἐνὸς Κράτους. Γιατὶ χωρὶς αὐτὴν ἔχουν ἀπορευχθῆ τὸσα ἀναπόφευκτα δυστυχήματα.

Μὲ τοὺς φάρους τὰ πλοῖα μποροῦν νὰ ταξιδεύουν ἐλευθέρως τὴν νύκτα καὶ νὰ προσεγγίζον στὰ πῶς ἐπικίνδυνα σημεῖα τῆς θαλάσσης.

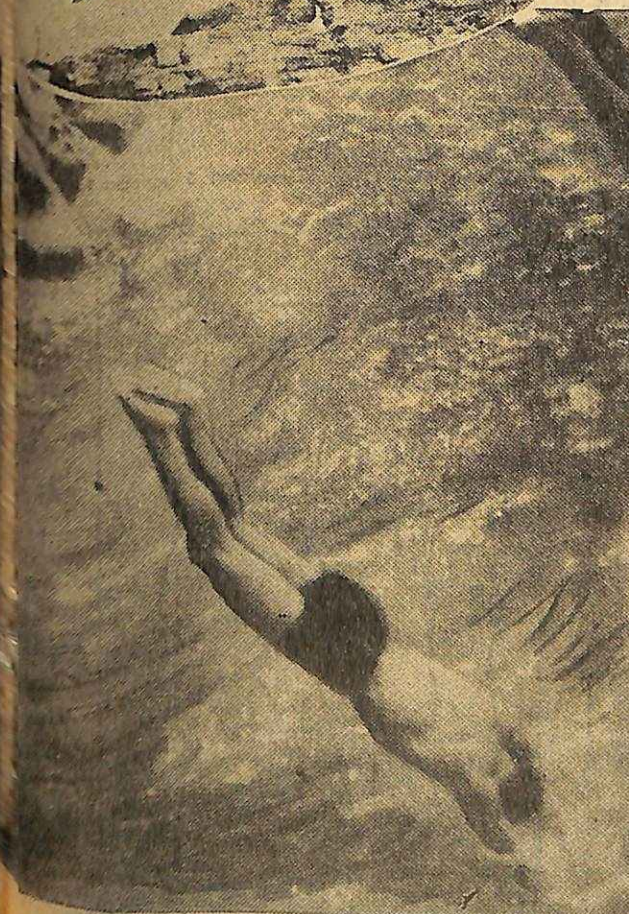
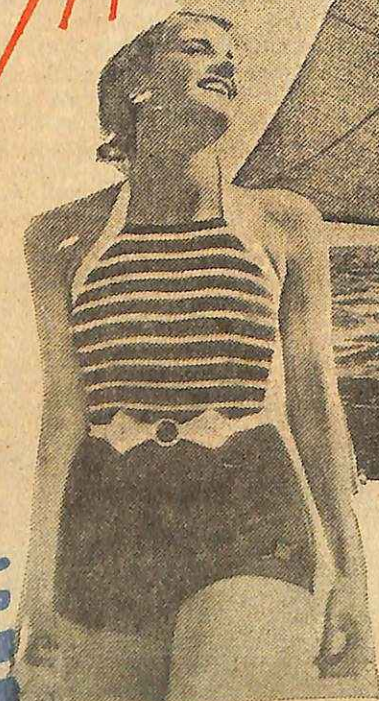
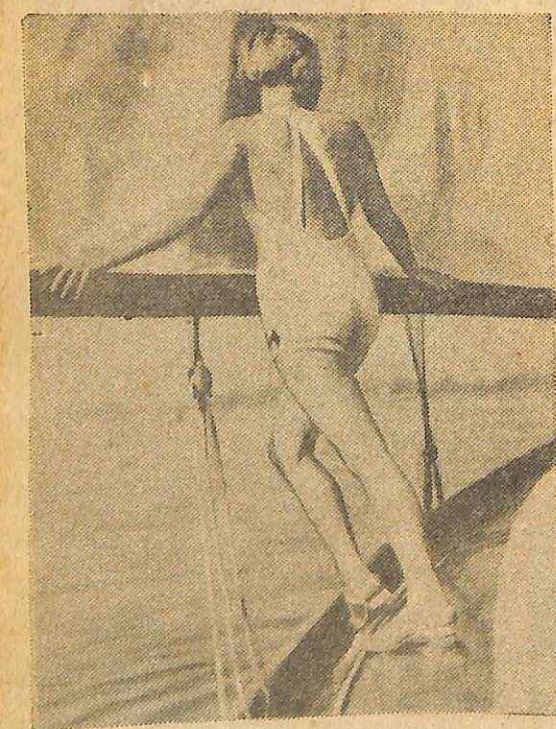
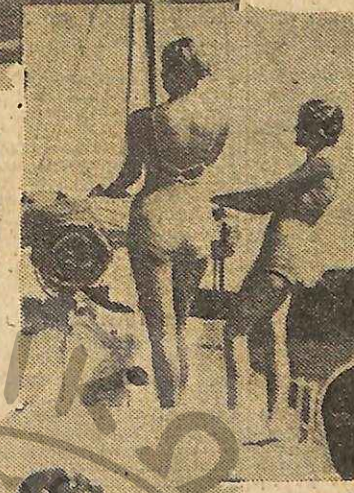
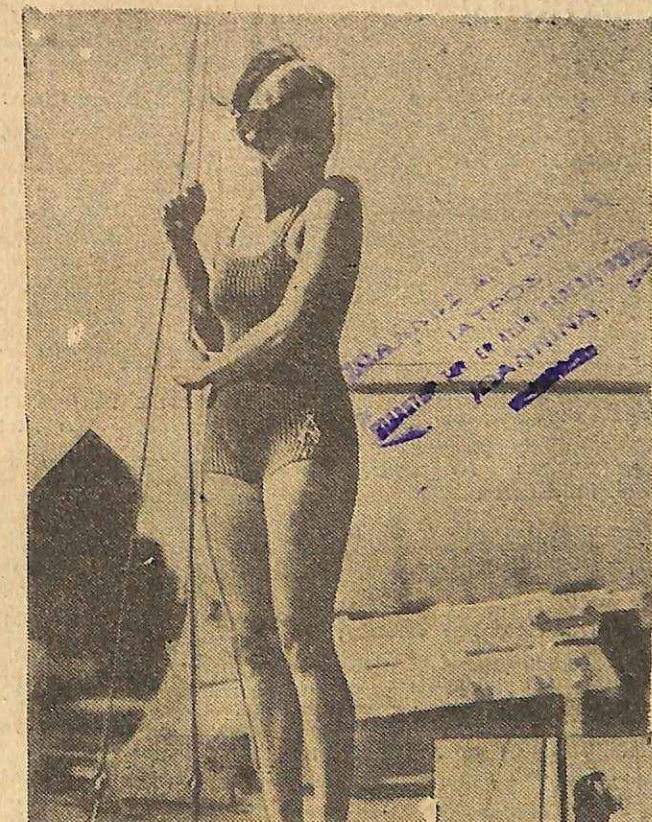
Ἐξετάζοντας τὶς ναυτικὸς χάρτας, ἐπάνω στοὺς ὁποῖους σημειώνονται οἱ φάροι, θὰ παρατηρήσωμε, ὅτι ἐκεῖ πού δὲν εἶνε τόσο πολὺ διαδεδομένος ὁ πολιτισμὸς καὶ οἱ φάροι εἶνε λιγώτεροι.

Ἐξαφνὰ στὸ Ἀκρωτήριο Γκωδάρνταρου τῆς Ἰταλικῆς Σομαλίας δὲν ὑπάρχει φάρος, γιατί οἱ κάτοικοι τῆς ἀκτῆς δὲν εἶνε μόνο ἀγριοὶ, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωποφάγοι.

Δόκτωρ Α. ΛΟΥΡΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ

ΕΝΑ ΓΙΓΑΝΤΙΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

10 (Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— "Α! πατέρα, είπε η Λευκή που έδα-
κρυσσε... "Αν ξέρατε πόσο σας αγαπώ.

Ο Ζύλ ωχρίασε ακόμα περισσότερο.
Κάθε λέξη της Λευκής, ήταν ένα νέο
τραύμα που άνοιγε ακόμα περισσότερο
τις ματωμένες πληγές του.

Συγκρατήθηκε όμως και με γλυκεία
φωνή ρώτησε:

— Αν έδειχνες μεγαλύτερη εμπιστοσύνη
στον πατέρα σου, αυτός θα σε προφύλασ-
σε. Και δεν θ' άνοιγες την καρδιά σου στον
πρώτον έρωτα, που θα σου προσφερόταν.
Είσαι θεαλιά ότι αγαπάς τον ντε Τεβάν
με έρωτα;

— "Ω! πατέρα...

— Μά ποιος σου εξήγησε τα αισθήμα-
τά σου;

— Εξέχασα μόνη μου τον εαυτό μου...
Είχα δυο αγάπες εξίσου δυνατές. Την α-
γάπη μου για το μαρκήσιο καί...

— Ποιόν άλλον αγαπάς;

— Ναί... "Αλλά εκείνος είμαι θεαλιά ότι
δεν θα υποφέρει, βλέποντας ότι αγαπιέται
με μία μεγάλη και αδελφική αγάπη. Κι
εκείνος θα γελιέται ίσως γιατί μπορεί να
παρεξηγηί το πράγμα και να θεωρή έρω-
τα τη φιλική αγάπη.

Ο Ζύλ την έβλεπε με περιέργεια.

Η μικρή αυτή κοπέλλα μιλούσε για
τά πιδ σκοτεινά μυστήρια της ανθρώπι-
νης καρδιάς, με αγγελική αφέλεια.

Και το περίεργο είναι ότι δεν γελοιώ-
ταν καθόλου. Γιατί είναι αλήθεια ότι η
γυναίκα έχει ξυμψητή την πείρα κι' έν-
νοει πολύ γρήγορα τα αισθήματα που α-
φροούν την καρδιά.

— Λοιπόν δεν αγαπάς μόνο τον κ. ντε
Τεβάν;

— "Οχι.

— Και ποιος είναι ο άλλος;

— Ένας ευγενικός νέος, που έπεσε σε α-
πελπισία. Τον ξέρετε πατέρα και τον εκ-
τιμάτε κι' έσείς πολύ.

— Το όνομά του! έφώναξε ο Ζύλ.
Είχε προβλέψει την τρομερή αποκά-
λυψη.

— Ο Πέτρος Μοργκάν! είπε η Λευκή.
— Εκείνος!...

Τρομαγμένος ο κόμης, έπεσε σε μία πο-
λυθρόνα, έκρυψε το κεφάλι του μέσα στα
χέρια του και ψιθύρισε:

— Ο αδελφός να έρωτευθί την αδελ-
φή!... "Ω! αυτό δεν το προέβλεπα!...

Η Λευκή πήγε κοντά του, του ετράθηξε
τά χέρια από το πρόσωπο, τον είδε γεμάτον
δάκρυα και τον ρώτησε με ανησυχία και
αγωνία:

— "Αχ! πατέρι... Τι έχετε, λοιπόν;

Ο Ζύλ έψιθύρισε πάντα με υπόκωφη
φωνή.

— Είναι φρικτό... Θεέ μου, είναι φρικτό.
Μιά σκέψη μονάχα τον παρηγορούσε στη
μεγάλη του λύπη.

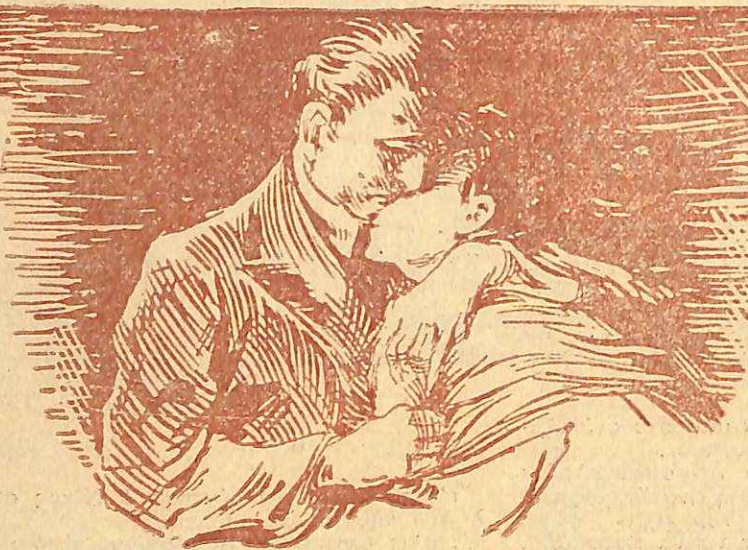
Ευτυχώς η Λευκή δεν είναι ερωτευμένη
μαζί του. Θα ήταν δυστυχία αν επανόρθω-
το, θα ήταν έγκλημα, αν συνέβαινε κάτι
τέτοιο. Ο Θεός μ' έπροφύλαξε κι' απ' το
δύο.

Η Λευκή έσκυψε στ' ατί του πατέρα της
και είπε:

— Ο Πέτρος ξέρει, ότι αγαπώ τον κ. ντε
Τεβάν. Έπειτα από μία στιγμήμια παρ-
φορά, έννόησα, ότι θα ήταν κουτό να θυ-
μώση έναντιόν του. "Ο κ. ντε Τεβάν και ο
Πέτρος έγιναν φίλοι μπροστά στα μάτια
μου. Έγώ το θέλησα και ο κ. ντε Τεβάν
προσέφερε τη φίλδα του στον Πέτρο.

— Και ο Πέτρος;

— Την δέχθηκε. Έπειτ' από λίγες μέρες
θα τον δώτε θάκη λησινόησει. η ζήλεια
του και δεν θα θυμάται πια παρά την παι-

ΠΑΘΟΣ
ΑΙΜΑΤΟΣ
Κ ΦΡΙΚΗΣ

δική μας ηλικία, που ζήσαμε μαζί ο ένας
κοντά στον άλλο, σαν αδελφός με αδελφή
και θα με αγαπάει αδελφικά. Και όα αισθά-
νεται βέβαια μεγάλη χαρά βλέποντας πως
έχω γι' αυτόν τόση συμπάθεια όση και στο
Μαυρίκιο.

Ο Ζύλ την κύτταξε για μία στιγμή, χω-
ρίς να πη τίποτα.

Έπειτα πήρε τα χέρια της στά δικά του
κι' ενώ τα φιλούσε σπασμωδικά, ψιθύρισε:

— Αγαπημένε μου άγγελε, πόσο αξίζεις
να είσαι ευτυχισμένη.

— Όστε δεν μου άπαγορεύετε πιά να α-
γαπώ τον μαρκήσιο;

— "Οχι! είπε ο κόμης έπειτα από μικρή
σιωπή.

Και προσπαθώντας να συγκρατήσει τη
συγκίνησή του, εξακολουούσε:

— Αγάπα τον, άφοι τον έκρινες αξιόν
σου.

— "Ω! πόσον εισθε καλός, πατέρα!

Ερρίχτηκε στην άγκαλιά του κι' άρχισε
να τον φιλάει με στοργή. Και έπειδή αυτή
τη στιγμή τα φιλάει της Λευκής έκαιγαν
το Ζύλ, την απειμάκρυνε με μία κίνησή του.

Αυτή δεν έπρόσεξε σ' αυτό και συνέχισε
τις ερωτήσεις της για το ίδιο ζήτημα.

— Και θα δώσετε τη συγκατάθεσί σας στο
γάμο μας, πατέρα;

— Άργότερα, Λευκή, άργότερα. Θα ιδώ
Θά σκεφθώ.

Η Λευκή δεν περίμενε πιά. Έχαίρε
γιατί είχε νικήσει τον πατέρα της και εί-
χε άποσπείσει κατ' άρχή τη συναίνεσή του
και θγήκε με την έλπίδα να συναντήσει
τον κ. ντε Τεβάν και να του άναγγειλή
την ευχάριστη είδηση.

Συλλογίζταν όλ' αυτά τα καταπληκτι-
κά πράγματα, που της είχαν συμβή στο
διάστημα των τελευταίων ώρων κι' έτο
διάρρησαν οί ώρες, χωρίς να το καταλάβει.

Σ' αυτό το διάστημα είδοποίησαν τοί
Ζύλ, ότι το γεύμα ήταν έτοιμο. Παρήγ-
γειλεν, όμως στη Μαργαρίτα να μη τον
περιμένουν, γιατί αισθανόταν κούρασι και
δεν ήθελε να βγη από το δωμάτιό του.

Το άπόγευμα ήρθε ο Μαυρίκιος για να
τον φιλήσει, όπως πάντα. Άφρημένος ο
Ζύλ του άνταπέδωσε τα φιλά, χωρίς να
άπαντά στις ερωτήσεις του. Είπε πως ήθε-
λε να άναπαυθί και δεν έπρεπε να τοί
διασασάσουν την ήσυχία.

Τότε έπήγε στην κρεβάτοκάμαρά του
για να μείνη μόνος με τον εαυτό του. Δέν
ήθελε να ιδί κανένα.

Σ' αυτήν την κιάρη ύπληχε μία μεγά
λη εικόνα της Λευκής.

Μπροστά σ' αυτή τη μαγευτική εικόνα
δυστυχισμένος Ζύλ περνούσε στιγμές άγω-
νίας και πόνου.

Γονάτιζε μπροστά στην εικόνα, προσή-
λωσε το βλέμμα του στο γλυκό χαμόγελο
της Λευκής, που φαινόταν σαν να τον έβλε-
πε και να τον έλυπώταν κι' έκλαψε σή
μικρό παιδί.

— Όταν συνήλα, έπήγε στο γραφείο του
Από ένα μυστικό συρτάρι, το κλείδι του

όποιου είχε πάντοτε μαζί του και δεν τό
άποχωριζόταν ποτέ, ετράβηξε μία άσπι-
δα παλιών χειρογράφων, τα όποια άρχισε να
διαβάξη από το πρώτο φύλλο, ως το τελευ-
ταίο.

Τί ήταν αυτά τα χειρόγραφα;

Ο δυστυχισμένος Ζύλ, μέσα στη φρικτή
άπομύνασι της ψυχής του, βλέποντας, πως
δεν μπορούσε να έμπιστευθί σε κανένα τις
σκέψεις του γιατί, ή έα προκαλούσε τη
φρίκη ή θα βρισκόταν στην άνάγκη να φα-
νερώσει το μυστικό της γεννήσεως της Λευ-
κής, κι' αισθανόμενος, ότι αν δεν εξέφραζε

κάπου τον πόνο του θα παραφρονούσε, έ-
γραφε τις έντυπώσεις του και τις σκέψεις
του από την ήμέρα, που άνακάλυψε, ότι
άγαπούσε την κόρη του.

Από τη στιγμή εκείνη κάθε ώρα της
ζωής του ήταν σημειωμένη μέσα σ' αυτές
τις σελίδες.

Έτσι ο Ζύλ μιλούσε με τον εαυτό του.
Κι' αυτά τα φύλλα εδιάβαζε τώρα.

Ήταν φλογερές ερωτικές σελίδες, που
μαρτυρούσαν όλη την άπελπισία, στην ό-
ποια βρισκόταν, όταν άρχισε να κυριεύεται
από το δυνατό και άκατανίκητο πάθος για
την κόρη του.

Μιά έπό τις σελίδες αυτές έλεγε:

«Παρατήρησα ότι ήταν ώρα και μία
φρικτιά εννοίωσα σ' ολό μου το κορμί. Το
παρατήρησα χθές στο χορό της κοίμησης
ντε Ταρτσάνι. Δέν είναι πιά παιδί μου, όπ-
νομίζει όλος ο κόσμος. Είπε τέλεια γυναι-
κά, με όλα τα μαγευτικά και μεθυστικά
θέληγτρα της γυναίκας.

»Μόλις, είναι δέκα εξ έτών.

»Πώς, μπορεί, λοιπόν, να έπικρατή τέτοια
λύγχνισι στο μυαλό μου, ώστε να μη μπο-
ρώ να θυγηθώ τα παιδικά της θέληγτρα;

«Κάθε φορά που τη συλλογίζομαι, την
βλέπω πάντα σαν γυναίκα, κι' αισθάνομαι
μία παράξενη σύγκρουσι στην ψυχή μου.
Είμαι δυστυχής.»

«Άλλη σελίδα έλεγε:

«Είπε ώρα και ξεχωρίζει άνάμεσα σ'
όλες η αγαπημένη μου Λευκή. Τα γαλανά
της μάτια άγκαλιάζουν με το θαυευτικό
τους βλέμμα και κάτω από το κατάλευκο
μέτωπό της μαντεύονται οι γαλήνιες και
γλυκειές σκέψεις της παρθενικής της ψυ-
χής. Την θαυμάζω και τη ζητούν παντού
και χαίρω γι' αυτό Συλλογίζομαι, όμως,
ότι έάσθη μία μέρα που κάποιος έννοος έα
ζητήση να την πάρη με το δικαίωμα του
έρωτος που θά συμμερίζεται κι' αυτή. Τι
θα κάνω τότε; Και τί θά έπαντήσω; Θα
έχω, άσρά γε, τη δύναμι να θλέπω άλλον,
του θά την κατ'έστηση κτήνια του πιά, να
ένη κύριος αυτής της όμορφας, άφοι έα
ένη προηγουμένως κύριος της ψυχής της;
Οί νέοι, που συναντά ή Λευκή στις συνα-
κτασές όπου, παρ' όλη την έλπίσή μου, την
όδηγει ή μητέρα της, αυτήν μονάχα θλέ-
σκουν. Πολλοί την άναπαύουν και πιδ ποί-
σκέπτονται να την άναπείσουν. Τι θά έπα-
νένη, άσρά γε; Εύτυχώς, ότι έπιβλέπω τη
Λευκή και είμαι βέβαιος, ότι μόνος ήμουν

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΡΟΣΚΩΦ

ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΙΟΝ ΜΑΡΝ

αυτή μένει αδιάφορη σ' αυτές τις έκδηλώ-
σεις.»

Πιο κάτω έγραφε, άλλη σελίδα.

«Τετέλεσται! Λευκή, είμαι τρελλά έρω-
τευμένος μαζί σου. Έρωτευμένος μέχρι
θανάτου. Και για να μην έννοήσης
ποτέ το φρικτό αυτό μυστήριο, θα είμαι ά-
ναγκασμένος να φέρωμαι σκληρά μαζί
σου. Θα ζητώ να σου θρίσκω έλαττώματα,
θα τα διανοούμαι ένώ. Θα φαντάζομαι
σφάλματά σου και θα τα τιμώρω με αυ-
στηριότητα, γιατί δεν πρέπει ποτέ να μά-
θης τί συμβαίνει στην ψυχή μου, γιατί θα
προτιμούσα να πεθάνω παρά να μάθης
αυτό το μυστικό, που με βασανίζει. Προ-
τιμώ να με κατηγορούν σαν κακό πατέρα,
παρά σαν έρωτευμένο. Σ' αγαπώ, Λευκή,
και αυτό είναι ή αίτία, που θα σε κάνω να
υποφέρης.»

«Έτσι, σ' αυτόν τον τόνο εξακολουθούσε
μέχρι την τελευταία του σελίδα αυτό το
μυστήριο, που κάθε του φράσι και κά-
θε λέξι έδειχναν ένα μαρτύριο υπεράν-
θρωπο.

Κι' εξακολουθούσε έτσι ως την ήμέρα,
που η Μαργαρίτα έπήγε στο γραφείο του
για να υποστηρίξη την αίτησι του μαρκη-
σιού ντε Τεβάν, που εξήτησε τη Λευκή σε
γάμο.

Αυτή την ήμέρα ο Ζύλ είχε γράψει:

«Ήλθαν να μου ζητήσουν το χέρι της.
Μου έπαν πως αγαπά. Είναι αλήθεια τά-
χα; "Ισως ν' άπατώνται. Έννοει αυτή,
τάχα τί συμβαίνει στην ψυχή της την ίδια;
Και μήπως δεν υπάρχει περίπτωση να πα-
ρεξηγούνται τα αίσθηματά της; Τι θα κάνω
τόρα; Δυο χρόνια τώρα ο καιρός μου
προνά μ' αυτή τη αγωνιώδη έρώτησι... Άρ-
νήθηκα. Δέν έξηγησα τα αίτια της άρνή-
σεώς μου. Άλλά δεν θα μπορέσω ν' άρ-
νούμαι για πάντα. Λοιπόν, θα παντρευθί
τότε; Ποτέ!

Σ' αυτό το σημείο έτελείωναν οι ση-
μειώσεις.

Ο Ζύλ έπήρε την πέννα κι' έγραψε αυ-
τές τις λίγες λέξεις:

«Την είδα πρό δλίγου. Αγαπά τον μαρ-
κήσιο ντε Τεβάν. Έκλαψε. Ο πόνος της
με συνεκίνησε. Της υποσχέθηκα σχεδόν να
της δώσω εκείνον που αγαπά. Κι' έγώ
τί θ' άπογίνω, λοιπόν; Και τί μου είπε;
Τά άγνά και τρυφερά της χείλη έπρόφε-
ραν μία τρομερή αποκάλυψη: Ο Πέτρος
Μοργκάν την αγαπά. Έγώ φταίω, Θεέ
μου, έγώ φταίω...»

Ο Ζύλ άφησε την πέννα, ξαπλώθηκε
κατάκοπος στην πολυθρόνα του κι' άρχισε
να όνειροπολή με τά μάτια προσηλωμένα
άπάνω στα σκορπια φύλλα.

Η λύπη του αυτή την ήμέρα ήταν τέ-
τοια, ώστε οι διανοητικές του δυνάμεις εί-
χαν άποναρκωθεί.

Σε λίγο ο νους του είχε ζαλισθί.

«Έκλεισε τά μάτια κι' άποκοιμήθηκε στην
πολυθρόνα, ξεχνώντας να κρύψη τά φύλλα
των χειρογράφων μέσα στο μυστικό συρ-
τάρι.

Είμεινε έτσι με τά χέρια σταυρωμένα
και το μέτωπο στραμμένο προς το άνοι-
χτό παράθυρο.

Ο ήλιος έλαμπε ακόμα έξω, αλλά κά-
που-κάπου κρυδόναν πίσω από τά σύννε-
φα, που τά άθούσε ένας δυνατός άνεμος.

Τά παραθύρια του πύργου συγκρούσθη
και από την αλφινδία πνοή του άνέμου.

Οι υπηρέτες έτρεξαν να τά κλείσουν
μόνο το παράθυρο του Ζύλ έμεινε άνοιχτό.

Ο κόμης εξακολουθούσε να κοιμάται.

Κάποιος ήλθε και χτύπησε την πόρτα.
Κι' έπειδή ο Ζύλ δεν άπάντησε, άνοιξε μό-
νος του.

Ήταν ο Καραντέκ.

Τό άνοιγμα της πόρτας έδημιούργησε έ-

να δυνατό ρεύμα άέρος, που παρέσυρε με-
ρικά από τά χειρόγραφα κι' έσπασε τά
τζάμια.

Ο Ζύλ έύπνησε, είδε τον Καραντέκ και
σηκώθηκε για να κλείση βιαστικά τά χει-
ρόγραφα του στο μυστικό συρτάρι.

Ο Καραντέκ είχε ιδί τά φύλλα του χαρ-
τιού, που πετούσαν προς τον κήπο. Έπειδή
όμως φοβόταν να μη του γίνη παρατήρησι
από τον Ζύλ, δέν είπε τίποτε και έπεφυλά-
χθηκε να πάη να τά μαζέψη χωρίς να είδο-
ποιήση τον κόμητα και να τά βάλη πάλι ό-
πως ήταν στο γραφείο.

Και με την πρόθεσι αυτή κατέθηκε στον
κήπο.

Τη στιγμή, όμως, που τά φύλλα του χαρ-
τιού πετούσαν προς τον κήπο, ένας άνθρω-
πος, με ύφος μελαγχολικό, έβάδιζε με τό
κεφάλι σκυμμένο χάμω κι' άνέβαινε τη
δενδροστοχία, χωρίς να δίνη προσοχή στα
προμηνύματα της καταιγίδος, που άπειλού-
σε να ξεσπάση σε λίγο.

Ήταν ο Πέτρος Μοργκάν.

Είχε αφήσει τον μαρκήσιο ντε Τεβάν και
με την καρδιά ταραγμένη και ανήσυχη, χω-
ρίς και ο ίδιος να ξέρη τί συνέβαινε στην
ψυχή του, ξαναγύριζε από τό πάρκο κα-
ταλυπημένος, γιατί είχε άντιληφθί πιά τον
έρωτα της Λευκής προς τον μαρκήσιο.

«Έναν έρωτα σφοδρό σ' όλη την άπλό-
τητα και την άφέλεια του.

Στην άρχή η ζήλεια του, που είχε έξα-
φθί σ' επικίνδυνο σημείο, τον έξωθούσε
να όρμήση κατά του ντε Τεβάν.

«Αλλά η γλυκεία φωνή της Λευκής τον
είχε καταπνέει.

Ποιά μαγική δύναμις, λοιπόν, είχε αυτή

ή γόησσα, ώστε να έξασκή τέτοια έπιρροή
σ' αυτόν και να του υποδουλώνη τη θέλησι;

«Απορούσε κι' ο ίδιος γι' αυτό.

Αγαπούσε μέν την Λευκή, αλλά δέν μι-
σούσε τον ντε Τεβάν.

Απεναντίας μάλιστα, ο μαρκήσιος, με
τό αγαθό και ειλικρινές του ύφος, έτρά-
θηξε την συμπάθεια του Μοργκάν.

Όταν έπέρασε ή πρώτη έντύπωσις, πα-
ρετήρησε μ' έκπληξι, ότι στο βάθος της
καρδιάς του δέν εύρισκε την άποστροφή,
που έμπνέει συνήθως ο αντίζηλος.

Και κατέληγε ρωτώντας τον εαυτό του:

— Μά, λοιπόν, δέν αγαπώ τη Λευκή με
έρωτα;

Υψωσε τούς όμους του και ψιθύρισε:

— Άλλά, αν δέν την αγαπώ με έρωτα,
τότε τί είδους αγάπη είναι αυτή, που νιώθω
γι' αυτή;

Αυτές οι σκέψεις τριγύριζαν στο μυαλό
του όταν τά χειρόγραφα του Ζύλ διεσκορ-
πίσθηκαν γύρω του.

Τά είδε. Σήκωσε τό κεφάλι, μόλις ά-
κουσε τό θόρυβο τον τζαμιών, που έσπα-
ζαν. Είθε τά φύλλα, που έπεφταν. Κατά-
λαβε πως ήταν από τό δωμάτιο του κόμη-
τος και άρχισε να τά μαζεύη.

Κατόπιν έμπήκε στον πύργο κι' έφώναξε
ένα υπηρέτη με τό σκοπό να στείλη τά χει-
ρόγραφα στον Ζύλ.

Σαφινκά, όμως, έπριξε άθέλητα μία μα-
τιά σ' ένα από τά χειρόγραφα, είδε τό όνο-
μα της Λευκής, μέσα σε μία φράσι γραμμέ-
νη από τον πατέρα της, σε στιγμές παρα-
φοράς του πάθους του.

Ο Μοργκάν άνατρίχιασε.

Εκείνη τη στιγμή έμπαινε ο υπηρέτης.

Ο Πέτρος έπρόφθασε να κρύψη τά χει-
ρόγραφα, χωρίς να συλλογισθί τί έκανε.

«Εδίωξε τον υπηρέτη και όταν έμεινε
μόνος έψιθύρισε:

— Είναι άδύνατον! Έχω λάθος... Η φαν-
τασία μου με ξεγέλασε!

Ήταν μόνος μέσα σε μία μικρή αλ-
θουσα.

Η Λευκή, άφοι είχε δει τον πατέρα της
είχε ξαναγυρίσει στο δωμάτιό της. Ο Ρο-
σκώφ και η Μαργαρίτα, χαμένοι μέσα στο
βάθος του πάρκου και παραδομένοι στις
έννοχες ερωτικές των διαχυσείς, δέν σκέ-
πτονταν καθόλου να ξαναγυρίσουν στον
πύργον.

Δέν φοβόταν, λοιπόν, ο Πέτρος να μην
τον άνησυχήση κανείς.

Εσφίγγε σπασμωδικά τά χειρόγραφα
στά χέρια του διατάζοντας πάντα.

Επί τέλους, όμως, άπέφασσε κι' άρχισε
να διαβάξη, τρέμοντας, με τον ιδρώτα της
αγωνίας στο πρόσωπο, γιατί είχε άναγνω-
ρίσει άμέσως τον γραφικό χαρακτήρα του
κόμητος. Εδιάβασε λοιπόν, την τρομερή ά-
ποκάλυψη του έγκληματικού—όπως τον έ-
νόμιζε—έρωτος του πατέρα προς την κόρη
του.

Οι σελίδες αυτές ήσαν σαφείς και άπέ-
κλειαν κάθε άμφιβολία. Η τύχη, είχε κα-
νονίσει μόνη της τά πράγματα, όπως έα-
πρεπε.

Μιά σελίδα, από εκείνες, που εδιάβασε
ο Πέτρος έγραφε:

«Όλος ο κόσμος γύρω μου νομίζει, ότι
τη μισώ, και ότι μονάχα για το Μαυρίκιο
τρέφω τη στοργή, που έπρεπε να τη διαμοι-
ράζω άνάμεσα στα παιδιά μου. "Ω! αν ή-
ξεραν. Άλλά ποιος θα τό πη ποτέ; Νο-
μίζουν, ότι τη μισώ. Κατώρθωσα, λοιπόν,
να ξεγελάσω τον κόσμο, κατώρθωσα να ά-
πατήσω κι' έμένα ακόμα, αγαπημένη μου
Λευκή. Τό βλέπω καθαρά. Πολλές φορές
με φοβάσαι σαν έχθρό. Φοβάσαι έμένα, τον

— "Αχ, δέν είναι καλά, έπεν η Μαργαρίτα. Κυ-
τάξτε την, γιατρέ!

Ενθρῶπο, ποὺ ἡ καρδιά του πλημμυρίζει
ὁ ἔρωσ, τὸν ἀνί, αὐτο, ποὺ αὐτὸς ὁ ἔρωσ
θὰ ὀδηγήσῃ στὸν τάφο. Ναί, ἐνῶ σὲ ἀγαπῶ
πρέπει νὰ φαίνομαι, ὅτι σὲ μισῶ. Ἐνῶ αἰ-
σθάνομαι γιὰ σένα πάθος ἀκατανίκητο,
πρέπει νὰ φαίνομαι ἀδιάφορος σ' ὅλους
τοὺς πόθους σου, σκληρὸς καὶ στίς μικρό-
τερες ἐπιθυμίες σου. Ὑπάρχει στὸν κόσμον
μαρτύριο χειρότερο ἀπὸ τὸ δικό μου.»

Τὰ ἄλλα φύλλα τῶν ἐξομολογήσεων,
ἦσαν γραμμένα μὲ τὸ ἴδιο αἶσθημα.

Πραγματικά, δὲν ἐπιτρεπόταν πιά καμ-
μιὰ ἀμφβολία.

Ἐφτανε νὰ διαβάσῃ κανεὶς τίς φλογε-
ρὲς ἐκείνες φράσεις, γεμάτες ἔρωτα καὶ
πάθος, γιὰ νὰ καταλάβῃ ἂν ὁ Ζὺλ ἦταν
ἐρωτευμένος μὲ τὴ Λευκή.

Φοβερό μυστήριο.

Παρ' ὅλη του τὴν κατάπληξι ὁ Πέτρος
εἶχε τὸ θάρρος νὰ διαβάσῃ τὰ χειρόγραφα
ὡς τὴν τελευταία λέξι.

Καὶ ὅταν τελείωσε, παρετήρησε γύρω
του, σὰν νὰ εἶχε γλυτώσει ξαφνικά ἀπὸ
ἓνα τρομερὸ ἐφιάλτη.

Ἀπορούσε πῶς δὲν ἐξοπούσε κεραυνὸς
πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, πῶς δὲν γκρεμι-
ζόταν ὁ πύργος, πῶς δὲν γινόταν κατακλυ-
σμός ν' ἀλλάξῃ τὴν ὄψι τοῦ κόσμου.

Ὁ Πέτρος φοβήθηκε γιὰ τὴ Λευκή.

Ἡ κόρη, ὅπως ἔδειχναν τὰ πράγματα,
ἀγνοοῦσε ὅλη αὐτὴ τὴ φρικτὴ ἱστορία.
Ἀλλὰ ὁ κόμης θὰ συγκρατοῦσε ὡς τὸ τέ-
λος τὸν ἔρωτά του;

Ἀφοῦ κατῳρῶσε νὰ νοιώσῃ τέτοιο αἰ-
σθημα, τὴν ἄλλο θάπρεπε νὰ περιμένῃ ἀπὸ
αὐτὸν;

Πρὶν μιὰ ὥρα, ὁ Πέτρος γυρίζοντας ἀ-
πὸ τὸ πάρκο μιὰ ἀπόφασι μονάχα ἔβλεπε
ὅτι ἔπρεπε νὰ πάρῃ: Νὰ φύγῃ μακριά,
γιὰ νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὴ Λευκή. Αὐτὸ καὶ
μόνο ἦταν τὸ φάρμακο, ποὺ θὰ τὸν ἐθερά-
πευε ἀπὸ τὸ μαρτύριο, ποὺ θὰ ὀφίστατο.

Τώρα ὅμως ὅλα εἶχαν ἀλλάξει.

Ἡ ἀναχώρησίς του θὰ ἐσήμαινε ἐγκα-
τάληψι τῆς Λευκῆς στὸν πιὸ τρομερὸ κίν-
δυνο.

Ἐπρεπε, λοιπόν, νὰ μείνῃ.
Ἐπῆρε γρήγορα τὴν ἀπόφασίν του.
Θὰ ἔμενε.

Ἀλλὰ τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ τὰ φύλλα τοῦ
χαρτιοῦ, ποὺ περιείχαν τὸ μυστικὸ τοῦ ἐ-
νόχου ἔρωτος τοῦ κόμης;

Νὰ τοῦ τὰ στείλῃ πίσω;

Ἀδύνατον. Γιατί ἔτσι θὰ τοῦ προκα-
λοῦσε τὴν ὑπόνοιαν, ἂν ὄχι τὴ βεβαιότητα,
ὅτι ὁ Πέτρος ἔξερε τὸν ἔρωτά του.

Νὰ τὰ φυλάξῃ;

Ἀλλὰμποροῦσε νὰ παραπέσουν.

Ἡ ἴδια τύχη ποὺ ἔφερε τὰ χειρόγραφα
στὰ χέρια του,μποροῦσε νὰ τὰ φέρῃ στὰ
χέρια ἄλλου. Κι' ἀπὸ τὴν περιπέτειαν αὐ-
τὴ θὰ κυκλοφοροῦσε τὸ μυστικὸ τοῦ κό-
μης ἀπὸ στόμα σὲ στόμα.

Γιατί ἐκεῖνοι, ποὺ θὰ τὸ μάθαιναν, δὲν
θὰ εἶχαν συμφέρον, ὅπως ὁ Μοργκάν, νὰ
τὸ κρύψουν.

Νὰ τὰ καταστρέψῃ;

Ἀλλὰ ἔτσι θὰ στεροῦσε τὸν ἑαυτὸ του
ἀπὸ ἓνα ὅπλο φοβερὸ κατὰ τοῦ Ζὺλ, στὴν
περίπτωσι ποὺ ὁ ἔρωσ τοῦ κόμης θὰ γι-
νόταν ἐπικίνδυνος στὴ Λευκή.

Τί νὰ τὰ κάνῃ, λοιπόν;

Ἐπειτ' αὖτε πολλοὺς δισταγμοὺς, ἀπε-
φάσισε νὰ τὰ φυλάξῃ.

— Δὲν θὰ χωρισθοῦν ποῦ μὲνα — εἶπε
στὸν ἑαυτὸ του — κανεὶς δὲν θὰ μπορέσῃ
νὰ μοῦ τὰ πάρῃ, χωρὶς νὰ πατήσῃ προη-
γουμένως στὸ πάτωμα μου. Θὰ τὰ φυλά-
ξω καὶ μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς μου ἀκόμα.

★

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Καραντέκ, ὅπως εἰ-
παμε καὶ πρὶν, εἶχε κατέβει στὸν κή-
πο γιὰ νὰ μαζέψῃ τὰ φύλλα ποὺ εἶχαν πέ-
σει στὸν κήπο.

Κατέβηκε ἀπὸ τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας,
καὶ γι' αὐτὸ δὲν συναντήθηκε μὲ τὸν Πέ-
τρο.

Ὁ Πέτρος δὲ, εἰπαινε στὸν πύργον τῆς
στιγμῇ, ποὺ ὁ Καραντέκ ἔφτανε κάτω ἀπὸ
τὰ παράθυρα τοῦ Ζὺλ, ὥστε μόλις γιὰ μιὰ
στιγμὴ τὸν εἶδε ὁ νέοναυτικός.

Ὁ Καραντέκ ἔβλεπε μὲ προσοχὴ νὰ θοῇ
τὸν πύργον, ἀλλὰ μὴν ἐκείνη τὴν στιγμὴν
ἐπὶ τῆς ἀπέναντι τοῦ πύργου ἀπὸ τὸν πύργον.

Κι' ἔκανε πολὺ καλά, γιατί ἐκεῖνος κυτ-
τοῦσε τὸν Πέτρο μὲ ἀπειρο οἶκτο.

Ὁ Πέτρος ἔβλεπε τὴν ἀδελφὴν του.

Ἡ ἀδελφὴν του.

ῥησε πῶς δὲν εὗρισκε κανένα.

— Ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ, ἂν ξέρω τί
ἔγιναν! ἔψιθύρισε.

Καὶ τραβοῦσε ἀπὸ δεινροστοιχία σὲ
δεινροστοιχία, ἀπὸ δένδρον σὲ δένδρον καὶ
ἀπὸ θάμνον σὲ θάμνον ψάχνοντας νὰ θρῇ τὰ
χειρόγραφα.

Ἐξυσε τὸ κεφάλι του καὶ ψιθύρισε:

— Θὰ τὰ μαζέψῃ ὁ Μοργκάν.

Κι' ἐπειδὴ ἐκεῖνη τὴ στιγμῇ, ἔβγαине ἀ-
πὸ τὸν πύργον ὁ Πέτρος κάτωχρος, τὸν ἐ-
πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε:

— Νὰ μὲ συγχωρήτῃ, κύριε Πέτρο. Μή-
πως βρήκατε πρὸ ὀλίγου ἐδῶ τίποτα χαρ-
τιά;

— Ὅχι! ἀπάντησε ὁ Μοργκάν.

Ὁ Καραντέκ ἄρχισε καὶ πάλι νὰ ψάχνῃ
καὶ νὰ σκέπτεται.

— Τί διάβολο! ὁ ἀέρας τα πῆρε μακριά;

Ἄς πᾶμε νὰ ἰδοῦμε καὶ πρὸ πέρα.

Καὶ ξανάβηκε τὴν ἐξουένει του, διασχί-
ζοντας κατὰ μήκος καὶ κατὰ πλάτος τὸν
πύργον.

Ἡ κατακλινὰ εἶχε ξεσπάσει. Ἡ βροχὴ
ἦταν ραγδαία, οἱ κερανοὶ ἔβροντοῦσαν
καὶ οἱ ἀστραπὲς ἐφώτιζαν τὰ μαῦρα σύν-
νεφα, ποὺ ἐσκέπαζαν τὸν ἀγρίον οὐρανὸν.

Ὁ Καραντέκ ὅμως δὲν ἔδωσε σημασία
σ' αὐτό.

Σαφνικὰ ἐσκυψε μὲ ζωηρότητα, ἀφῆνον-
τας μιὰ κραυγὴ χαρᾶς κι' ἀνεσῆκωσε ἔ-
να φύλλο χαρτιοῦ, θρεμένο.

— Νὰ τὸ ἔνα! εἶπε. Κάπου ἐδῶ θὰναι καὶ
τ' ἄλλα.

Ἐξακολουθῶσε, λοιπόν, ὁ Καραντέκ τίς
ἔρευνες του, ἀλλὰ δὲν εὗρισκε πιά οὔτε
ἶχνος χειρογράφου.

Κι' ἔτσι ἡ ναυτικὴ ἀναγκάστηκε νὰ
μείνῃ ἐχουμιστημένης μὲ ὅτι εἶχε βρῇ.

Ἐνῶ σκεπτόταν ὅμως νὰ ξαναγυρίσῃ
στὸ πύργον, τοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ ρίξῃ μιὰ
ματιά στὸ βρεμένο χειρόγραφο.

Τὸ νερὸ τῆς βροχῆς, ποὺ εἶχε πέσει στὸ
φύλλο, εἶχε καταστήσει τὰ γράμματα δυ-
σακνάνωστα.

Ὁ Καραντέκ ἔρριξε ἓνα θλιβερὸ βλέμ-
μα σ' αὐτά.

Δὲν ἤξερε ἀνάγνωσι. Πολὺ λίγο, λοιπόν,
τὸν ἐνδιέφερε τί ἦταν γραμμένο στὸ χαρτί.
ὀλλογίζονταν, ὅμως, ὅτι ἐπειδὴ τὸ νερὸ
τῆς βροχῆς εἶχε καταστήσει τὸ φύλλο σχε-
δὸν ἀχρησιμο, ὁ κόμης θὰ τοῦ ἔκανε σφο-
δρὲς παρατηρήσεις.

— Νὰ δώσω αὐτὸ τὸ χαρτί στὴν κατὰ-
στασι ποὺ βρίσκεται, στὰ χέρια τοῦ κ. ντὲ
Μιρμόν, εἶπε, εἰς ὅσον νὰ τοῦδινε τὴν
πλάτη γιὰ νὰ μοῦ τίς βρέξῃ. Μοῦ φαίνεται
πὺς κοιμῶταν ὅταν μῆκα στὸ γραφεῖο
του καὶ δὲν εἶχε παρατηρήσει, ὅτι τὰ χαρ-
τιά εἶχαν πετάξῃ ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἀφοῦ,
λοιπόν, αὐτὸς δὲν εἶχε προσέξῃ καθόλου,
γιατί νὰ τοῦ ἀνοίξω ἐγὼ τὰ μάτια;... Κι'
ἐπειτα, ἂν τὸ πρῶμα εἶνε σπουδαῖον, θὰ
ἐξοπάσῃ δικὸς ἄλλο καμμιὰ φουρτοῦνα
στὸ κεφάλι μου.

Ἀφοῦ τελείωσε τίς σκέψεις του αὐτὲς ὁ
Καραντέκ, ἐτίναξε τὸ φύλλο τοῦ χαρτιοῦ,
κατόπιν τὸ ἐδίπλωσε μὲ προσοχὴ, τὸ τύ-
λιξε στὸ μαντήλι του καὶ τῶρα εἰς τὴν
τσέπη του.

Ξαναγύρισε στὸν πύργον καὶ ἡ ἡμέρα
του ἐπέρασε χωρὶς ἄλλο ἐπεισόδιο.

Πραγματικά, ὁ κόμης δὲν εἶχε παρα-
τηρήσει τὴν ἐξαφάνισιν τῶν χειρογράφων
του.

Τὸ βράδυ, ὅταν ὁ Πέτρος Μοργκάν ἐ-
γύρισε στὸν πύργον, συναντήθηκε μὲ τὸν
Ζὺλ. Κι' αὐτὸς, ἐπειδὴ δὲν τὸν εἶχε δὴ ὅλη
τὴν ἡμέρα, τοῦ ἔτεινε τὸ χεῖρ, μὲ ἐγκαρ-
διότητα.

Ὁ Πέτρος βρέθηκε σὲ ἀμηχανία.

Ἀισθανόταν γιὰ τὸν Ζὺλ ἓνα εἶδος ἀπο-
στροφῆς.

Τὸν ἔβλεπε μὲ φρίκη.

Ἀλλὰ ἂν δὲν ἐόφινγε τὸ χεῖρ τοῦ κό-
μης θὰ ἔκανε μιὰ ἀπερίσκεψία, ποὺ
μποροῦσε νὰ τὸν προδώσῃ.

Ἐπῆρε, λοιπόν, τὸ χεῖρ τοῦ κόμης, τὸ
ἐσφίξε, ἀλλὰ ἀπόφυγε νὰ τὸν δῇ κατὰ
πρόσωπον.

Κι' ἔκανε πολὺ καλά, γιατί ἐκεῖνος κυτ-
τοῦσε τὸν Πέτρο μὲ ἀπειρο οἶκτο.

Ὁ Πέτρος ἔβλεπε τὴν ἀδελφὴν του.

Ἡ ἀδελφὴν του.

Ἄν μάθαινε ποτὲ τὸ μυστήριον τῆς γεν-

νησῆώς της, σὲ ποιά ἀπελπισία θάπευε!
Κι' ἀπὸ τίς σκέψεις αὐτὲς προερχόταν
ὁ οἶκτος τοῦ κόμης.

Τραγικὴ ἦταν ἡ θέσι καὶ τῶν δύο ἀν-
δρῶν.

Καθένας ἀπὸ τοὺς δύο ἤξερε τὸ μυστικὸ
τοῦ ἀπελπισμένου ἔρωτος τοῦ ἄλλου. Καὶ
τόσο παράξενος ἦταν ὁ ἔρωτας αὐτὸς, ὥ-
στε κανεὶς ἀπὸ τοὺς δύο δὲν ἐτολμοῦσε νὰ
τὸν ὑπανιχνῇ.

Ὁ Ζὺλ, ἐνῶ ἀπομακρυνόταν, συλλογι-
ζόταν:

— Τὴν ἀγαπᾷ! Δὲν ἦταν ἄρα γε καθήκον
μου νὰ τοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν; Δὲν εἶνε ἐγ-
κλημα νὰ τὸν ἀφήνω νὰ ἀγνοῇ ποῖος δε-
σμός τὸν συνδέει μὲ τὴν Λευκή; Δὲν μοῦ
ἐπιβάλλεται νὰ τοῦ πῶ ὅτι γεννήθηκαν καὶ
οἱ δύο ἀπὸ τὴν ἴδια μητέρα;

Κι' ἔμεινε συλλογισμένος καὶ ἀναποφά-
σιτος, χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ ἀπαντήσῃ στὰ
σοβαρά αὐτὰ ζητήματα τιμῆς καὶ καθή-
κοντος.

Ὁ Πέτρος Μοργκάν, ἐξ ἄλλου, ἀκίνητος,
στὴ θέσι ποὺ τὸν εἶχε ἀφήσει ὁ κόμης,
σκεπτόταν:

— Θὰ ἐξαπατᾷ τὴ Λευκή. Θὰ τὴν θαυμάσῃ
καὶ πάλι; Θὰ παρατηρήσῃ πόσο εἶνε ὁ-
μορφὴ καὶ κανένας ἄλλος, ἐκτός ἀπὸ μέ-
να, δὲν θὰ ἐννοήσῃ τὴ σημασία αὐτῶν τῶν
βλεμμάτων καὶ τῶν τρυφεροτήτων τοῦ πα-
τέρα πρὸς τὴν κόρη! Εἶνε φρικτὸ!

Κι' ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸν πύργον τρα-
βώντας γιὰ τὸ δάσος, γιὰ νὰ μὴν εἶνε πα-
ρὼν σ' ἓνα τέτοιο θέαμα.

★

Ἐνῶ αὐτὰ συνέβαιναν στὴν πόρτα τοῦ
πύργου, ἄλλη σκηνή, ἐπίσης παράξενη,
γινόταν στὴν αἰθούσα.

Ἡ Λευκή, σκέφθηκε στὴν ἀρχὴ νὰ μὴν
ἐμφανισθῇ καὶ ν' ἀναγγεῖλῃ στὴ μητέρα
τῆς, ὅτι ἦταν ἄρρωστη καὶ θάμεινε στὸ
δωμάτιό της.

Ἐτρεψε τὴν ἰδέαν, πῶς θὰ βρισκόταν
ἀπέναντι τῆς Μαργαρίτας καὶ τοῦ συνε-
νόχου της.

Ἰοιὰ στάσι θὰ τηροῦσε ἀπέναντί τους;
Δὲν θὰ προδινόταν ἄρα γε;

Ἡ ντροπὴ καὶ ἡ λύπη, γιὰ ὅτι εἶχε δὴ
δὲν θὰ ζωγραφίζονταν στὸ πρόσωπό της,
ποὺ ἦταν τόσο ἀνίκανο νὰ κρῦβῃ τίς ψυχί-
κές της συγκινήσεις;

Κατόπιν, ὅμως, ἐσκόφθηκε, ὅτι ἂν ἔμενε
στὸ δωμάτιο μὲ τὴν πρόφασιν τῆς κακοδια-
θεσίας, αὐτὸ θὰ τὴν ἀπῆλλασσε μόνο γιὰ
μιὰ ἡμέρα ἀπὸ τὴν παρουσία τῆς μητέρας
της καὶ τοῦ Ροσκώφ.

Ἡ πρόφασιν αὐτὴ θὰ τῆς χρησίμευε
γιὰ μιὰ φορὰ. Τὴν ἄλλην μέρα θὰ ἀντα-
γάζονταν νὰ δεχθῇ τὸ πρᾶγμα γιατί δὲν θὰ
μποροῦσε νὰ κάνῃ ἄλλοιως.

Αὐτὸ ὅμως μποροῦσε νὰ τὸ κάμῃ καὶ
τὴν ἴδιαν μέρα.

Μὲ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν, ἐμπῆκε στὴν αἰ-
θούσα, ὅπου βρισκόνταν ὁ Γεώργιος ντὲ
Τεβάν, ὁ Ροσκώφ, ἡ Μαργαρίτα καὶ ὁ κό-
μης.

Ἐπερίμεναν τὸν Πέτρο γιὰ τὸ δείπνον.
Ὁ Πέτρος, ὅμως, ὅπως εἶδαμε, εἶχε φύγει
σὴν παράφρων.

Ὁ Μαυρίκιος ἐπλησίασε τὴν ἀδελφὴν του,
ὅταν τὴν εἶδε νάρχεται.

Ἡ Λευκή, ποὺ αἰσθανόταν τὰ γόνάτα
της νὰ λυγίζουν, βίωσθηκε νὰ φτάσῃ σὲ
μιὰ πολυθρόνα, στὸ βάθος τῆς αἰθούσης
κι' ἔπεσε σ' αὐτή.

Ἦταν ὡχρὴ καὶ συγκεκινημένη, πρᾶγ-
μα ποὺ τὸ παρατήρησαν ὅλοι.

Κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ Μαυρίκιος, ἂν καὶ
παιδὶ ἀκόμα, ἀνησυχῆσε, ἀγκάλιασε τὴν ἀ-
δελφὴν του, τὴ φίλησεν στὰ μάτια — γιατί
ἀγαποῦσε τὴ Λευκή, μέχρι λατρείας — καὶ
τὴ ρώτησε σιγά:

— Τί ἔχεις, ἀδελφούλα μου; Γὰ μάτια
σου φαίνονται σὰν νάχουν κλάψῃ πολὺ.

Ἡ παρατήρησις αὐτὴ τοῦ Μαυρίκιου ἔ-
κανε τὴ Λευκή προσυλακτική. Ἀνακάθισε
στὴν πολυθρόναν καὶ ἐπροσπάθησε νὰ χα-
μονελέσῃ.

Τότε παρατήρησε, ὅτι ὅλοι τὴν ἔβλεπαν
μὲ προσοχὴ.

Τὴν ἐπλησίασαν.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενον)

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ

Σενάρες

Ἄν ἔχῃ ἡ Εὐρώπη τὸν Ἰούλιο Βέρν, ἔ-
χε καὶ ἡ Ἀμερικὴ τὸν ἀντάξιο σὲ φαν-
τασία συγγραφέα της, τὸν Σενάρες.

Ξεφυλλίζομε τὰ βιβλία του καὶ παῖρ-
νομε ἀπὸ μέσα μονάχα τίς φανταστικὲς
μηχανικὲς ἐφευρέσεις του.

ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ

Τὸ ἐφευρετικὸ πνεῦμα τοῦ νέου αὐτοῦ
Βέρν ἐξυπνίζετο διάπλατα μέσα στὰ μυ-
θιστορήματά του μὲ ἥρωα κάποιον Φράνκ
Ρήντ, ἐφευρὴν τρομερῶν μηχανημάτων,
ὅπως τοῦ «ἀτμιοκινήτου» ποὺ μπορεῖ νὰ
τρέχῃ πρὸ γρήγορα κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο, τοῦ
«ἀεροδυναμίου», ἐνὸς εἰδους μοντέρνου πη-
δαιουχομένου μὲ ἀφάνταστη ταχύτητα
ποὺ κάνει ταξίδια καὶ ἔξω ἀπ' τὴν ἀτμό-
σφαιρα, ἢ τοῦ ὑποβρυχίου - θαποριοῦ, μὲ
τὸ ὁποῖο ὁ Φράνκ Ρήντ καὶ οἱ σύντροφοί
του πηγαίνουν στὸν Βόρειο Πόλο κάτω
ἀπὸ μιὰ θάλασσα ὀλόκληρη ἀπὸ τοὺς
πάγους καὶ τῶσαν ἄλλων περιέργων καὶ
τρομερῶν πραγμάτων...

Ὁ συγγραφεὺς τέτοιων κ' ἰ τῶσαν πε-
ριπετιῶν, ὁ «Ἀμερικανὸς Βέρν», ὅπως ἔ-
χε ἐπωνομασθῇ, εἶνε ἀσφαλῶς ἀντάξιος
τοῦ Εὐρωπαίου συναδέλφου του σὲ προ-
φητικὴ φαντασία, γιατί στὰ συγγράμματά
του ποὺ ἐγράφησαν πρὸ 60 ἐτῶν, κάνει χί-
λιες δυὸ λεπτομερεῖς περιγραφὲς αὐτοκί-
νῃτων, ἀεροπλάνων καὶ ἄλλων πολεμικῶν
μέσων ἀγνώστων στὴν ἐποχὴ του καὶ τε-
λεστημένων σήμερον.

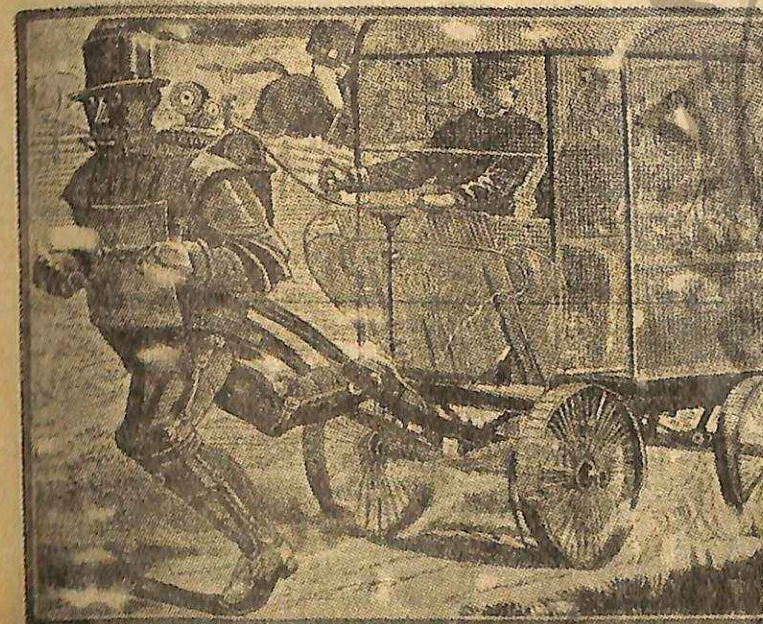
Τὰ τάνκς καὶ τὰ θωρακισμένα αὐτοκίνη-
τα, τὰ πηδαιουχοῦμενα καὶ τὰ ὑποβρυχία
τὰ περιέγραψε πολὺ πρὶν ἀπὸ τὴν ἐφευρέ-
σιν τους.

Μέσα σὲ μιὰ συλλογὴ ἔργων ποὺ δημο-
σιεύθηκαν τὸ 1839, ἦτοι πρὸ 46 ἐτῶν, ὀρι-
σθεὶς κανεὶς καὶ τὸν ἐξῆς τίτλο: «Ὁ Φράνκ
Ρήντ μὲ τὸν ἀτμιοκίνητό του στὴ Γῆ τοῦ
Μηδενός».

Ἐνα τέτοιο μηχανῆμα ὑπὸ ἄλλην θέβαια
μορφήν μὴπως δὲν χρησιμοποιήθηκε κατὰ
τὸν τελευταῖον Εὐρωπαϊκὸν πόλεμον;

ΕΜΠΝΕΥΣΤΗΣ ΤΩΝ ΕΦΕΥΡΕΤΩΝ

Ποῦ νὰ ἐφαντάζονταν οἱ συγγραφεῖς αὐ-
τοῦ ἀντὶ τοῦ Ἰουλίου Βέρν καὶ τὸν Σενάρες
ποῦ ἡ μόνη σκέψις τους ἦταν νὰ δια-
σκεδάζουν τὰ μικρὰ παιδιὰ, ὅτι θὰ ἐνέ-
πνευσαν τὰ ἑνὰ ἢ ἄλλα φανταστικά των τοὺς

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ

ΠΟΙΟΣ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ἀλλὰ ποῖος ἦταν αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος,
τοῦ δημιουργῆσε γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά του
ἓνα σωστὸ θρόνον;

Ὁ Σενάρες, Ἰσπανὸς τὴν καταγωγὴν,
ἔζησε ἀγκατε μῆνες στὸ Μπρούκλιν
καὶ ἔγραψε τὸ πρῶτον μυθιστόρημά του πρὸ
ἡλικίας 14 ἐτῶν.

Στὸ πρῶτον σοβαρὸ τοῦ βιβλίου ποὺ
δημιούργησε τὸν 28 Φεβρουαρίου 1876, «Τὰ
παιδιὰ τῆς Νέας Ὑόρκης», μιλοῦσε γιὰ τὴν
ἐφευρῆσιν τοῦ «ἀτμιοκινήτου», ὁ ὁποῖος ἐ-
ταξίδευε μέσα σὲ μιὰ κινητὴ κλούβα, ποὺ
ἐσώρευτο ἀπὸ ἑναν ἀσταλένιον ἀνθρώπον.

Καὶ περιγράφει ὡς ἐξῆς τὸν «ἀτμιοκί-
νητό» του:

«Τὸ μηχανῆμα ἐξωτερικῶς ἔμοιαζε ἐν-
τελὸς μὲ ἀνθρώπον καμωμένον ἀπὸ ἀτσά-
λι»

ταν διαβάσετε στις εφημερίδες ότι ο τάδε μεγαλοβιομήχανος έχρεωκόπησε, ασφαλώς θα λέτε από μέσα σας: — Βρέ τον κατεργάρη, έδωσε κανόνι για να φάη τα λεφτά των πιστωτών του!...

Και δεν έχετε άδικο. Οί περισσότεροι αυτή τη δουλειά κάνουν. Μά όπως κάθε κανόνι έχει την εξαίρεσή του, έτσι και μέσα στους κανονιέρηδες βιομηχάνους υπάρχει κάποιος που δεν έχρεωκόπησε δολώς.

Κι αυτός ο κάποιος είμαι... εγώ!.. Προτού όμως προχωρήσω, πρέπει να συστηθώ:

ΝΙΚΟΤ, πρώην βιομήχανος και ιδιοκτήτης μεγάλης φάμπρικας άρωματικών σαπουνιών!

Τα προϊόντα του εργοστασίου μου ήσαν παγκοσμίως γνωστά. Για να σας βοηθήσω να τα θυμηθείτε και σεις, σας υπενθυμίζω το έξης γεγονός:

Όταν πρό δύο ακριβώς έτών βρέθηκε κρεμασμένος στο ύπόγειο του σπιτιού του ένας δυστυχής έρωτευμένος, φαντάζομαι πως θα θυμάσαστε ότι στά πόδια του ήταν πεταμένα ένα θαυμασίο άρωματικό σαπούνι. "Ε, ήταν σαπούνι της βιομηχανίας μου. Μ' αυτό είχε αλείψει το σκονί που τον απήλλαξε από τα βάσανα του έρωτα.

Βλέπετε, λοιπόν, ότι ο άτυχής αυτός που ήταν ένας από τους μεγαλειτέρους καταναλωτές μου, δεν θέλησε ούτε στις τελευταίες του στιγμές να άποχωρισθί τα προϊόντα του εργοστασίου μου.

Φαντάζομαι ότι δεν θα ύπάρχη μεγαλύτερη εγγύηση για την άριστη ποιότητα των σαπουνιών μου.

Και τώρα, μετά την άπαραίτητη εισαγωγή που έκανα, άς μπω στο θέμα μου... Όπως κάθε βιομήχανος — διάβολε άλλοιώς πως θα παραδέχονταν οι πισωτάί μου ότι στεκόμουν καλά οικονομικώς — είχα την κούρσα μου, μία πολυτελεστάτη Ιλακάρα, έπομενως και το συμπληρωμά της: "Ενα αϊθέριο πλασματάκι, μία φιλεναδούλα.

Ήσαν ύσο άναγκαία κακά. "Η διατήρησις άλλωστε και των δυο αυτών... κακών δεν μου έκόστιζε πολλά. Την κούρσα την είχα άγοράσει με μηνιαίες δόσεις, την μπέζινα την έπαιρνα βερεσέ — έγέμιζα το ρεζερβουάρ μου όταν έλειπε ο ιοιοκτητής του γκαράζ και ο μικρός ντρεπόταν να μου ζητήση λεπτά. Τό μόνο έξοδό μου ήταν ή φιλεναδούλα μου. Και είχε και αξιώσεις! Πά! Πά! Μπορούσε να τρελλαθί κανείς, άν δεν είχε νεύρα σαν τα δικά μου!...

Είπαμε όμως, ότι βιομήχανος χωρίς φιλεναδούλα δεν μπορεί. Κι' εγώ, που αγάπουσα την βιομηχανία μου περισσότερε από κάθε τι στον κόσμο, τά υπέμενα όλα άγογγύστως.

"Α! όλα κι' όλα! Για το καλο της βιομηχανίας μου ήμουν ικανός να διατηρήσω όχι μία, αλλά δέκα φιλενάδες!... Και οι δουλειές μου πηγαίνανε άριστα. Τά χρέη μου μεγαλώναι συνεχώς, πράγμα που με εύχαριστούσε ιδιαίτερος, γιατί πρέπει να ξέρετε — πρόκειται περί βιομηχανικού μυστικού — ότι όσο τά χρέη μεγαλώνουν, τόσο οι πιστωτάί δίνουν άβυσσα εμπόριμα. Άλλατούσαμε έξω από έναν μεγάλο οίκο μόδας της ύδοι "Ερμού.

Μπήκαμε στην κούρσα μου και έπειτα από δέκα λεπτά, σταματούσαμε έξω από έναν μεγάλο οίκο μόδας της ύδοι "Ερμού.

Φαίνεται ότι τά λόγια μου είχαν καλή άπήχησι στά ότα της διευθύντριας, γιατί δέχθηκε τέλος πάντων να ίκανοποιήση την φιλεναδούλα μου.

Πλήρως — 6.650 για την άκριβεια — και μπήκα στο αυτοκίνητό μου, περιμένοντας τη Λιλή, που πέρασε στην άίσωσα των δοκιμών για να φορέση το καινούργιο της φόρεμα.

"Επείτα από πέντε λεπτά, την είδα να κατεβαίνει κατενθουσιασμένη τις σκάλες. Μόλις, όμως, έφθασε στην άκρη του πεζοδρομίου, τό τακούνι της μπερδεύτηκε στη σκάρα της ύπονόμου και τό κομψό της παπουτσάκι της έφυγε από τό πόδι.

— Πά! Πά! έφώναζε νευριασμένη και σή τό φόρεμα που έχει στη θιτρίνα! — Μά, κυρία Λιλή, έπενέθη ή διευθύντρια του καταστήματος, μην έπιμένετε. Εύχαρίστως να σας φτιάξω ένα άλλο δέμοιο. Αυτό, όπως σας είπα και προηγουμένως που ήρθατε, είνε πουλημένο.

— Εγώ θέλω αυτό, είπε με πείσμα ή Λιλή και μου έριξε ένα βλέμμα που για μένα που την ήξερα, έλεγε πολλά. "Επενέθην για να διορθώσω την κατάρσασι.

— Κυρία Ζωζώ, είπα, ή δεσποινίς Λιλή καθώς ξέρετε, είνε μία από τις καλλίτερες πελάτισσές σας. "Επομένως δεν πρέπει να της χαλάσετε τό χατίρι. Άλλωστε εγώ πληρώνω όσα — όσα γι' αυτό τό φόρεμα προκειμένου να εύχαριστήσω την άγαπημένη μου.

Γιατί έχρεωκόπησε...

Μιά εϋθυμη

ρεις τί πάταγος θα γίνη. Φτάνει να σοο πω, ότι άμα λουσθής μ' ένα κομμάτι απ' αυτό δεν θα έχεις ανάγκη πιά να πηγαίνης στο κουρείο για να κάνης περμάντ. Γά μαλίστα σου θα γίνωνται πιο κατσαρά κι' από τά φρύγανα...

— Δεν με ενδιαφέρουν τά προϊόντα της βιομηχανίας σου, μου έδήλωσε κατηγορηματικά. "Εκείνο που άπαιτώ είνε να με συνοδέψης στη μοδίστρα μου.

— Μά, Λιλή μου!... — Σε παρακαλώ να λείψουνε οι μουρμούρες. "Ορίστε μας! Δεν είμαι συνήθισμένη να θγαίνω έξω με γκρίνιες...

Δεν έφερα πιά καμιά άντίρρηση. Γιό τό καλό της...βιομηχανίας μου άποφάσισα να της κάνω τό χατίρι.

Μπήκαμε στην κούρσα μου και έπειτα από δέκα λεπτά, σταματούσαμε έξω από έναν μεγάλο οίκο μόδας της ύδοι "Ερμού.

Φαίνεται ότι τά λόγια μου είχαν καλή άπήχησι στά ότα της διευθύντριας, γιατί δέχθηκε τέλος πάντων να ίκανοποιήση την φιλεναδούλα μου.

Πλήρως — 6.650 για την άκριβεια — και μπήκα στο αυτοκίνητό μου, περιμένοντας τη Λιλή, που πέρασε στην άίσωσα των δοκιμών για να φορέση το καινούργιο της φόρεμα.

"Επείτα από πέντε λεπτά, την είδα να κατεβαίνει κατενθουσιασμένη τις σκάλες. Μόλις, όμως, έφθασε στην άκρη του πεζοδρομίου, τό τακούνι της μπερδεύτηκε στη σκάρα της ύπονόμου και τό κομψό της παπουτσάκι της έφυγε από τό πόδι.

— Πά! Πά! έφώναζε νευριασμένη και σή τό φόρεμα που έχει στη θιτρίνα! — Μά, κυρία Λιλή, έπενέθη ή διευθύντρια του καταστήματος, μην έπιμένετε. Εύχαρίστως να σας φτιάξω ένα άλλο δέμοιο. Αυτό, όπως σας είπα και προηγουμένως που ήρθατε, είνε πουλημένο.

ση τό φόρεμα που έχει στη θιτρίνα! — Μά, κυρία Λιλή, έπενέθη ή διευθύντρια του καταστήματος, μην έπιμένετε. Εύχαρίστως να σας φτιάξω ένα άλλο δέμοιο. Αυτό, όπως σας είπα και προηγουμένως που ήρθατε, είνε πουλημένο.

— Εγώ θέλω αυτό, είπε με πείσμα ή Λιλή και μου έριξε ένα βλέμμα που για μένα που την ήξερα, έλεγε πολλά. "Επενέθην για να διορθώσω την κατάρσασι.

— Κυρία Ζωζώ, είπα, ή δεσποινίς Λιλή καθώς ξέρετε, είνε μία από τις καλλίτερες πελάτισσές σας. "Επομένως δεν πρέπει να της χαλάσετε τό χατίρι. Άλλωστε εγώ πληρώνω όσα — όσα γι' αυτό τό φόρεμα προκειμένου να εύχαριστήσω την άγαπημένη μου.

Φαίνεται ότι τά λόγια μου είχαν καλή άπήχησι στά ότα της διευθύντριας, γιατί δέχθηκε τέλος πάντων να ίκανοποιήση την φιλεναδούλα μου.

Πλήρως — 6.650 για την άκριβεια — και μπήκα στο αυτοκίνητό μου, περιμένοντας τη Λιλή, που πέρασε στην άίσωσα των δοκιμών για να φορέση το καινούργιο της φόρεμα.

"Επείτα από πέντε λεπτά, την είδα να κατεβαίνει κατενθουσιασμένη τις σκάλες. Μόλις, όμως, έφθασε στην άκρη του πεζοδρομίου, τό τακούνι της μπερδεύτηκε στη σκάρα της ύπονόμου και τό κομψό της παπουτσάκι της έφυγε από τό πόδι.

— Πά! Πά! έφώναζε νευριασμένη και σή τό φόρεμα που έχει στη θιτρίνα! — Μά, κυρία Λιλή, έπενέθη ή διευθύντρια του καταστήματος, μην έπιμένετε. Εύχαρίστως να σας φτιάξω ένα άλλο δέμοιο. Αυτό, όπως σας είπα και προηγουμένως που ήρθατε, είνε πουλημένο.

— Εγώ θέλω αυτό, είπε με πείσμα ή Λιλή και μου έριξε ένα βλέμμα που για μένα που την ήξερα, έλεγε πολλά. "Επενέθην για να διορθώσω την κατάρσασι.

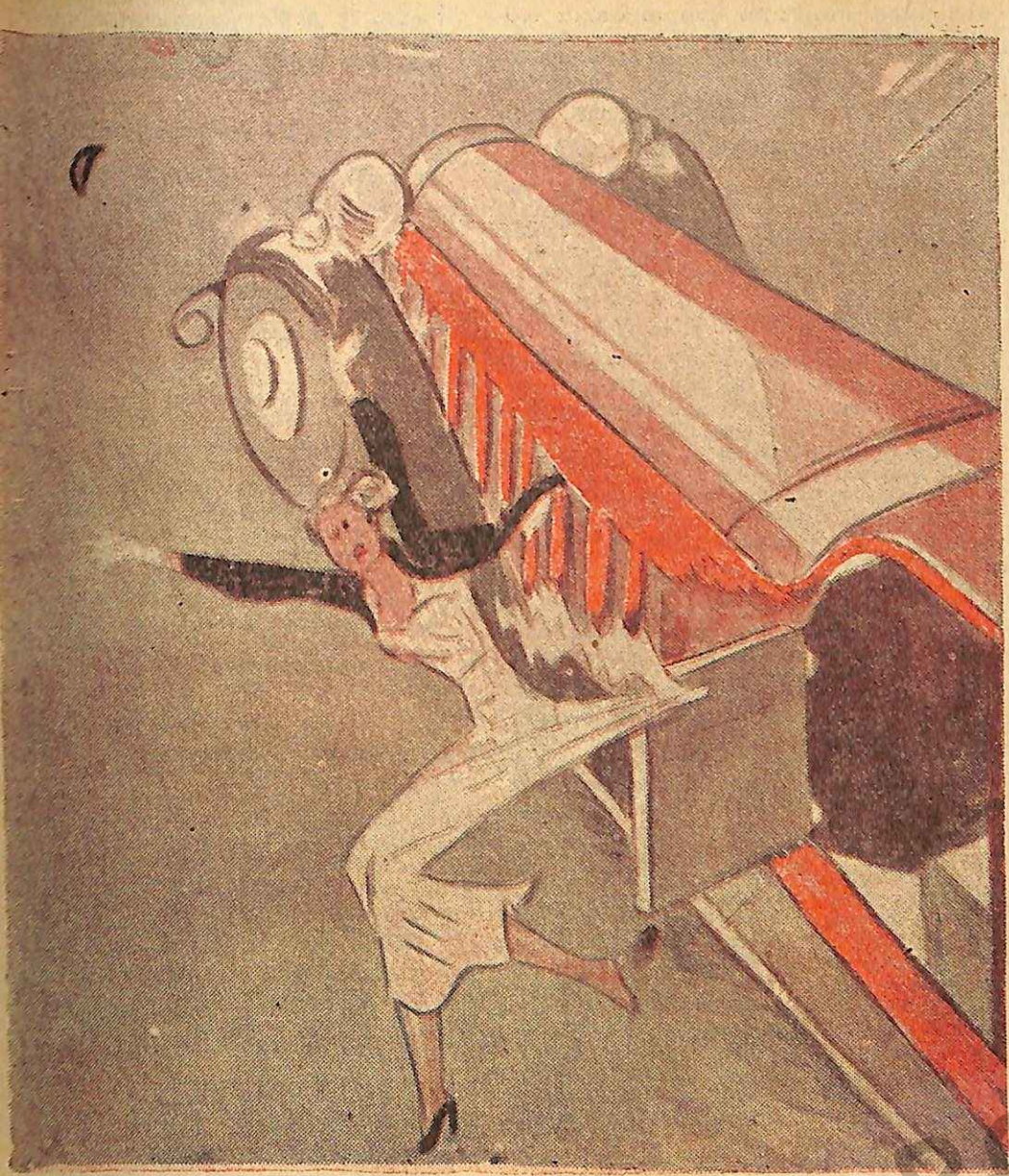
— Κυρία Ζωζώ, είπα, ή δεσποινίς Λιλή καθώς ξέρετε, είνε μία από τις καλλίτερες πελάτισσές σας. "Επομένως δεν πρέπει να της χαλάσετε τό χατίρι. Άλλωστε εγώ πληρώνω όσα — όσα γι' αυτό τό φόρεμα προκειμένου να εύχαριστήσω την άγαπημένη μου.

Φαίνεται ότι τά λόγια μου είχαν καλή άπήχησι στά ότα της διευθύντριας, γιατί δέχθηκε τέλος πάντων να ίκανοποιήση την φιλεναδούλα μου.

Πλήρως — 6.650 για την άκριβεια — και μπήκα στο αυτοκίνητό μου, περιμένοντας τη Λιλή, που πέρασε στην άίσωσα των δοκιμών για να φορέση το καινούργιο της φόρεμα.

"Επείτα από πέντε λεπτά, την είδα να κατεβαίνει κατενθουσιασμένη τις σκάλες. Μόλις, όμως, έφθασε στην άκρη του πεζοδρομίου, τό τακούνι της μπερδεύτηκε στη σκάρα της ύπονόμου και τό κομψό της παπουτσάκι της έφυγε από τό πόδι.

— Πά! Πά! έφώναζε νευριασμένη και σή τό φόρεμα που έχει στη θιτρίνα! — Μά, κυρία Λιλή, έπενέθη ή διευθύντρια του καταστήματος, μην έπιμένετε. Εύχαρίστως να σας φτιάξω ένα άλλο δέμοιο. Αυτό, όπως σας είπα και προηγουμένως που ήρθατε, είνε πουλημένο.

...ή βιομηχανία μου έκμυστήρευσις

πλησίασε στο αυτοκίνητο πηδώντας με τό έντ της πόδι.

"Ακούμπησε λίγο για να ξεκουραστή και τη στιγμή που άνοιγα την πόρτα για να πάω να της τό φέρω τό γουόκι της, τραβήχτηκε άπότομα και τό κακό έγινε. Τό φόρεμά της, τό καταραμένο αυτό φόρεμα, που τό έπλήρως 6.650 δραχμές, σκάλωσε στην πετούνια της πόρτας, έβγαλε ένα... σπαρακτικό «ξόσσο» και χωρίστηκε στα δύο.

"Ε! Ποιός είδε τον Θεό και δεν τον φοβήθηκε! "Η Λιλή, κατακόκκινη απ' τό θυμό κι' από την ντροπή της — είχε μείνει σχεδόν μόνο με την κομπιναιζόν — στρίγγιζε και κουνούσε τά χέρια της σαν να την είχε πιάσει μανία καταδιώξεως.

Την έσπρωξα μέσα στο αυτοκίνητο κι' έβγαλα έμπρός. "Από την ταραχή μου, όμως, έκανα μία στραβοτιμονιά, ή κοθρσα επεσε άπάνω σε μία κολόνα και έπαθε γενναίο στραπατσάρισμα. Τούλάχιστον ένα είκοσάρι χιλιάδες θάθελε τό επίδιόρθωμά της...

Πήραμε ένα ταξί και φθάσαμε στο σπίτι. Μόλις μπήκαμε μέσα, τό κακό πήρε τροπή που δεν την περίμενα.

"Η Λιλή μάζεψε θιαστικά τά ρούχα της και έτοιμάστηκε να φύγη.

Την εκλιπάρησα, την παρακάλεσα, αλλά τίποτα. "Ηταν ανένδοτη, γιατί ό πως έλεγε ή αίτία της καταστροφής ήμουν εγώ. Πρώτα γιατί έφυγα με γκρί-

νια από τό εργοστάσιο και δεύτερο γιατί... όπως άντελήφθη, έπληρώσα με θαρρυγκμία τό φόρεμα!

"Εφυγε, με έγκατέλειψε άσπλαχνα, αλλά έγινε συγχρόνως και ή αίτία της χρεωκοπίας μου, όπως θα ήθετε.

Τις πρώτες μέρες στους φίλους που με ρωτούσαν για την Λιλή και την κούρσα μου, έλεγα, ότι και οι... δύο είνε άδιάθετες! Μά όσο ο καιρός περνούσε, τό πράγμα δεν μπορούσε να κρυφθί.

Και όπως ήταν φυσικό, άρχισαν να μπαίνουν φύλλοι στ' αυτιά των πιστωτών μου. Για να μην έχω πιά φιλεναδούλα και αυτοκίνητο, ήταν μία άπόδειξις, ότι δεν στεκόμουν καλά οικονομικώς.

Ο πρώτος πιστωτής μου που ήρθε στο έργοστάσιο, δεν μπήκε καθόλου στο γράφειο. Τράβηξε για την άποθήκη κι' άρχισε να μετράη με τό μάτι τό εμπόρευμα που ύπήρχε.

Τού πρόσφερα καφέ, αλλά δεν τον δέχτηκε. Μου είπε μόνο σοβαρά, ότι θέλει να μου μιλήση ιδιαιτέρως. Τόν άκολούθησα στο γραφείο μου και εκεί μου είπε όρθα - κοφτά:

— Κύριε Νικότ, δυστυχώς δεν μπορώ να σας κάνω πιά πίστωση. Όπως άντελήφθηκα από τον πρόχειρο έλεγχο που έκάμα στην άποθήκη σας, τό οικονομικά σας δεν είνε ρόδινα. "Άλλως τε την ίδια άντίληψη έχουν και οι άλλοι πιστωτάί σας...

— Μά... έπεχείρησα να πω... — Τίποτε, τίποτε έχομε άρκητή πείρα και μπορούμε να καταλάβουμε την οικονο-

μική κατάσταση ενός άτόμου. "Άλλως τε, τώρα ζητε τόσο περιορισμένα!...

Δεν μπόρεσα να φέρω κανένα έπιχείρημα. Με είχε πλήξει στο κάριον σημείον.

"Επειτα από μία εβδομάδα, ο πρόεδρος με καλούσε στο δικαστήριο.

— Θα πληρώσετε, κύριε Νικότ, τους πιστωτάς σας; με ρώτησε.

— Εύχαρίστως, κύριε Πρόεδρε, άπάντησα, αλλά άμέσως είνε λίγο δύσκολο.

— "Εν τοιαύτη περιπτώσει, είσθε ήλατωμένης περιουσιακής καταστάσεως και πρέπει να λάβω μέτρα για να εξασφαλίσω τά λεπτά των πιστωτών σας...

— Όπως θέλετε, κύριε Πρόεδρε, έψιθύρισα, ενώ τά πόδια μου μετά είας συγκρατούσαν την...χρεωκοπημένη μου ύπαρξη!

Και έπειτα από έναν μήνα, τό κακό συνετελέσθη. Με τό καπέλλο στραβά έφευγα από τό εργοστάσιό μου, που τό πήραν οι πιστωτάί μου για να καλύψουν τους άνοιγτούς λογαριασμούς μου.

Και τώρα εγώ, ο...μεγαλοβιομήχανος, δεν έχω ούτε κούρσα, ούτε φιλεναδούλα, αλλά ούτε και...σαπούνι για να πλυθώ!...

"Ηταν, λοιπόν, άθώα ή χρεωκοπία μου ή δεν ήταν;

ΝΙΚΟΤ

Με λίγες γραμμές

"Ο "Ελλην ποιητής Κώστας Κρυστάλης πέθανε σε ήλικία 26 έτών.

—Τά χειροκροτήματα εισήχρησαν στην Ρώμη από την "Ελλάδα. "Επί Νέρωνος στο άμφιθέατρο της Ρώμης έμισθοδοτούντο 5 χιλιάδες άνδρες για να χειροκροτούν. "Ο μισθός καθενός ήταν 40.000 σεστέρια, δηλαδή, 750 σημερινά φράγκα τόν μήνα.

—Τό θεατρικό πρόγραμμα έπενοήθηκε από τον "Ισπανό εύγενη Κοσίμο δ' "Ουιάδο, που ήκμασε λίγα χρόνια πρό του κλασσικού Μιχαήλ "Ερβαντές, του δημιουργού του «Δόν Κιχώτη».

—"Ενα άντίτυπο των διηγημάτων του Βοκκακίου, έκδόσεως Βενετίας, του 1471 πωλήθηκε αντί 3.360 στερολινών.

—Μία παλιά περρούκα του φιλοσόφου Κάντ πουλήθηκε τελευταία σε πλειστηριασμό στην μετριώτατη τιμή των 20 φράγκων, ενώ αντίθετα μία άλλη περρούκα του "Αγγλου φιλοσόφου Στέρν κατακυρώθηκε για 6.430 φράγκα.

— Στό Μπάτσεργουορθ του Τράνσβαλ γεννήθηκε ένα καναρίνι... τριχρώμο! Τό κεφάλι του είνε μαύρο, τό σώμα του κίτρινο και ή ουρά του άσπρη.

— Στις 9 Μαρτίου 1919 ο μακαρίτης ποιητής Κώστας Καραυτάκης ήγειρε άγωγή κατά του φιλολογικού περιόδικου «Νουμάς» γιατί δεν του άνήγγειλε ένα βιβλίο του.

—"Εφευρέτης της γλώσσας των κωφάλαλων είνε ο άββάς Δελεπέ, που γεννήθηκε πριν 222 χρόνια. Ταχτικά οι κωφάλαλοι πανηγυρίζουν την επέτειο της γεννήσεως του ευεργέτου των.

—"Ο βασιλεύς των πουλιών, ή άετός, παρ' όλη την δύναμι που έχει, δεν μπορεί να πετάξη παρ' ό με 45 μόνο χιλιόμετρα την ώρα, ενώ οι πέρδικες έχουν ταχύτητα 95 χιλίομ. την ώρα. Τά ταχύτερα πουλιά είνε τά ταχυδρομικά περιστέρια, που διανύουν 135 χιλιόμετρα την ώρα!

—"Η μεγαλύτερη γάτα που ζεί σήμερα στον κόσμο, βρίσκεται σ' ένα άριστοκρατικό σπίτι του Λονδίνου. Ζυγίζει 23 άγγλικές λίβρες (δηλ., 8 όκάδες και 75 δραχμά)!

—Τό συνδικάτο των άδαμαντοπωλών του Λονδίνου κατέχει ένα τεράστιο δαμάντι, θάρους 400 καρατίων και άμυθήτου αξίας.

—Τό μενού του τώος αυτοκράτορος του Ουρανίου Κράτους, ήταν τό έξης: πόδια άρκούδας βραστά, ούρές έλαφιού, γλώσσες πάπιας, ζύγνι καμήλας, χείλις λαχού και βωδινο μυαλό!...

Τό όνομα «Βάντα» είνε Ινδικής προελεύσεως, καί ανήκει σέ κάποιο άδελφός τής οίκογενείας τών όρχιδιδών.

Μ' αυτό τό όνομα γνωρίζομε μονάχα μία Πολωνίδα πριγκηπέσσα κατά τό 700 μ.Χ.

Όταν πέθαναν τά δύο τής εδέλφια, ή πριγκήπισσα έκείνη, πού ήταν εξαιρετικά όμορφη, άνέβηκε

στό θρόνο καί έγινε Βασίλισσα τής Πολωνίας.

Ήταν φιλελεύθερη, δραστήρια καί ίκανή νά κυβερνή περισσότερο από άνδρα.

Ένας Γερμανός φεουδάρχης, ό Ρίτιγκερ, τή ζήτησε εις γάμον. Έκείνη άρνήθηκε. Τότε τής έκήρυξε τόν πόλεμο. Άλλά οί στρατιώτες του, πού λάτρευαν τή Βάντα, αυτόμόλησαν καί τόν άφησαν μόνο. Άπό τό κακό του τότε έκείνος αυτοκτόνησε.

Ή Βάντα, καί όταν έγέρασε άκόμα, έπήγαινε συχνά καί προσευχόταν στόν τάφο του.

ΠΩΣ Ν' ΑΓΑΠΗΘΕΤΕ ΑΠΟ ΕΝΑ ΑΝΔΡΑ

Τό νά κάνετε, δεσποινίδες μου, έναν νέο νά σάς αγαπήσει, βέβαια, δέν είνε κακό, αλλά δέν πρέπει πρós τοúτο νά μεταχειρίζεσθε τά παλαιά συστήματα κοкетτίας.

Τό μόνο μέσον γιά νά συγκρατηθή ή άγάπη ενός άνδρός, είνε νά παρουσιάζεσθε σοβαρές καί τρυφερές.

Νά προσπαθήτε νά μάθετε τα ελαττωμάτα του. Μήν τόν κουράζετε, μή τόν θυμώνετε, μή τόν στενοχωρήτε με πολλή άγάπη καί με πολλή ζήλεια.

Ή μεγαλύτερη τέχνη γιά ν' αγαπηθήτε πραγματικά είνε: Νά συγχωρήτε, γιά νά σάς συγχωρούν κι' έσάς τά μικροφταίματά σας. Ή γυναίκα πού δέν παραβλέπει ποτέ, πού δέν συγχωρεί ποτέ, αυτή νά ξέρη πώς δέν θ' αγαπηθή ποτέ.

Μή ξεχνάτε, ότι ό άνδρας είνε πολύ εγωίστης στην άγάπη του. Πρέπει πάντοτε νά περιμένετε νά σάς δώση ό,τι αυτός θέλει καί όχι νά τού τό άπαιτείτε.

ΓΙΑΤΙ ΤΟ ΦΙΛΙ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΝΕ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ ΣΤΗΝ ΥΓΕΙΑ

Υπάρχουν μικροοργανισμοί σ' όλο τό σόμα μας. Οί μικροοργανισμοί αυτοί είνε ζωάρια πάρα πολύ μικρά, άόρατα, πού είνε γνωστά υπό τό όνομα «βάκιλλοι» ή «μικρόβια».

Ό καθένας μας καταπίνει ένα έκατομμύριο άπ' αυτά τά μικρόβια την ήμέρα, χι μίς νά τό καταλάβη. Καταπίνοντες τα, παραμένουν καί μερικά πάνω στό χέλι.

Όταν δύο νέοι φιλιούνται, τότε τί συμβαίνει; Τά μικρόβια πηγαίνουν άπό τό στόμα τού ενός στό χέλι του άλλου.

Τώρα μεταξύ τών έκατομμυρίων καλών μικροβίων τυχαίνει νά ύπάρχη έστω καί ένα κακό. Τό μικρόβιο π.χ. καμμιάς άρρώστειας.

Τότε ή άρρώστεια μεταδίδεται άπό τόν ένα στόν άλλο.

Αυτό όμως είνε σπάνιο πρᾶγμα. Τό γράφουμε γιατί δέν θέλουμε νά άποαρμόνωμε τούς έρωτευμένους.

ΕΛΕΦΑΝΤΕΣ... ΛΗΣΤΑΙ

Δέν αλλάζει μόνον ό χαρακτήρας τού ανθρώπου όταν ζή άπομονωμένος, αλλά καί τών ζώων άκόμη, αυτών δηλαδή πού διαιτώνται έλεύθερα στη φύσι, σέ κ-πάδια, όταν αναγκάζονται νά ζούν κι' αυτά άπομονωμένα.

Όταν ένας έλέφας παραπλανηθή καί δέν μπορή νά βρή τό κοπάδι του, άν είνε άρσενικός, δέν γίνεται ποτέ δεκτός σέ άλλο κοπάδι.

Οί έλέφαντες τού κοπαδιού πού θά συναντήση, τόν αφήνουν ανενόχλητον νά θάσκη στό πέριξ, νά πίνη νερό καί νά λούζεται στην ίδια πηγή, αλλά πάρα πάνω άπ' αυτό τίποτε άλλο.

Καμμιά έπικοινωνία μαζί του. "Αν π. χ. άποπειραθή νά κάνει... κόρτε σέ καμμιά έλεφαντίνα τού κοπαδιού τους, τόν διώχνουν κακήν κακώς άπό την περιφέρειά τους. Κι' έχουν δίκιο. Τόν αφήνουν νά τρώη, νά πίνη, αλλά όχι καί νά τούς ξεμυαλίση καί τις... γυναίκες τους!...

Ό άποκλεισμός αυτός φθάνει μέχρι τού σημείου, ώστε κι' όταν άκόμη τό κοπάδι θρίσκειται πολιορκημένο άπό παγάνια κυνηγών καί υπό τό κράτος άκόμη τού τρόμου τους νά μήν αλλάζουν συμπεριφορά.

"Αν, λόγω χάριν, ένας ξένος έλέφας άποχωρισθή έπάνω στην ταραχή του άπό τό κοπάδι του καί παρασυρθή στην πολιορκημένη ζώνη με ξένο κοπάδι, άδύνατον νά τόν δεχθούν στη γραμμή τους, όπου κατ' ανάγκην καταφεύγει γιά νά κρατήση κι' αυτός άμυνα. Κάθε φορά πού άποπειράται νά εισχωρή στην κύκλο, πού έχουν σχηματίσει οί όμόφυλοι του γιά νά άμυνθούν, τόν υποδέχονται με χάλια από γενναία χτυπήματα τών προβοσκίδων τους, καί τόν διώχνουν άπό εκεί.

Έξ αίτίας τού άποκλεισμού αυτού πού παρατηρείται στό κοπάδια τών έλεφάντων, συμβαίνει νά θρίσκονται συχνά έλέφαντες μόνοι. Οί Ίνδοί τούς όνομάζουν «Κοντάχες». Στην Κεϋλάνη, έξ αίτίας τής κακίας των καί τής ζωής των πού άποτελείται άπό σειρά λεηλασιών, έχουν λάβει τό όνομα Χόρα, πού σημαίνει ληστές.

Ή μεταμόρφωση πού τελείται με τόν καιρό στην ψυχή τους άπό την μόνωσή τους είνε πολύ περίεργη. Άπό ήρηνικός καί μεγαλόψυχος πού είνε ό έλέφας όταν ζή κανονικά με τό κοπάδι του, γίνεται θηριώδης, σκληρός καί μισόζωος.

Ό Χόρα ένεδρεύει στό περάσματα καί περιμένει ύπομονητικά τόν διαβάτη γιά νά έπιπέση άπάνω του, χωρίς νά ύπάρχη κανείς άλλος λόγος, παρά μόνο γιά νά κάνει κακό.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΥ ΙΟΥΔΑΙΟΥ

Ή τελευταία εμφάνιση τού Περιπλανώμενου Ιουδαίου, τού θρυλικού καί καταραμένου ανθρώπου, σημειώθηκε στις 22 Άπριλίου 1774: δηλαδή πρίν 161 χρόνια.

Ίσχυρίσθηκαν πώς τόν συνάντησαν μερικοί άνθρωποι στις Βρυέλλες καί τόν έλεγαν Ίσαάκ Λεκεντέν.

Καθ' όλα τά 1700 χρόνια τής αλήτικης ζωής του, ό Περιπλανώμενος Ιουδαίος έκανε την εμφάνισή του σέ πολλά σημεία τής Γής. Αυτό τούλάχιστον βεβαιώνουν

Ο ΦΡΑΚΟΣ ΤΗΣ ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ

πολλές μαρτυρίες ανθρώπων, πού τόν έβδαν.

Οί πρώτες πληροφορίες τής ύπάρξεώς του, μάς ήλθαν άπό τήν Γερμανία καί πολλές χώρες τής Άνατολής. Είχε άλλ' άξει τ' όνομά του — τό πραγματικό του όνομα ήταν Καρτάφιλος — καί τόν έλεγαν Ίωσήφ. Επίσης είπαν ότι είχε γίνει ό πιδ έσθεύης χριστιανός.

"Εκτοτε τά ίκηνη του εξαφανίσθηκαν καί μόνον τόν 16ον αιώνα ξαναπαρουσιάσθηκε στό Άμβούργο. Τόν άντελήφθη ένας έπίσκοπος νά παρακολουθή την Κυριακάτικη λειτουργία στην έκκλησία του.

Σύμφωνα με τά λεγόμενα τού επισκόπου εκείνου, ό άθάνατος Περιπλανώμενος Ιουδαίος, ήταν ένας άνθρωπος 50 χρόνων, με μακρύα μαλλιά, ξυπόλυτος καί κουρελιάρης. "Επειτα άπό 20 χρόνια, ό μυστηριώδης καί περίεργος αυτός αλήτης άνεκαλύφθη στην Όλλανδία. Κατόπιν πάλι στην Γερμανία καί έπειτα άπό 50 χρόνια στις... Άνατολικές Ίνδιες, όπου υεωρήθηκε άπό τούς Ιθαγενείς ως πρόάγγελος μιάς καταστρεπτικής θύελλης στην χώρα τους καί καταδιώχθηκε άγριως.

Στην Γαλλία, ό Περιπλανώμενος Ιουδαίος... έποίησε τάς διατριβάς του δυο φορές δίχως νά τόν πειραξη κανείς.

Όπως άναφέρει ή παράοσις, ό Περιπλανώμενος Ιουδαίος, όταν έλαβε χώραν ή Σταύρωση τού Χριστού, ήταν 30 χρόνων... Με τό πέραςμα τού χρόνου μεγάλωσε, έγινε 100 χρόνων, κι' άπό τότε, άφοϋ έπεφτε σ' ένα λήθαργο, ξυπνούσε καί γινόταν πάλι 30 χρόνων! Ένας Τάνταλος δηλαδή τών χριστιανικών χρόνων, καί τούτο γιατί έβρισε τόν Χριστό την ώρα πού τόν σταύρωναν...

ΤΟ ΜΠΑΛΟΝΙ ΧΟΡΟΦΥΛΑΚΑΣ

"Ένα έντελώς πρωτότυπο μπαλόνι με κουδούνια έχει εφεύρει ό Σίγκ Φάρτον στην Ίρλανδία.

Είνε μικρό καί έπομένως, ό καθένας μπορεί νά προμηθευθή άπό ένα.

Τό μπαλόνι αυτό τοποθετείται πίσω άπό τίς πόρτες, εις τρόπον ώστε όμα άνοιξη ή πόρτα νά κάνει ένα δαιμονισμένο θόρυβο.

Άπό την ήμέρα αυτή πού εισήχθη τό «μπαλόνι-χοροφύλακας» οί χοροφύλακες έπαυσαν πράγματι νά πίνουν κλέστες, διότι έλοι έξηφανίσθησαν άπό κίνδυνο μή πιαστοϋν άπό τό θόρυβο τών κουδουνιών.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ!

Τό Ρωσικό Κομισσαριάτο τής Παιδείας ύποσχέθηκε σ' όσους μαθητάς άρριστεύουν στις έξετάσεις τους έφέτος νά τούς δοθή γιά θραβείο τό δικαίωμα συμμετοχής σέ μιάν είκοσαήμερη έκδρομή στις πολικές περιοχές, με άεραξιών τό κυνήγι τής πολιτικής άρκούδας.

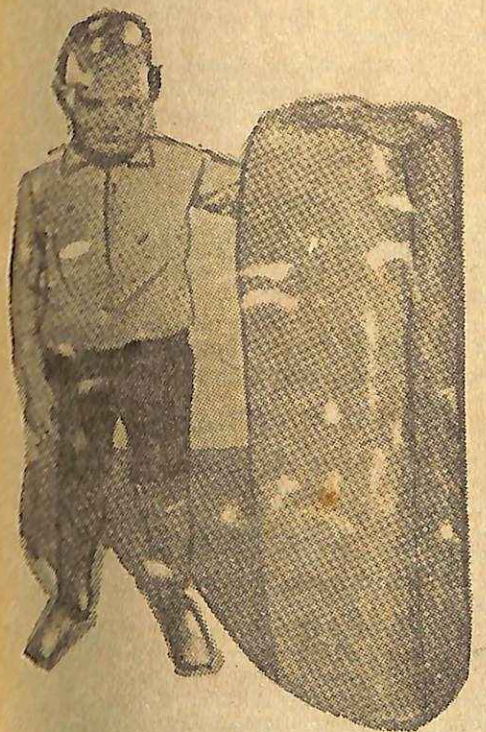
ΜΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΦΥΛΗ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Στό κέντρο τής Σαχάρας ύπάρχει ένα μυστηριώδες θουνό, τό Χογκάρ, πού πρόκειται γιά έξερευνηθή άπό μία Γαλλική άποστολή. Οί γυναίκες τών άράβων, άπό παράδοσι, δέν αφήνουν ποτέ τούς άνδρες τους νά πλησιάσουν στό θουνό αυτό γιάτι κατοικείται άπό μία παράξενη φυλή γυναικών, οί όποιες κλέβουν τούς άντρες πού πλησιάζουν στό λημέρια τους.

Κατοικούν μέσα σέ σπίατα πνιγμένα κυριολεκτικώς μέσ' στους ροδώνες καί τις ΄ρανταφυλλίες.

Κάποιος Γάλλος έπεχείρησε κάποτε ν' άνεβή στό Χογκάρ μόνος του, αλλά δέν έγύρισε ποτέ.

ΨΩΜΙ... ΣΑΜΕ ΤΟ ΜΠΟΪ ΤΟΥ

Σ' ένα χωριό τής Όλλανδίας ύπάρχει ένα πολύ περίεργο έθιμο.

Κάθε χρόνο τής Πεντηκοστής οί κάτοικοι τού χωριού "Ολδεν παρασκευάζουν στό σπίτι τους τόσα ψωμιά όσα είνε καί τά μέλη τής οίκογενείας.

Αυτό βέβαια δέν είνε καί τόσο παράξενο όσο τό ότι κάθε ψωμί πρέπει νά είνε τόσο μακρύ, όσο είνε καί τό μπόι εκείνου γιά τόν όποιο είνε τό ψωμί.

Μετά τό ψήσιμο τών ψωμιών γίνεται έπίσης μία τελετή στην πλατεία τού χωριού.

Διαβάζεται άγισμαός, ψέλνονται ύμνοι στην "Υψιστο καί τέλος με την μουσική επί κεφαλής κάν' νον τό γύρο τού χωριού θαστώντας ό καθένας τό ψωμί του.

Κάθε μέλος τής οίκογενείας μετά τό τέλος τής γιορτής, δέν τρώει άπό την ήμέρα αυτή άλλο τίποτε ως πού ν' άποσώση τό ψωμί του, καί τότε ξαναάβουν οί ψούροι.

Στό θυθό ενός όρμου, κοντά στό άκρωτήριο τής Καλής Έλπίδος ύπάρχουν φορτία ναυαγισμένων άτμοπλοίων, τών όποιών ή αξία ύπολογίζεται σέ... δύο έκατομμύρια άγγλικών λιρών. Τά φορτία αυτά πού άποτελούνται ως επί τό πλείστον άπό χρυσά νομίσματα, προέρχονται άπό τριακόσια έν συνόλω ίστιοφόρα, ναυάγια τού περασμένου αιώνα. Έδóθηκε άδεια σέ κάποιαν Έταιρία νά έρευνηση τόν θυθό τού έν λόγω όρμου καί άπό τά εύρήματα νά παραδώση τά μισά στό Άγγλικό κράτος.

ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΑ... ΚΕΙΜΕΝΑ

Πρό τριών μνηών, σέ μιάν αίθουσα πλειστηριασμού, στό Λονδίνο, πωλήθηκε τό περιεργότερο άντικείμενο: Ήταν ένα άπολιφάδι σαπουνιού σ' ένα μέγεθος 1)400 τής τετραγωνικής ίντσας, καί έπάνω στό όποιο ήταν χαραγμένη όλη ή προσεχή τού «Πάτερ Ημών»!

Στην βιβλιοθήκη επίσης τής Όξφόρδης ύπάρχει φυλαγμένο ένα μικροσκοπικό θιθλίο: τό «Ρουμπαγιάτ» τού Όμάρ Καγιάμ. Τό θιθλίο αυτό έχει πλάτος 1)16 τής ίντσας καί ύψος 1)4. Άποτελείται άπό 34 σελίδες, ζυγίζει όσο καί ένας κόκκος σιταριού καί είνε δεμένο με κόκκινο μαροκινό δέρμα.

Μικροσκοπικό επίσης είνε καί ένα άλλο γερμανικό θιθλίο, πού τυπώθηκε τό 1674. Φέρει τόν τίτλο «Τό Δικαστήριο τών λουλουδιών» κι' είνε μικρό σαν τό 1)4 ενός γραμματισμού.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ ΜΑΞΙΛΑΡΙΑ

Κάποιος εφεύρε κάτι περίεργα μαξιλάρια γιά τούς φίλους τού ραδιοφώνου πού έννοούν νά κουβαλάν τό ραδιόφωνο καί στό κρεβάτι τους δίπλα.. Τά μαξιλάρια αυτά, φτιαγμένα άπό καουτσουκένιο σφουγγάρι, περιέχουν στό έσωτερικό τους ένα ευαίσθητότατο μηχανήμα λήψεως.

Γιά νά άκούη όμως κανείς πρέπει νά είνε πλαγίασμένος πάνω στό μαξιλάρι.

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

Είνε μεγάλη ή ποικιλία με την όποία οί διάφορες ανθρώπινες φυλές έκφράζουν τά συναισθήματά τους.

"Εμείς, π. χ., όταν άπορούμε ή παραξενευόμαστε, σηκώνομε γενικά τά φρύδια μας κι' άνοίγουμε τό στόμα μας. Μερικοί λαοί όμως, όπως οί Έσκιμώοι κι' οί Ίνδοι τής Βραζιλίας, έκτός άπό την κίνησι αυτή τών φρυδιών, χτυπάνε... καί τά πλευρά τους με τίς παλάμες τους. Οί Άϊνός χτυποϋν έλαφρά τή μύτη ή τό στόμα τους, ενώ οί κάτοικοι τού Θιβέτ τοιμπάνε τό μάγουλό τους. Οί Αυστραλοί κι' οί μαύροι τής Δυτικής Άφρικής σουρώνουν τά χέλη τους σαν νά έτοιμάζονται νά σφυρίζουν.

Οί κάτοικοι τού Θιβέτ χαιρετούν έναν ξένο, θυάζοντες... τή γλώσσα τους.

"Εμείς σφυρίζομε έναν ήθοιοό όταν θέλωμε νά τόν άποδοκιμάσωμε. Οί Άμερικανοί σφυρίζουν στό θέατρο όταν θέλουν νά έπιδοκιμάσουν!

Τό φιλί είνε άγνωστο σέ πολυάριθμες φυλές Μαύρων, Κιτρίνων καί στους Έσκιμώους. Αί μητέρες τών φυλών αυτών, άντί νά φιλήσουν τά παιδιά τους, τά μυρίζουν ή τρίβουν τή μύτη τους πάνω στό προσωπάκι τους.

Γιά ν' άναπαυθούμε, καθόμαστε ή έσπλυνόμαστε. Οί άλλοι, όπως οί Άνατολίτες, οί Νέγροι κι' οί Ίνδοι τής Άμερικής κάθονται σταυροπόδι. Μερικές όμως φυλές τής Ωκεανίας συνηθίζουν, όταν θέλουν ν' άναπαυθούν, νά στέκονται πάνω στό ένα πόδι, σαν τά λελέκια καί ν' άκουμπάνε τό πέμα τού άριστερού ποδαριού των πάνω στό γόνατα τού δεξιού πού πατάει στη γή...

"Ασχημο βέβαια ν' άσπρίζουν τα μαλλιά. Τά μαλλιά μας μοιάζουν όπως τά δένδρα. Όπως σέ κάθε έσωτερικό δένδρο έτσι καί τών μαλλιών ύπάσχει καί ποιο ύγρό, τό όποιον δίνει χρωματισμό στό μαλλιά.

Τό μαλλί τρέφεται καί άπορροφά άπό την επιδερμίδα όλος ούς τούς χυμούς καί τά λίπη, πού τό άναζωογονούν καί τό δυναμώνουν.

Γι' αυτό όταν τά μαλλιά άσπρίζουν, είνε σημείον ότι ή έπίδερμις έχει στεγνώσει.

Τών μαύρων τά μαλλιά σπάνια άσπρίζουν, γιάτι διαρκώς τό τροφοδοτούν με λίπη.

Λοιπόν ένα άπό τα καλύτερα καί επιτυχέστερα μέσα νιά νά μήν άσπρίσουν τά μαλλιά σας, είνε νά τό τροφοδοτήτε με μπουιλαντίνη γιά νά μείνη διαρκώς ή έπίδερμις σας μαλακή.

ΤΙ ΕΙΝΕ Η ΣΙΔΗΡΟΜΑΝΤΕΙΑ;

"Όπως καταλαβαίνετε, είνε κι' αυτή ένα σύστημα άπό τά πολλά πού οί άνθρωποι γυρεύουν νά γνωρίσουν τό μέλλον.

Είνε ένα σύστημα, πού ανήκει στό παρελθόν γιάτι έχρησιμοποιείτο πρό ενός καί ήμισιού αιώνα καί πλέον.

Σιδηρομαντεία είνε ή έπιστήμη έκείνη, πού μαθαίνει τό μέλλον μέσω ενός σιδήρου οιουδηποτε.

Οί μάγοι κι' οί μάγισσες τής έποχής εκείνης βάζανε στη φωτιά μία σιδερένια βέργα. Πάνω της ριχνανε τρεις ψάθινες κλωστές τρεις φορές. Αναλόγως λοιπόν τού καψίματος τής κλωστής, άπό τή στάχτη δηλαδή πού άφηνε κι' άπό τίς σπινθες πού έβγαζε, ή μάγισσα έκανε τό πρόμάντεμά της στη νέα άν ό αγαπημένος της θά την παντρευόταν.

ΠΩΣ ΕΖΟΥΣΕ Η ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ή ζωή τής προϊστορικής γυναίκας δέν ήταν καί τόσο εύκολη, όπως τή νομίζομε.

Ξυπνούσε τό πρωί όλόνυμνη, μέσ' σ' ένα ύγρο σπήλαιο, τό όποιο είχε γιά κατοικία. Ήταν πολύ δύσκολο ν' άνάψει φωτιά, άν δέν κρατούσε κάτω άπ' στόχτη άναμένο χοντρό έυλα. Ό σύντροφός της ήταν άγρότης καί θάσιος, ίσως καί άσχημος καί την άφηνε μόνη όλη την ήμέρα γιά νά πάη στό κυνήγι. Εκείνη τότε έψαχνε γύρω άπό τή σπηλιά γιά νά βρή καμμιά ρίζα ή κανένα φρούτο. Μόνη της άνάμεσα στό δάσος, άπροστάτευτη, έκτεθειμένη στις προσβολές καί τίς επιθέσεις τών συνανθρώπων της καί τών ζώων τούς διάφορους τέλος κινδύνους τών θηρίων...

Βικτώρια

Το τρυφερό άρι-
στούργημα του
Κνουτ Χάμσουν

«Η «Βικτώρια», της οποίας δίνουμε σήμερα την περίληψη στους αναγνώστες μας, είναι ένα από τα λεπτότερα και πιο ψυχολογημένα αισθηματικά μυθιστορήματα του Κνουτ Χάμσουν. Είναι η πονεμένη ιστορία της αγάπης ενός φτωχού γιου μιλωνά και μιας άρχοντοπούλας.

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΥΛΩΝΑ ΕΡΩΤΕΥΕΤΑΙ

«Ο Γιοχάννες είναι ένα δυνατό παλλη-
κάρι δεκατεσσάρων χρόνων, μαυρισμένο
άπ' τον ήλιο και τον αέρα, γεμάτο μεγά-
λες ιδέες. Είναι όμως από άσημη οικογέ-
νεια μιλωνάδων. Μιά μέρα τα παιδιά του
γειτονικού πύργου θέλησαν να πάνε εκ-
δρομή στο νησί, που βρισκόταν στον όρ-
μο της περιφέρειας του πύργου. Κάλεσαν,
λοιπόν, τον Γιοχάννες να τὰ πάη ως εκεί
μέ τη θάρκα. Ο Γιοχάννες, που το θεώρη-
σε αυτό σαν μία μεγάλη εύνοια στο έτο-
μό του, προθυμοποιήθηκε να τὰ ευχαρι-
στήσει. Ήταν μαζί με την παρέα και η
Βικτώρια, η μικρή άρχοντοπούλα του
πύργου.

«Όταν έφτασαν στο νησί, ο Γιοχάννες,
που είδε ότι η Βικτώρια θά δυσκολευόταν
να βγίη, την ρώτησε :

—Νά σε πάρω στα χέρια ;

—Μου επιτρέπεις έμένα ; την ρώτησε
τότε, παρεμβαίνοντας ο Όττο, ένας νεα-
ρός ευγενής, λεπτός και παφλουμαρισμέ-
νος, και την πήρε στα χέρια του, χωρίς
έναντι να φέρη αντίστασι.

«Ο Γιοχάννες αγαπά την Βικτώρια και
η στάσις της αυτή τον κακοκαρδίζει. Η
Βικτώρια, ως τόσο, δεν του είναι κι' αυ-
τή αδιάφορη. Είναι όμως πολύ περήφα-
νη. Έπειτα φαίνεται, πως προτιμά από
αυτών τον Όττο, που είναι ένα παιδί της
σειράς της.

«Ο Γιοχάννες, μία μέρα, φεύγει. Απο-
χαιρετά την Βικτώρια. Πάει να σπουδά-
ση, να μάθη γράμματα.

—Θά σπουδάσω, θά δουλέψω, θά κερδί-
σω πολλά και θά πάρω μία πριγκίπισσα,
τής λέει.

—Τό λές αλήθεια αυτό ; τον ρωτά έ-
κείνη.

—Ναι.

—Και θάνε όμορφη;

—Όμορφότερη από κάθε άλλη γυναί-
κα στον κόσμο.

—Θέλεις, λοιπόν, να την πάρης ;

—Ναι. Μπορεί όμως να ξαναγυρίσω
κάποτε.

—Ναί, αλλά σε παρακαλώ να μη την
φέρης μαζί σου.

—Όχι. Θά γυρίσω μόνος...

Η ΒΙΚΤΩΡΙΑ ΕΙΝΕ ΚΑΚΙΑ...

«Ο Γιοχάννες επιστρέφει κάποτε. Βλέ-
πει την Βικτώρια σχηματισμένη, γυναίκα,
όμορφη. Έξακολουθεί όμως να του φέ-
ρεται ψυχρά σαν και πρίν. Ένα άπογευ-
μα Κυριακής το ρεύμα παρασύρει μία
θάρκα και την αναποδογυρίζει. Ένα κο-
ρίτσι πέφτει στη θάλασσα και κινδυνεύει
να πνιγίη... Ο Γιοχάννες όρμα και τὸ σώ-
ζει. Έστερα γυρίζει σαν κλέφτης σπίτι
του. Είναι ευτυχισμένος. Ναι. Τὸν είχε δῆ
η Βικτώρια, που έκαμε αυτό το κατόρ-
θωμα. Τὰ μάτια της τὸν παρακολούθη-
σαν γεμάτα περηφάνεια, όταν κολυμπού-
σε, κρατώντας την πνιγμένη με τὰ δόντια
του. Βικτώρια! Βικτώρια! Νά ήξερε πό-
σο ανέκφραστα ήταν δικός της κάθε στι-
γμή τῆς ζωῆς του !

«Όταν η Βικτώρια τὸν ανταμώνει, τὸν
ρωτά :

—Πόσος καιρός είναι, που δεν σὰς είδα,
Γιοχάννες ;

Σήκωσε τὰ μάτια του επάνω της, ρω-
τώντας την αν είχε ακούσει καλά. Είχε λη-
σμονήσει, λοιπόν, η Βικτώρια την τελευ-
ταία Κυριακή, τῆ μεγάλη του μέρα! Α-
πάντησε :

—Σὰς είδα την Κυριακή στην γέφυρα.

—Α, ναί, είπε άμέσως η Βικτώρια. Τί
ευτυχία να μπορέσετε να βοηθήσετε τὸν
θασοκάροη...Ευτυχώς σώθηκε τὸν κορίτσι.

Νά βοηθήση ; Σώθηκε ; Δεν είχε πο-
σέξει, λοιπόν, πως αυτός ο ίδιος τῶχε
σώσει.

Χωρίζονται. Η Βικτώρια όμως κοντο-
στέκεται. Φαίνεται δακρυσμένη. «Τί έχε-
τε ;» την ρωτά ο Γιοχάννες. «Τίποτα» ά-
παντά εκείνη. «Αλλά δεν πρέπει να με
κυτάξετε έτσι». «Μά σὰς κύταξα άπλως
έτσι», άπαντά ο Γιοχάννες. «Ναί», άπαν-
τά η Βικτώρια, «τό ξέρω καλά πως μ'
αγαπάτε, μά ο μπαμπάς δεν θά τὸ επι-
τρέψη. Τὸ καταλαβαίνετε. Είναι άδύνατον».
«Ναί, αλήθεια, είναι άδύνατον», ψιθυρίζει
έκείνος. Τότε τὸν λέει η Βικτώρια: «Έ-
χετε τόσο φαρδεία χέρια. Έχετε τόσο
παράξενα φαρδεία χέρια!» Και την ίδια
στιγμή άρπάζει τὰ χέρια του μέσα στα
δικά της.

ΕΡΩΤΙΚΑ ΠΕΙΣΜΑΤΑ

Μιά μέρα Σεπτεμβρίου, που συναντιών-
ται πάλι, ο Γιοχάννες βλέπει ένα δακτυ-
λίδι στο χέρι της. Η Βικτώρια έχει άρ-
ραβωνιασθή...

—Φυσικά, έπρεπε να τὸ περιμένα, τῆς
λέει ο Γιοχάννες. Ήμουνά ο γιός ενός
μιλωνά και σεις... Φυσικά, έτσι έπρεπε να
γίνουν τὰ πράγματα. Και δεν μπορώ να
καταλάβω πῶς έχω τὸ θάρρος άκόμη να
κάθωμαι κοντά σας. Ω ! τίχα καταλά-
θει πολύ καλά πῶς κανείς δεν έστεκε μα-
κρύτερα από σὰς όσο έγώ. Κι' όμως...
άν μ' αγαπούσατε λιγάκι!... Δεν ξέρω.
Αλλά πέστε, ότι μ' αγαπάτε άκόμα και
άν δεν είναι άκόμη αυτό αλήθεια.

Η Βικτώρια τότε βγάζει από τὸν κόρ-
φο της ένα χαρτάκι και τὸ τὸ δίνει. Είναι
ένα ποίημα τὸυ Γιοχάννες, που δημοσιεύ-
θηκε σε μία έφημερίδα.

—Και όμως λένε πως θά πάρετε τὸ
κοριτσάκι που σώσατε, τὸν λέει. Τὴν Κα-
μίλλα Σέγερ.

—Ω, μά αυτή είναι παιδί άκόμη! Αλ-
λως τε όχι, δεν θά την πάρω.

Ξαφνικά τὸν σέρνει στην άγκαλιά της
και τὸν φιλά. Έστερα φεύγει.

ΠΑΡΑΜΙΛΗΤΟ ΑΓΑΠΗΣ

«Ο Γιοχάννες κάθεται μόνος στο δω-
μάτιό του. Ξαφνικά ανοίγει η πόρτα και
μπάνει κάποιος. Είναι έξαλλος.

—Δεν είναι διόλου σωστά πράγματα αὐ-

τά, κύριε Γιοχάννες, τραυλίζει θυμωμέ-
νος.

—Τραγουδοῦσα λιγάκι άπ' την χαρά
μου...

—Τραγουδοῦσατε η ξεφωνίζατε, κύριε;
Είνε τὸ δυνατότερο τραγούδι που άκου-
σα. Κι' όλα αυτά μέσα στη νύχτα.

—Με συγχωρείτε, κύριε, δικαιολογεί-
ται ο Γιοχάννες, αλλά πέρασα μία ά-
σύγκριτη νύχτα. Χθές μου συνέβη κάτι.
Περπατῶ στὸν δρόμο και συναντῶ την
εὐτυχία μου, άχ, ακούστε με, λοιπόν, συ-
ναντῶ τὸ άστρο μου και την εὐτυχία μου.
Ξέρετε και ύστερα με φιλεί. Τὸ στόμα
της ήταν τόσο κόκκινο και την άγαπῶ,
με φιλεί και με μεβῶ. Νοιώσατε τὰ μέλη
σας ποτὲ να τρέμουν τόσο πολύ, που να
μὴν μπορέιτε να μιλήσετε;...

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΟΞΑ

«Ο Γιοχάννες τυπώνει τὰ πρώτα θι-
βλία του που σημειώνουν τεράστια επι-
τυχία. Τὸ όνομά του γίνεται πασίγνωστο.
Γι' αυτό, όταν μία μέρα γυρνῶ στο χω-
ριό του, όλοι τὸν υποδέχονται εγκάρδια.
Η Βικτώρια τὸν προσκαλεί σε μία συ-
ναναστροφή σπίτι της. Έχει να τὸν κά-
μῃ μία έκπληξη. Ο Γιοχάννες πηγαίνει.
Εκεί τὸν δείχνει την Καμίλλα.

—Κυττάξτε, να η Καμίλλα! Δεν είναι
αὐτὸ μία έκπληξις; τὸν λέει.

Και γελά.

Η έκπληξις όμως δεν είναι αυτή, αλλά
οι άρραβῶνες της με τὸν Όττο, που είναι
άνθυπολοχαγός.

—Έχετε γούστο, δεσποινίς Βικτώρια,
τῆς λέει. Είναι ωραίος άνδρας ο Όττο.
Οι έπωμίδες του κρύβουν τὸς στενοὺς
ώμους του.

Έστερα από τὸ γεῦμα, ο Γιοχάννες έρ-
χεται στα λόγια με τὸν άρραβωνιαστικό
τῆς Βικτωρίας. Τὸν συγκατεί η Καμί-
λλα με την όποια και φεύγει. Είναι κατα-
γνακτισμένος με την Βικτώρια και τὸν
Όττο της. Κι' αὐτὸ τὸν κάνει να πῇ στην
Καμίλλα:

«Αν σὰς αγαποῦσα κι' αν περιμένα
θα γινόσαστε κάποτε δική μου;»

«Ναί», τὸν άπαντά εκείνη.

Η ΒΙΚΤΩΡΙΑ ΜΕΤΑΝΟΙΩΝΕΙ

Η οικογένεια τῆς Βικτωρίας φτωχί-
νει άπότομα. Και ο έγωϊσμός τῆς μικρῆς
άρχοντοπούλας πέφτει. Τότε γυρνῶ μετα-
νοιωμένη στὸν Γιοχάννες. Αὐτὸς όμως τῆς
άπαντά με σκληρότητα και ειρωνεία:

—Είμαι άρραβωνιασμένος με την Κα-
μίλλα!

Αλλά και η Καμίλλα είναι γυναίκα.
Και σαν γυναίκα, άσταση. Αγαπᾷ έκτός
άπ' τὸν Γιοχάννη και τὸν Ρίσμοντ. Μιά
μέρα ο Γιοχάννες μαθαίνει τῆ φρικτῆ εί-
δησι: Η Βικτώρια πέθανε. Τὸν δίνουν και
μιαν έπιστολή της:

«Αγαπημένε Γιοχάννες, έγραφε, όταν
θά διαβάζης αὐτὸ τὸ γράμμα, θάμαι νε-
κρή. Ο γιατρός μοῦπε ύστερα άπ' την
σημερινή αιμόπτυσι πῶς μου άπόμεινε ά-
κόμη ένα κομματάκι πνεύμονος. Αγαπη-
τέ Γιοχάννες. Είναι παράξενο να συλλο-
γίζωμαι πῶς δεν έκαμα άλλοτε τίποτε
στη ζωῇ μου, παρὰ ότι ήρθα στὸν κόσμο
και σ' αγαπήσα και τώρα άποχαιρετῶ
τῇ ζωῇ. Υψιστε Θεέ, έπρεπε μονάχα να
ξέρης πόσο σε αγαπήσα. Δεν μπόρεσα ό-
μως να σοῦ τὸ άποδείξω. Μ' έμπόδισαν
τόσα πράγματα. Και πρώτα άπ' όλα η ι-
διοσυγκρασία μου. Έστερα, ο μπαμπάς
ήταν τόσο κακός!...Γιοχάννες, σ' ευχαρι-
στῶ για κάθε μέρα, που σ' έβλεπα.
Συγχώρεσέ με που δεν έπεσα στα πόδια
σου και δεν σοῦ ζήτησα συγγνώμη. Τὸ
κάνω τώρα μ' ὄλη μου την καρδιά.

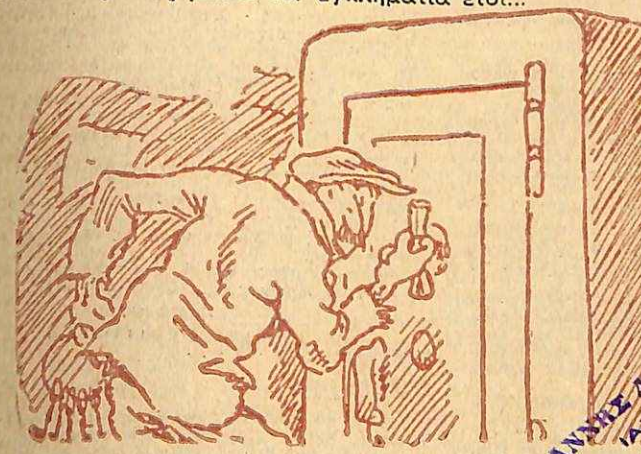
«Η Βικτώρια σου.»

ΜΙΧ. ΚΑΝΝΟΥΣΗΣ

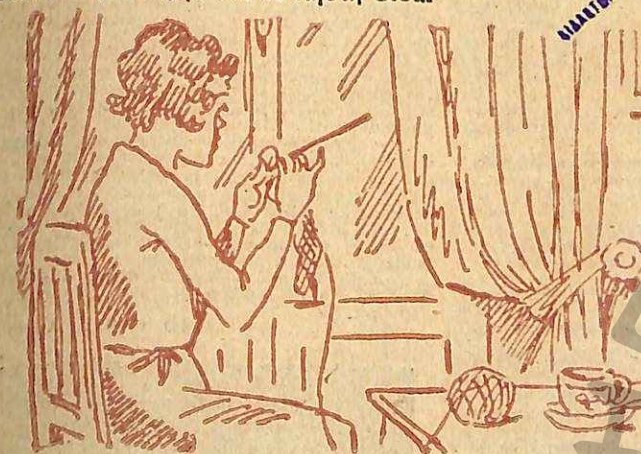
Πῶς φανταζόμαστε τὸς ανθρώπους...

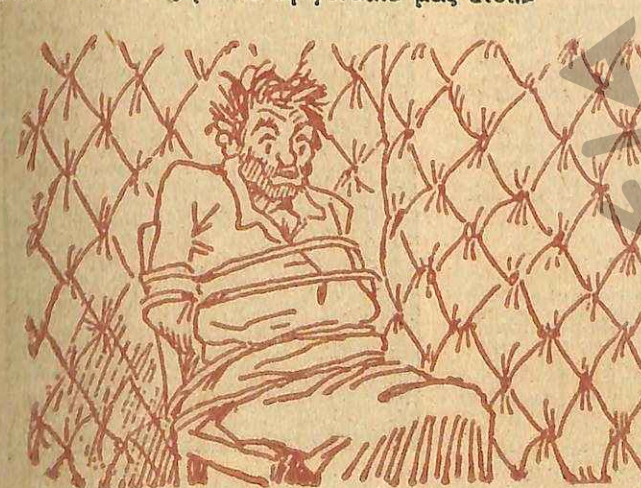
Γιατί να φανταζόμαστε τὸν έγκληματία έτσι...

Γιατί να φανταζόμαστε τὸ ληστή έτσι...

Γιατί να φανταζόμαστε τῇ γυναίκα μας έτσι...

Γιατί να φανταζόμαστε τὸν τρελλό έτσι...

...Και να μὴν τὸν φανταζόμαστε έτσι!

...Και να μὴν τὸν φανταζόμαστε έτσι!

...Και να μὴν τὴν φανταζόμαστε έτσι!

...Και να μὴν τὸν φανταζόμαστε έτσι!

Είδαμε στο παρασμένο τεύχος τι έστ' γενική δοκιμή ή «πρόβα τζεν-ράλε», κατά την καθιερωμένη θεατρική έκφραση μιας επίθεωρήσεως. Η γενική προέχουσα που επικρατεί είναι, ότι η πρεμιέρα θα παρουσιάσει χαλίκια. Το έργο δέν έκ μέρους των θεατών αναμένεται ως επίσημο σάβαν των φιλοτίμων προσπαθειών, συγγραφών, μουσικών, ηθοποιών και σκηνογράφων προς τέρψιν του κοινού.

Κατά την διάρκεια της ημέρας της πρεμιέρας έργασία εξακολουθεί με τον ίδιο ρυθμό της νευρικής τήρας.

Οι ήθοιοι δλοι έργονται νευριασμένοι. Επειτα από ύπνον δύο - τριών ωρών, για να ξαναπάρουν τα νοήματα τους. Οι μηχανικοί της σκηνής καρφώνουν και κρεμούν τα σκηνικά, ο μαέστρος γράφει τις τελευταίες εντολές, οι όποιες θα πάνε «πρίμα βίστα» καί...ό,τι όγθ, ο επιχειρηματίας τραβάει τα μαλλιά του και σκέπτεται ποσα θα χάσει υπό τας χειροτέρας των περιστασίων και ο συγγραφέας προσέχεται με ύψος άριον και άπειλητικόν, να διαμαρτυρηθί γιατι δέν έγινε καλή ρεκλάμα.

— Πουθενά δέν υπάρχει μονόφυλλο έξω! φωνάζει.

— Κολήσαμε τη νύχτα σε δλους τους δρόμους, διαμαρτύρεται ο επιχειρηματίας.

Καλείται ο τοιχοκολλητής, ο όποιος βεβαιώνει, ότι τά εκόλλησε πράγματι, αλλά από πίσω του έρχονται ο τοιχοκολλητής του άλλου θεάτρου και κολάουσε τις ρεκλάμες εκείνου.

— Και γιατί άντί να έσονται αυτός από πίσω σου, δέν επήλθινες έσύ; παρατηρεί ο επιχειρηματίας.

— Μα από πίσω κι' όπ' αυτόν έρχονται ο τοιχοκολλητής του άλλου!...

— Δέν μοιράσατε ούτε φεύ - θολάν τούλάγιστον; — Δένα χιλιάδες έδωσα στους μικρούς να μοιράσουν.

Γίνεται πρόχειρη ανάκρισις και ανακαλύπτεται, ότι οι μικροί άντί να υποδελφούν στον κόπο και να μοιράσουν τις «χιλιάδες φεύ - θολάν, έπρότειμσαν να τα πουλήσουν μαζεμένα σ' έναν πασσασιμπί και να πάνε...για τα θάβη.

Οι μικροί καλούνται και άφοι γευθού μίαν δόσιν...μπερτοζιού, άπολύνεται της επιχειρήσεως, παρά τις διαμαρτυρίες μιας έκ των πρωταγωνιστριών, η όποια τους θέλει για να χειροκροτήσουν τό θράδυ τά νούιερά της.

Με άδίακτους καυσούς ανατέλλει...ή νύξ.

Η ώρα της έναρέσεως πλησιάζει. Οι πρώτοι θεαταί μπαίνουν, πίνουν τις πρώτες θέσεις και πίνουνται με τους ταξίτες. Στή σκηνή επικρατεί άναστασις. Οι μπαλλαρίνες παραπονούνται ότι τά κοστούμια είναι στενά ή βαρύντα, ή πρωταγωνίστρια λιποθυμεί από την κόρασι, μία ήθοποιός περνάει την πρόβα του «νούιερου», την όποιαν ο συγγραφέας έφερε δέκα λεπτά πρό της έναρέσεως. Ο σκηνογράφος έρχεται από χέρια με τούς μηχανικούς γιατι δέν έχουν κρεμαστή καλά τά σκηνικά. Όλοι τρέχουν δεξιά, άριστερα, άπάντα, κάτω, φωνάζουν, έριζούν, έριζονται, λένε πού και πού κανένα άστέιο, ένθ ή ώρα περνά.

— Έντεκα παρά είκοσι!.. λέει ο καλλιτεχνικός διευθυντής...

Τίποτα δέν είναι έτοιμο ακόμα. Ο κόσμος άρχίζει να εκδηλώνει την άδημονίαν του, με χειροκροτήματα και...πονοκροτήματα.

Χτύπα πρώτοι διατάσσει ο διευθυντής της σκηνής.

Ακούγεται τό πρώτο κουδούνι, τό όποιον καθιστάει προς σι...ήν τό κοινόν. Έτσι περνούν μερικά λεπτά της ώρας άκόμη. Οι διαμαρτυρίες του κοινού γίνονται πιο γρηγορά. Κοινοί τό δεύτερο κουδούνι και σε λίγο τό τρίτο...Ο μαέστρος κατεβαίνει στο πιάνο και μοιράζει τις επωρτήσεις. Οι μπαλλαρίνες παίρνουν τη θέσι τους πίσω από την αλκία. Οι ήθοιοι πού έχουν μέρος στο πρώτο νούμερο κατεβαίνουν από τά καμαρίνια τους στις κουίντες. Ο υποδελφς κατέρχεται στο ύπόγειο καθόκτι του...Όλα έν τάξει.

— Παιρέ!...τάσσει ο καλλιτεχνικός διευθυντής.

Ακούγεται τό πρώτο κουδούνι, τό όποιον καθιστάει προς σι...ήν τό κοινόν. Έτσι περνούν μερικά λεπτά της ώρας άκόμη. Οι διαμαρτυρίες του κοινού γίνονται πιο γρηγορά. Κοινοί τό δεύτερο κουδούνι και σε λίγο τό τρίτο...Ο μαέστρος κατεβαίνει στο πιάνο και μοιράζει τις επωρτήσεις. Οι μπαλλαρίνες παίρνουν τη θέσι τους πίσω από την αλκία. Οι ήθοιοι πού έχουν μέρος στο πρώτο νούμερο κατεβαίνουν από τά καμαρίνια τους στις κουίντες. Ο υποδελφς κατέρχεται στο ύπόγειο καθόκτι του...Όλα έν τάξει.

— Παιρέ!...τάσσει ο καλλιτεχνικός διευθυντής.

Ακούγεται τό πρώτο κουδούνι, τό όποιον καθιστάει προς σι...ήν τό κοινόν. Έτσι περνούν μερικά λεπτά της ώρας άκόμη. Οι διαμαρτυρίες του κοινού γίνονται πιο γρηγορά. Κοινοί τό δεύτερο κουδούνι και σε λίγο τό τρίτο...Ο μαέστρος κατεβαίνει στο πιάνο και μοιράζει τις επωρτήσεις. Οι μπαλλαρίνες παίρνουν τη θέσι τους πίσω από την αλκία. Οι ήθοιοι πού έχουν μέρος στο πρώτο νούμερο κατεβαίνουν από τά καμαρίνια τους στις κουίντες. Ο υποδελφς κατέρχεται στο ύπόγειο καθόκτι του...Όλα έν τάξει.

— Παιρέ!...τάσσει ο καλλιτεχνικός διευθυντής.

Ακούγεται τό πρώτο κουδούνι, τό όποιον καθιστάει προς σι...ήν τό κοινόν. Έτσι περνούν μερικά λεπτά της ώρας άκόμη. Οι διαμαρτυρίες του κοινού γίνονται πιο γρηγορά. Κοινοί τό δεύτερο κουδούνι και σε λίγο τό τρίτο...Ο μαέστρος κατεβαίνει στο πιάνο και μοιράζει τις επωρτήσεις. Οι μπαλλαρίνες παίρνουν τη θέσι τους πίσω από την αλκία. Οι ήθοιοι πού έχουν μέρος στο πρώτο νούμερο κατεβαίνουν από τά καμαρίνια τους στις κουίντες. Ο υποδελφς κατέρχεται στο ύπόγειο καθόκτι του...Όλα έν τάξει.

— Παιρέ!...τάσσει ο καλλιτεχνικός διευθυντής.

Ακούγεται τό πρώτο κουδούνι, τό όποιον καθιστάει προς σι...ήν τό κοινόν. Έτσι περνούν μερικά λεπτά της ώρας άκόμη. Οι διαμαρτυρίες του κοινού γίνονται πιο γρηγορά. Κοινοί τό δεύτερο κουδούνι και σε λίγο τό τρίτο...Ο μαέστρος κατεβαίνει στο πιάνο και μοιράζει τις επωρτήσεις. Οι μπαλλαρίνες παίρνουν τη θέσι τους πίσω από την αλκία. Οι ήθοιοι πού έχουν μέρος στο πρώτο νούμερο κατεβαίνουν από τά καμαρίνια τους στις κουίντες. Ο υποδελφς κατέρχεται στο ύπόγειο καθόκτι του...Όλα έν τάξει.

— Παιρέ!...τάσσει ο καλλιτεχνικός διευθυντής.

Ακούγεται τό πρώτο κουδούνι, τό όποιον καθιστάει προς σι...ήν τό κοινόν. Έτσι περνούν μερικά λεπτά της ώρας άκόμη. Οι διαμαρτυρίες του κοινού γίνονται πιο γρηγορά. Κοινοί τό δεύτερο κουδούνι και σε λίγο τό τρίτο...Ο μαέστρος κατεβαίνει στο πιάνο και μοιράζει τις επωρτήσεις. Οι μπαλλαρίνες παίρνουν τη θέσι τους πίσω από την αλκία. Οι ήθοιοι πού έχουν μέρος στο πρώτο νούμερο κατεβαίνουν από τά καμαρίνια τους στις κουίντες. Ο υποδελφς κατέρχεται στο ύπόγειο καθόκτι του...Όλα έν τάξει.

— Παιρέ!...τάσσει ο καλλιτεχνικός διευθυντής.

Ακούγεται τό πρώτο κουδούνι, τό όποιον καθιστάει προς σι...ήν τό κοινόν. Έτσι περνούν μερικά λεπτά της ώρας άκόμη. Οι διαμαρτυρίες του κοινού γίνονται πιο γρηγορά. Κοινοί τό δεύτερο κουδούνι και σε λίγο τό τρίτο...Ο μαέστρος κατεβαίνει στο πιάνο και μοιράζει τις επωρτήσεις. Οι μπαλλαρίνες παίρνουν τη θέσι τους πίσω από την αλκία. Οι ήθοιοι πού έχουν μέρος στο πρώτο νούμερο κατεβαίνουν από τά καμαρίνια τους στις κουίντες. Ο υποδελφς κατέρχεται στο ύπόγειο καθόκτι του...Όλα έν τάξει.

— Παιρέ!...τάσσει ο καλλιτεχνικός διευθυντής.

Ακούγεται τό πρώτο κουδούνι, τό όποιον καθιστάει προς σι...ήν τό κοινόν. Έτσι περνούν μερικά λεπτά της ώρας άκόμη. Οι διαμαρτυρίες του κοινού γίνονται πιο γρηγορά. Κοινοί τό δεύτερο κουδούνι και σε λίγο τό τρίτο...Ο μαέστρος κατεβαίνει στο πιάνο και μοιράζει τις επωρτήσεις. Οι μπαλλαρίνες παίρνουν τη θέσι τους πίσω από την αλκία. Οι ήθοιοι πού έχουν μέρος στο πρώτο νούμερο κατεβαίνουν από τά καμαρίνια τους στις κουίντες. Ο υποδελφς κατέρχεται στο ύπόγειο καθόκτι του...Όλα έν τάξει.

— Παιρέ!...τάσσει ο καλλιτεχνικός διευθυντής.

Ακούγεται τό πρώτο κουδούνι, τό όποιον καθιστάει προς σι...ήν τό κοινόν. Έτσι περνούν μερικά λεπτά της ώρας άκόμη. Οι διαμαρτυρίες του κοινού γίνονται πιο γρηγορά. Κοινοί τό δεύτερο κουδούνι και σε λίγο τό τρίτο...Ο μαέστρος κατεβαίνει στο πιάνο και μοιράζει τις επωρτήσεις. Οι μπαλλαρίνες παίρνουν τη θέσι τους πίσω από την αλκία. Οι ήθοιοι πού έχουν μέρος στο πρώτο νούμερο κατεβαίνουν από τά καμαρίνια τους στις κουίντες. Ο υποδελφς κατέρχεται στο ύπόγειο καθόκτι του...Όλα έν τάξει.

— Παιρέ!...τάσσει ο καλλιτεχνικός διευθυντής.

Ακούγεται τό πρώτο κουδούνι, τό όποιον καθιστάει προς σι...ήν τό κοινόν. Έτσι περνούν μερικά λεπτά της ώρας άκόμη. Οι διαμαρτυρίες του κοινού γίνονται πιο γρηγορά. Κοινοί τό δεύτερο κουδούνι και σε λίγο τό τρίτο...Ο μαέστρος κατεβαίνει στο πιάνο και μοιράζει τις επωρτήσεις. Οι μπαλλαρίνες παίρνουν τη θέσι τους πίσω από την αλκία. Οι ήθοιοι πού έχουν μέρος στο πρώτο νούμερο κατεβαίνουν από τά καμαρίνια τους στις κουίντες. Ο υποδελφς κατέρχεται στο ύπόγειο καθόκτι του...Όλα έν τάξει.

— Παιρέ!...τάσσει ο καλλιτεχνικός διευθυντής.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Ακούγεται τό κουδούνι της έναρέσεως.

Μία άγωνία κατέχει τις καρδιές όλων και περισσότερο τον επιχειρηματία. Η μουσική παίζει την εισαγωγή. Η αλκία άίρεται κι' εμφανίζεται τό μπαλέτο, τό όποιον τραγουδά τους έξής φιλοσοφικούς στίχους της έναρέσεως, συνδυασμένους με τον τίτλο της επίθεωρήσεως:

«Η ζωή είναι μία σιλουεττα...»

Και άκούσθουν τά νούιερα. Τό πρώτο χειροκροτείται. Τό δεύτερο περνάει έν μέσω παγερής σι- λής. Τό τρίτο έτοι κι' έτοι...Και αυτό κατέβη...

Ο συγγραφέας, ένκατεστημένος σε μία γωνία της πλατείας, παρακολουθεί την ύποδοξη πού κάνει τό κοινόν στα πνευματικά του προϊόντα και, αναλόγως της ύποδοχής αυτής, λαμβάνει τό κατάλληλον ύφος...

Αν ή επίθεωρησις έχη έπιτυχίαν, όλα πάνε καλά. Όλοι εύχαριστούν, όλοι γελουν και πρό παντός ο επιχειρηματίας, ο όποιος δέν σκέπτεται πλέον να φάη τά λεφτά του πασσάτεμπο.

Όταν φύγη ο κόσμος στη σκηνή επέρχεται πλήρης συναισθηματικός όλον, όσοι είχαν προηγουμένως τσακωθεί. Η πρωταγωνίστρια φιλοδωρεί τον συγγραφέα με θερμόν άσπασμόν, επέχοντα θέσιν συγχαρητηρίων και όλοι φεύγουν για καμμία μύρα, όπου τά έσραστή ή έπιτυχία.

Άλλοι όμως, όμως, αν δέν έργον σημείωση άποτυχία.

Τότε ή σκηνογραφία αλλάζει τελείως. Ο συγγραφέας άκούει τους εξερχομένους θεατάς να λένε:

— Μαρε τή σαχλαμάρα ήταν αυτή!...

Η πρωταγωνίστρια λιποθυμεί πάλι, γιατι της έφάντασαν «μέσα», ο καλλιτεχνικός διευθυντής, συναισθηματικός τό θόρος της εύθύνης του έρίζει Θεούς και Δαίμονας και ο επιχειρηματίας άπεινώνει προς τον συγγραφέα έλέμια, από τό όποιον θά ήταν προτιμότερα μία μαγαριά!...

— Πίνανε ένα σωρό άή! προσπαθεί να δικαιολογηθί ο συγγραφέας. Κανένας δέν είπε σωστά τά λόγια του!

Καλλίτερα! ψιθυρίζει ο επιχειρηματίας. Αν λέγανε και τά σωστά, θα μάς δένανε.

Ο συγγραφέας δέν έννοει να παραδεχθί την άποτυχίαν.

Τά νούμερα είναι λεπτά και δέν τά καταλαβαίνει ο κόσμος! παρατηρεί με κίση της κεφαλής άπεληστικός. Ο κόσμος θέλει να'ντ' όποιες για να γλάση...Ας είναι, δά τό διασώσωμαι...

Και όλοι, οδύγουν με την κατ'ήθεια ζωγραφισμένη στο πρόσωπο.

Θά πάμε για καμμία μύρα; προτείνει κάποιος άπερίσκεπτος.

Για μύρα είμαστε τώρα, ή για την εξέδρα του Φαλήρου; άπαντά ο επιχειρηματίας, ο όποιος σκέπτεται ότι δέν έπρεπε να μπλέξη σε μία επιχείρησι, ή οικονομική έκθασις της όποιας εξαρτάται από τό πνεύμα ενός συγγραφέως.

Άλλα είναι άργά πιά. Τώρα δέν μένει παρά να έτοιμασθί γρήγορα άλλο έργο...

Αυτή είναι ή πρεμιέρα μιας επίθεωρήσεως, ζωγραφισμένη με λίγες πινελιές, φυσικά, τό κοινόν πού καθέται από κάτω και έκφράζει την κρίσι του — δικαίωμα άγοραζόμενον άντί 3' δραχμών — δέν φαντάζεται τί προσπάθειες και τί άγωνίες προηγήθησαν για να παρουσιασθί τό έργο, τό όποιον εσφύριζε ή χειροκροτήσε.

Άλλά ποιός πελάτης ένοιατορίου έσκέφθηκε ποτε να παρακολουθήσει την κατασκευή μιας μακαρονάδας ή μιας μερίδος άτζέμ - πιλάφι; Αν είναι καλό, τρώει εύχαρίστως και αν δέν είναι, τό πετάει στα μούτρα του γκαρσονιού — τρόπος του λέγειν — και δει ξαναπατάει.

Κάτι τέτοιο είναι και τό θέατρο.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΕΙΔΥΛΙΑ

Οι άνθρωποι πού δέν έχουν άλλη σγέσι με τό θέατρο, παρά μονάχα ως θεαταί, θαυμάζουν τις γυναίκες του θεάτρου, άδιαφορές αν είναι πρωταγωνίστριες ή μπαλλαρίνες. Τό μακιγιάζ, οι πολυτελείς τοιμαζίες, τά φώτα της σκηνής, δηπουροδίν ένα φωτό στέφανον γοητείας γύρω από τά γυναικεία πρόσωπα των θιάσων και καθέναν από τους άνδρους αυτού θεατάς, ναιδόνοντας την καρδιά του να πάλλη έπικιν δύνως, σκέπτεται:

— Τι εύτυχία θά ήταν να κατόρθωνα να μπλέξω με καμμία θεατρίνα. Αύτοι οι άνθρωποι πού θέατρο έα τά περνάνε άχαρη!

Και όμως, Αυτή ή γυνή δέν άναπαύρεται προς την άλήθεια. Οι πόνοι πού δέν συγκινούντα από τις γυναίκες του θεάτρου είναι άκρίβως οι άνθρώποι του θεάτρου, οι όποιοι θεωρούν ως μεγάλη

τους έρωτική έπιτυχία, να έχουν κατακτήσει, άντι- από τό περιβάλλον της σκηνής.

Γι' αυτό και όταν θγαίνουν στη σκηνή, χνεύουν την πλατεία και μόλις άνακαλύψουν καμμία δ.ορφή, άνακοινώνουν τό πράγμα στους συνάδελφους των.

— Μαρε κάθεται ένα κομματάκι πρώτης γραμμής κάτω.

Όλοι μαζεύονται πίσω από τις κουίντες και προσπαδούν να διακρίνουν τό κομματάκι.

— Ποιά λές.

— Νά...Αυτή με τό κόκκινο καπέλλο!

— Θαύμα είναι!...

Η κυρία με τό κόκκινο καπέλλο δέν άντισταλά έάνεται βέβαια, ότι συγκεντρώνει τά θαυμαστικά έλέμματα των ήθοποιών. Αν της τώλεγε κανείς, θ' άπαντούσε:

— Μα αύτα' έχουν τόσες όρασεις γυναίκες κοντά τους. Θ' άφήσουν αυτές για να κυττάσουν εμάς; Και όμως έτσι είναι τά πράγματα. Και όταν κάποιος, πληροφορηθείς την περίεργη αυτή αλήθεια, ρώτησε έναν άνθρωπο του θεάτρου:

— Μα καλά, έσας δέν σάς κάνουν έντύπωσι οι θεατρίνες;

— Έλαβε την άπάντησι:

— Έχεις δη κανένα δονάντη να τρώη σαφώς λια;...

ΜΙΑ ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ

Ο έκλεκτός καλλιτέχνης του μουσικού μας θεάτρου τέτορος κ. Μιχ. Κοφινιάτης και έκ των θιάσων του έν Άλεξανδρεία ευρισκομένου θιάσου «Ζωώς Νταλμας - Στουατισπούου - Κοφινιάτης» με συμμετοχή της Κας Σοφίας Βερόνη και του κ. Α. Αριτάτω, μάς άπέστειλε την κατωθί έπιτολήν, την όποιαν και εύχαρίστως δημοσιεύουμεν:

«Στό τελευταίο τεύχος της άγαπητής και θαυμαστικής πραγματικιάς «Αντιθέσεως» διάβασα με κατάπληξι την εύλογο της διαλόγου του θιάσου μας κ.τ.λ. κ.τ.λ. «Αυτά, καλέ μου, φίλε είναι ή γνή των ευσεβών πόθων διαφόρων καλοδωρητών συνάδελφων και τινων άσπιδών φίλων μας!»

«Είπαμε θαυμάσια! Θριαμβεύουμε μέσα στο δρασέρο θεάτρο «Λούνα - Πάρκ», που να έν κοπιάζοιεν δαίμον, μαζεύουμε όμως τις θαυμάσιες Αίγυπτιάδες λίρες.

«Μά την αλήθεια, είναι ή «ή» φορά πού άποφάσισα να γίνω πραγματικά...Λιρικός τέτορος!...

Πολλά φιλά Μιχ. Κοφινιάτης Άλεξανδρεία, 23 - 5 - 35

ΞΕΡΕΤΕ ΟΤΙ...

... από τό «Εθνικό Θέατρο» έφυγε ο ήθοποιός κ. Αρώνης, προσηλνεί στο θιάσο της Μαρίκας.

... αίτια της άποχωρήσεως είναι τό γεγονός ότι ή σύζυγος του, έπίσης ήθοποιός και άν,κουσα στο «Εθνικό Θέατρο» δέν έπαυσε ποτέ ρόλο:

... μέγιστη άγανάκτησις επικρατεί στους κύκλους του «Εθνικού Θεάτρου» γιατι, παρ' όλων ότι πολλοί άριστεύσαντες μαθηταί της Επαγγελματικής Σχολής Θεάτρου, προσηλνθέντες επί τη βάσει νόμου στο θιάσο, έπείρμεναν ρόλους για να δείξουν την καλλιτεχνική τους αξία, έχουν καταδικασθί να παίξουν διαρκώς ρόλον γραμματοκομιστού και κομπάρσου;

... για την περιόρησι αυτή που υφίσταται απέναντί τους, κατηγορούνται ως υπεύθυνοι οι περισσότεροι των πρωταγωνιστών. Οι όποιοι δέν θέλουν να άφρονουν κανένα καινούργιο ταλέντο να εκδηλωθί, για να κατχουν πάντα αυτοί τά πρωτεία;

... έξ αίτίας του γεγονότος αυτού, δέν άποκλείεται, κατά την προσέχη περίοδου του «Εθνικού» να έξασπρη...κίνημα καλλιτεχνικόν;

... ο θιάσος του «Εθνικού» έτοιμάζει περιόδαν κατά τη θερμή περίοδο για τας Πάτρας και την Κερκυρα;

ΙΟ ΚΑΘΊΣΜΑ Νο 1

Οι άνθρωποι πού δέν έχουν άλλη σγέσι με τό θέατρο, παρά μονάχα ως θεαταί, θαυμάζουν τις γυναίκες του θεάτρου, άδιαφορές αν είναι πρωταγωνίστριες ή μπαλλαρίνες. Τό μακιγιάζ, οι πολυτελείς τοιμαζίες, τά φώτα της σκηνής, δηπουροδίν ένα φωτό στέφανον γοητείας γύρω από τά γυναικεία πρόσωπα των θιάσων και καθέναν από τους άνδρους αυτού θεατάς, ναιδόνοντας την καρδιά του να πάλλη έπικιν δύνως, σκέπτεται:

— Τι εύτυχία θά ήταν να κατόρθωνα να μπλέξω με καμμία θεατρίνα. Αύτοι οι άνθρωποι πού θέατρο έα τά περνάνε άχαρη!

Και όμως, Αυτή ή γυνή δέν άναπαύρεται προς την άλήθεια. Οι πόνοι πού δέν συγκινούντα από τις γυναίκες του θεάτρου είναι άκρίβως οι άνθρώποι του θεάτρου, οι όποιοι θεωρούν ως μεγάλη

τους έρωτική έπιτυχία, να έχουν κατακτήσει, άντι- από τό περιβάλλον της σκηνής.

Γι' αυτό και όταν θγαίνουν στη σκηνή, χνεύουν την πλατεία και μόλις άνακαλύψουν καμμία δ.ορφή, άνακοινώνουν τό πράγμα στους συνάδελφους των.

— Μαρε κάθεται ένα κομματάκι πρώτης γραμμής κάτω.

Όλοι μαζεύονται πίσω από τις κουίντες και προσπαδούν να διακρίνουν τό κομματάκι.

— Ποιά λές.

— Νά...Αυτή με τό κόκκινο καπέλλο!

— Θαύμα είναι!...

Η κυρία με τό κόκκινο καπέλλο δέν άντισταλά έάνεται βέβαια, ότι συγκεντρώνει τά θαυμαστικά έλέμματα των ήθοποιών. Αν της τώλεγε κανείς, θ' άπαντούσε:

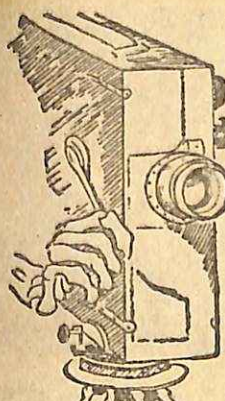
— Μα αύτα' έχουν τόσες όρασεις γυναίκες κοντά τους. Θ' άφήσουν αυτές για να κυττάσουν εμάς; Και όμως έτσι είναι τά πράγματα. Και όταν κάποιος, πληροφορηθείς την περίεργη αυτή αλήθεια, ρώτησε έναν άνθρωπο του θεάτρου:

— Μα καλά, έσας δέν σάς κάνουν έντύπωσι οι θεατρίνες;

— Έλαβε την άπάντησι:

— Έχεις δη κανένα δονάντη να τρώη σαφώς λια;...

Ο συμπαθής κωμικός της ελληνικής μουσικής σκηνής Γιάννης Πρινέας, με τό συγκλητήριό του έγκαινιάσει τό νέο θερινό θέατρο «Ακροπόλ»

ΤΟ ΦΙΛΜ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Μιά τραγική παραίσθησις

Ο πολός λόρδος Μέλλστοκ, ύπουργός άνω χαρτοφυλακίου, πρώην Άντιβασιλεύς των Ίνδιων, πρεσβευτής της Αύτου Βρετανικής Μεγαλειότητος σε διάφορες πρωτεύουσες ισχυρών κρατών, έβγαίνει από τό περίφημο νούμερο 10 της Ντάουνινγκ Στρίτ το Λονδίνου μέλο κεφιασμένος.

Είχαν συνεδρίασι τά μέλη του ύπουργικού Συμβουλίου για τό ζήτημα της άπεργίας των ναυτεργατών του Λίβερπουλ. Ο έξοχότατος λόρδος, άνθρωπος από τό παλιού καιρού, είχε προτείνει κάτι πολύ άπλο

για την λύσι της άπεργίας: «Νά αύξηθούν τά ήμερομίσθια των εργατών κατά πέντε σελλίνια την έβδομάδα και να δοδούν πάλι χάριν τους άφθονα μάτς φούτ-μπώλ, ή πρότασις του είχαν άπορριφθί από τους ναυτεργάζοντες δημοκρατικότερους ύπουργούς. Για να ξεσκάση, έφυγε από τό ύπουργείο με την πρόθεσι να κάμνη έναν περίπατο στο περίφημο Λονδρέζικο Στράντι. Παράγγειλε στον σκοπό ά- στυφούλακα να δώξη τό αυτοκίνητό του κι' έξέκρινε πεζή.

Όλα του φαίνονταν άλλαγμένα, διαφορετικά. Σ' έναν κεντρικό δρόμο είδε έναν καινούργιο κινηματογράφο. Θυμήθηκε πώς στο μέρος εκείνο, όταν ήταν νέος, ύπήρχεν ένα μεγάλο φημισμένο καμπαρέ. Εκεί, κάποιος θράδυ, είχε πη σαμπάνια μέσ' άπ' τό γοβάκι της περίφημης Αλώς Μπέγκιπαυ, μιάς χορεύτριας, πού είχε τό θράσος ν' άπαρνηθί αυτόν, τό σέβμα του και την περιουσία του, όταν έκείνος, τρελλός από έρωτα, της είχε ζητήσει να τον παντρευθί.

Παραξαλισμένος ο λόρδος από τις έντυψεις και τις άναμνήσεις του, δέν πρόσεζε ένα αυτοκίνητο πού έρχόταν με ταχύτητα καταπάνω του...

Ξαφνικά έννοιωσε ένα δυνατό χτύπημα... Κάτι σαν να τον παρέραινε...

Το μυαλό του έθόλωσε, τά μάτια του σβύστηκαν...

Κι' ώστόσο έβλεπε...

—Τι;

... .. *

Έξω από τον κινηματογράφο, μεγάλα φωτεινά γράμματα αναγγέλλανε ότι έπρόκειτο ένα ζουρνάλ με τά τελευταία γεγονότα. Είχε καιρό να τα τελευταία γεγονότα και θέλησε να δη λίγα γνώριμά του μέρη, έστω και στην όδον. Έδωσε ένα σελλίνι, πήρ' ένα εισιτήριο από την φημισμένη νέα του ταμείου και προήχθη προς τό θαρύ παραπέτασμα, πού έκρινε την είσοδο της μεγάλης σάλλας.

Εκεί στεκόταν ένας κύριος φρακοφορεμένος ποδ' ένα χαρακτηριστικό του φάνηκαν γνωστά στον λόρδο. Ο άνθρωπος τον κύτταξε παράξενα, σήκωσε τη θελούδνια κουρτίνα κι' έκαμε, στον ύψηλό του πελάτη, θέσι να περάση. Τό σκοτάδι της σάλλας ήταν βαθύ, πίσσα...

Ένα ηλεκτρικό φαναράκι ύποδέχθηκε τον λόρδο Μέλλστοκ και τον ώδήγησε σε κάποιον ύποθετικό διάδρομο. Έσπρωξε μερικά κοκκαλιάρικα γόνατα και ά- θελά του θρέθηκε καθισμένος σε μία πολυθρόνα. Η μυρωδιά του άπολυμαντικού φαρμάκου ήταν έννευστική και για μία στιγμή ο έξοχότατος μετάνιωσε πού μπήκε. Μα τά πόδια του είχαν κι' άλλας άπλωθι μακάρια κι' άπολάμβαναν εκείνη την προσωρινή ξεκούρασι.

Όταν άποφάσισε να προσέξη τό φίλμ, ξαφνίστηκε. Η φωνή του έβγαίνει από τό μηχανήμα του όμιλούντος ήταν θαρεία, σαν να βγαίνει από τάφο, λες και κάποιος μιλούσε από τά έγκατα του «Αδη. Και να, έάφνον, στο πανί ή ίδια ή Αλώς Μπέγκιπαυ πού, καθώς έλεγε ή Ξαπαίσια φωνή πήγαινε να πάρη τό λουτρό της από γάλα και κρέμα. Με τό συνθημένο γνωστό του θήμα της κατευθυνότανε στον λουτήρα και με την χαριτωμένη κίνησι πού είχε καμαρώσει τόσες φορές, έδωάζε την ρόμπα της. Μα ή Αλώς είχε πεθάνει από καιρό, τό θυμότανε καλά αυτό ο λόρδος, είχε μάλιστα τηλεγραφήσει στη Νέα Υόρκη να καταθέσουν θαρύ στεφ

«Επλησίαζαν μεσάνυχτα, όταν έκουσε θήματα ελαφρά στον διάδρομο. Τραβήχθηκε στη γωνιά κι' έπεριμένε. Ή πόρτα άνοιξε.

Ο Τόμ Κόξ δέν έγελάστηκε' στους υπολογισμούς του.

Άφησε τόν άγνωστο νά μπη. Μέσα στο σκίόφως του δωματίου διέκρινε έναν κοντό άνθρωπάκο, ό όποιος προχωρούσε μέ προφύλαξι.

Κατά κακήν όμως τύχη, ό άνθρωπάκος εκείνος έπεσε πάνω στον Τόμ Κόξ.

Γιά ν' άποφύγι καμιά έπίθεση, έπειδή δέν ήξερε μέ τί άνθρωπο είχε νά κάνει, τόν έπιασε από τό λαιμό.

Έκείνος σήκωσε τά πόδια του και πήγε νά πιάση τόν Τόμ από τά γόνατα γιά νά τόν ρίξη χάμω.

Ποιό γρήγορα όμως ό Κόξ τόν έρριξε χάμω κι' άκούμπησε τά γόνατά του στο στήθος του. Τού έδωσε δυό γροθιές στους ώμους και του έξουδετέρωσε τά χέρια.

Σηκώθηκε τότε και άναψε τό φώς.

Περιέργως άνθρωπος! Πλησίασε και τόν κύτταξε καλά-καλά.

Δέν φαινότανε γιά Εύρωπαίος. Τά ρούχα πού φορούσε ήσαν ολοκαίνουργια, σάν νάχανε παραγγελθή από τόν καλλίτερο ράφτη τού Παρισιού.

—Κύριε, είπε ό Κόξ. Έσείς έστείλατε εκείνο τό γράμμα στη μαρκησία; Μιλήστε.

Και ό Κόξ έβγαλε τ' πιστόλι του.

—Ναι, άπάντησε.

—Σηκώθηκε, λοιπόν. Δέν σας πειράζω.

Πρέπει νά μού πητε όρισμένα πράγματα.

Ο άνθρωπάκος σηκώθηκε, έρριξε μία ματιά περίεργη στον ντέκετιβ και είπε:

—Γιά άλλον έρχόμουναι και άλλον θρήκα.

—Έρχόσαστε νά χτυπήσετε τη μαρκησία;

—Έξαρτάται, άν δέν...

—Κύριε, δέν μιλώ έξ όνόματος της μαρκησίας. Μιλώ έξ όνόματος της δικαιοσύνης και της ανθρωπότητας. Δέν ξέρω τίς αιτίες και τίς λόγους πού θά σας έσπρωχναν σ' ένα έγκλημα, πάντως αυτή τη στιγμή μπορώ νά σας πείρασώ τις χειροπέδες και νά σας παραδώσω στην Εισαγγελία. Δέν θά τό κάμω όμως. Πρέπει νά σας άκούσω. Και... έχετε έμπιστοσύνη σέ μένα. Πρώτα-πρώτα, λοιπόν, σας παρακαλώ νά συμπληρώσετε πάνω σ' αυτό τό χαρτί τίς λέξεις πού λείπουν άπ' αυτό τό καμμένο χαρτί.

Ο άνθρωπάκος εκείνος πλησίασε, πήρε τό μολύβι του Τόμ Κόξ και συμπλήρωσε:

«ΟΙ δύο φύλακες του μεγάλου κρανίου βρίσκονται πτό Παρίσι. Ο ένας από τους δύο θά μπη στο σπίτι μου, άπόψε 1 μέ 2 Μαΐου. Αν δέν μάς δώσης τό μικρό κρανίο, θά πεθάνης. Αν μάς καταγγείλης και πιάσουν τόν ένα, τότε ό άλλος, πριν πεθάνης, θά σέ θασανίση».

—Είσαθε 'Ινδός;

—Μάλιστα.

Ο Τόμ Κόξ τόν κύτταξε περίεργα.

—Είσαθε ό ένας από τους δύο φύλακες;

—Μάλιστα.

—Και πώς θρεθήκατε έδώ;

—Κύριε, νομίζω ότι μπορώ νά έχω έμπιστοσύνη σέ σας. Λοιπόν, άκούστε με άν έχω δίκιο. Βρίσκομαι πρό μηνός στο Παρίσι μέ τόν άδελφό μου. Είμαστε και οι δύο φύλακες ενός κρυστάλλινου αντικειμένου, σχήματος ανθρωπίνου κρανίου. Αυτό τό κρανίο βρίσκεται στον Ναό του Ηλιθαρά, πάνω στο Όρος Άμπού της Ραϊχουτάνα. Ο Νάος αυτός βρίσκεται σέ μία σπηλιά πάνω στο θουνό. Μέσα σ' αυτή τη σπηλιά υπάρχουν τέσσερις στοές, χωμένες μέσα στη γή. Ανάμεσα στο σπηλαίο υπάρχει μία μπηλιά μαύρη πέτρα, κι έπάνω σ' αυτή την πέτρα είνε προσαρμοσμένο τό κρυστάλλινο κρανίο. Τό κρανίο αυτό τό φυλάμε έγώ και ό άδελφός μου μέ βάρδιες και κάθε τέσσερες ώρες χτυπάμε πάνω στο κρυστάλλο μέ μία μετάλλινη βέργα. Ο ήχος του άντηχεί πολύ μα-

κρυστάλλο και χρησιμεύει γιά τους πιστούς ως σημείον προσευχής. Τώρα έμείς ξέρουμε από παράδοση, από πατέρα σέ γυιό, μέχρι έποχής 1000 έτών πίσω, ότι τό κρανίο εκείνο, περιέχει κάποιο μυστικό, τό όποιο έμείς άγνωσούμε, αλλά άναμφισβητήτως, άμα τό άνακαλύψουμε θά φανέρωση κάποιο μεγάλο θησαυρό. Μετά τόν θάνατο του πατέρα μας, διαβάχοντας μέσα σέ μερικά συγγράμματα πού μάς άφησε, μάθαμε ότι τό μυστικό αυτό βρίσκεται γραμμένο μέ λατινικούς χαρακτήρες πάνω σ' ένα πανομοιότυπο πιό μικρό κρανίο κρυστάλλινο, και τό όποιον βρίσκότανε στα χέρια ενός τών συντρόφων του μεγάλου ξερευνητού τών 'Ινδιών Ντου-πλεξ.

«Απ' τά ίδια τά χαρτιά διαβάσαμε ότι τό μικρό κρανίο τό έκλεψε κάποιος κόμης Τούρ. Αυτός πάλι, γιά νά τό κάνει έντελώς δικό του, έσκότωσε τόν πατέρα μας. Αυτός ό κόμης Τούρ, πού είχε τό μικρό κρανίο, πέθανε στη Μασσαλία, πάνω σ' ένα γιότ δικό του, και τό μόνο πρόσωπο πού παρευρέθηκε στον θάνατό του ήταν ή κόρη του, ή χήρα μαρκησία Βινιέ, ή οποία και έπήρε τό κρανίο.

«Από κάποιον υπηρέτη της μάθαμε ότι τό κρανίο τό φύλαγε μέσα σ' ένα χρηματοκιβώτιο πού βρίσκονταν μέσα στο δωμάτιό της. Ο υπηρέτης όμως αυτός πού ήξερε τό μυστικό και μπορούσε νά μάς βοηθήση νά τό πάρουμε, έδηλητηριάσθηκε από τη Μαρκησία και πέθανε.

«Τότε ό άδελφός μου ήλθε, θρήκε τη μαρκησία από της ελπίς: «Σας προτείνω νά μελετήσουμε μαζί τό μυστικό και νά μοιραστούμε τό θησαυρό».

«Η μαρκησία τόν έδιωξε και τότε της στείλαμε εκείνο τό γραμματάκι, πού θρήκατε μισοκαμμένο. Αυτή είνε όλη ή ιστορία μου, κύριε.

—Καλά, μά δέ διαβάσατε στις έφημερίδες ότι έφυγε;

—Οχι.

—Και δέ φοβόσαστε πού ήρθατε έδώ;

—Οχι.

—Και τί σκοπεύετε νά κάνετε;

—Νά σκοτώσω τη μαρκησία, άν δέν μού έδινε τό κρανίο.

—Και τώρα τί νομίζετε ότι είνε;

—Απλούστατα, ή μαρκησία γέλασε όλο τόν κόσμο κ' έφυγε συναποκομίζοντας τό κρανίο.

—Και νομίζετε, ότι τό μυστικό του κρανίου δέν μπορώ νά τό άνακαλύψω έγώ;

Ο Τόμ Κόξ πήγε στη βιβλιοθήκη και έφερε τό βιβλίο, πού είχε γραμμένο τό μυστικό. Πάνω σ' ένα χαρτί άντέγραψε:

ΣΠΗΛ. ΟΡ. Α ΜΠΟΥ. ΚΡ. ΚΡ. ΜΑΚΡ. Η Χ Ο Σ ΣΚΑΨΑΤΕ

—Καταλαβαίνετε σεις τίποτε άπ' αυτά;

—Οχι!

Ο Τόμ Κόξ τότε έγραψε τά ίδια γράμματα σέ ίδια γραμμή:

«ΣΠΗΛ. ΟΡ. ΑΜΠΟΥ ΚΡ. ΚΡ. ΜΑΚΡ. ΗΧΟΣ, ΣΚΑΨΑΤΕ».

Και συμπλήρωσε:

ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΟΡΟΥΣ ΑΜΠΟΥ, ΚΡΑΝΙΟΝ ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΟΝ ΜΑΚΡΥΤΕΡΟΣ ΗΧΟΣ, ΣΚΑΨΑΤΕ.

—Η εξήγησις είνε καθαρά, είπε ό Τόμ Κόξ. Μού είπατε ότι στη σπηλιά υπάρχουν τέσσερις στοές. Εκεί χτυπάτε τό κρανίο πού άφήνει κάποιον ήχο. Στη στοά, πού ό ήχος αυτός άκούεται μακρύτερος, δηλαδή διαρκεί περισσότερο, γιατί κάθε στοά θά είνε σχηματισμένη και αλλοιώτικα, σκάμει και θά βρήτε τό θησαυρό. Λοιπόν τά πράγματα τώρα καθορίζονται: ή μαρκησία θάφυγε γιά τη Μασσαλία, κι' αυτή τη στιγμή ταξιδεύει μέ τό γιότ γιά την Κεϋλάνη Φαντάζομαι, ότι μαζί μέ τά άλλα χαρτιά πού βρήκε, άσφαλώς κάπου θά υπάρχει και τό μυστικό.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

Πρώτη φορά στη ζωή του ό Τόμ Κόξ βρισκότανε μπροστά σέ μία τέτοια περίεργη υπόθεση θησαυρού. Πρώτη φορά, τού παρουσιαζότανε μυστήριο χωρίς έγκλημα. Πάντως τού έρεσε κι' αυτή ή περιπέτεια.

«Ενα ταξιδάκι ως την Κεϋλάνη δέν θά ήταν άσχημο.

—Κυρά Χάλεϋ, τη βαλιτσούλα μου και όταν περάσω ό Τζος, νά τού πής νά διαβάση αυτό τό γράμμα πού τού άφήνω. Θά λείψω κανένα μήνα τό άργότερο. Άς έπιληφθή αυτός τών υποθέσεων του γραφείου μέχρι της έπιστροφής μου.

Ο Τόμ Κόξ συνάντησε τους δύο 'Ινδιάνους, πού ήσαν κομψότατα ντυμένοι μέ ευρωπαϊκά ρούχα, και μ' ένα ταξί φθάσανε στο άεροδρόμιο.

Στις τρεις τό άπόγευμα προσγειώθηκαν στη Μασσαλία, αλλά πρós μεγάλην τους έκπληξιν, όπου κι άν έρωτήσανε άναζητώντας έπί μία ώρα τη μαρκησία, δέν κατώρθωσαν νά τη θρούν.

Τό γιότ ήταν άγκυροβολημένο στο λιμάνι, αλλά ό καπετάνιος του δέν μπορούσε νά τους δώση καμιά πληροφορία.

Τότε ό Κόξ, αφήνοντας τά δυό άδελφια νά τόν περιμένουν σέ κάποιο καφε-νεϊό, έτρεξε στην άστυνομία.

—Θέλω νά πληροφορηθώ άν έφυγε καμιά κυρία από κανένα άεροδρόμιο χθές τό βράδυ ή σήμερα τό πρωί.

Ο Διευθυντής της Άστυνομίας, πού ήξερε καλά τόν διάσημο ντέκετιβ, προθυμοποιήθηκε νά τόν εξυπηρετήση άμέσως, και μέσα σέ μισή ώρα, άνοίγοντας όλες τίς γραμμές, κατωρθώσε νά τόν πληροφορήση ότι τό πρωί της ήμέρας εκείνης μία κυρία μόνη έφυγε από τό άεροδρόμιο του Μιραμάρε. Τό άεροπλάνο πού πήρε ήταν μεγάλης άντοχής γιά μέγала ταξείδια.

—Θά κάνωμε κι' έμείς τό ίδιο, είπε ό ένας από τους δύο άδελφούς. Διαθέτομε όσα χρήματα μάς ζητήσουν. Πιέει νά φθάσωμε από τό συντομώτερο δρόμο.

Πράγματι, έπειτα από μία ώρα θρήκαν στο Μιραμάρε όπου έναυλώσαν τό μεγαλύτερο άεροπλάνο και πήραν μαζί τους τόν καλύτερο μηχανικό και τόν καλύτερο πιλότο του άεροδρομίου.

Πρώτος σταθμός ήταν ή Αίγυπτος, πού άφου άνεφωδίσθησαν μέ μπενζίνα, ξεκίνησαν πάλι άμέσως, κατευθυνόμενοι πρós την Άραβία, ύστερα στο Χαντραμούτ, στην Περσία κτλ.

—Γρήγορα, πιό γρήγορα, φώναζε διαρκώς ό ένας από τους δύο άδελφούς.

Τέλος άντικρυσαν τό όρος Άμπού. Ξαφικά ό Τόμ Κόξ έβγαλε μία κραυγή.

—Τό άεροπλάνο!

Μπροστά τους ένα μαύρο σημείο φάνηκε στον ούρανό.

—Θά προφθάσωμε, είπε μέ πεποίθησι.

—Κι' αυτό κατευθύνεται πρós τό όρος Άμπού.

Δέν μπορούσε, παρά νά ήταν τό άεροπλάνο της μαρκησίας

—Πιό γρήγορα! Πιό γρήγορα!

Ο μηχανικός άνοιξε όλη την ταχύτητα του.

Φαντάζεται κανείς πώς χτυπούσε ή καρδιά του Τόμ Κόξ, μέ όλη την ψυχραιμία πού διέκρινε τόν ντέκετιβ.

Πιληθός Ιθαγενών είχε μαζευτή γύρω από τό άεροπλάνο, πού προσγειώθηκε πρώτο.

Ο Τόμ Κόξ, μέ τό πιστόλι στο χέρι, συνοδευόμενος από τά δυό άδελφια, έσπευσε πρós τό Ναό.

Μερικοί Ιερείς κατάπληκτοι έτρεξαν νά δούν τί συμβαίνει

Η μαρκησία είχε προλάβει και μέ τό πιστόλι στο χέρι κατόρθωσε νά μπη στη σπηλιά.

Μερικοί από τους φύλακες της έπετέθησαν νά την άφοπλίσουν.

Τη στιγμή εκείνη κατέφθασε και ό Τόμ Κόξ.

Δυό πιστολιές άκούστηκαν μέσα στη σπηλιά.

σπηλιά.

Ο Τόμ Κόξ έβγαλε μία κραυγή.

—Δέν θά μωυρέσω νά έχω έγώ τό θησαυρό, αλλά ούτε και σεις, άκούστηκε ή φωνή της μαρκησίας.

Τό κρανίο, πού βρισκόταν πάνω στη μαύρη πέτρα, έγινε χίλια κομμάτια και σκόρπισε χάμω.

Ενα γέλιο άκούστηκε, ένα γέλιο άπεγνωσμένο, σαφδώνιο. Γελούσε ή μαρκησία σάν τρελή.

Ετεινε τό πιστόλι νά χτυπήση τόν Τόμ Κόξ, εκείνος όμως, πιό γρήγορος, της έπιασε τό χέρι και μέ μία κλωτσιά την έρριξε χάμω.

Δυό Ιερείς του ναού την έσήκωσαν και την παρέδωσαν έπειτα από λίγο στα χέρια της άγγλικής άστυνομίας.

—Και τώρα; ψιθύρισε ό ένας από τους άδελφούς. Όλοι οι κόποι μας πάνε χαμένοι. Πώς θά μωυρέσουμε νά βρούμε τό θησαυρό;

—Ευτυχώς πού δέν πάθαμε κανένα χειρότερο δυστύχημα, είπε ό Τόμ Κόξ. Όσο γιά τό θησαυρό, σας έγγυώμαι έγώ, ότι μέσα σέ τρεις μέρες θά έχη θρεθή.

Ο Τόμ Κόξ παρουσιάσθηκε στις άρχες της Κεϋλάνης και έζήτησε την άδεια διεξαγωγής άνασκαφών. Άφου τού παραχωρήθηκε, έστρατολόγησε πηνήντα Ιθαγενείς εργάτες μέ σκαπάνες και φυτάρια. Κι' έσκαψε ταυτοχρόνως και τις τέσσερις στοές άπ' άκρη σ' άκρη.

Πράγματι, την τρίτη μέρα τό φυτάρι ενός εργάτη σέ βάθος έπτά μέτρων έσκόνταψε σέ κάτι τό μετάλλιο.

Στις άνασκαφές παρίστατο και άντιπρόσωπος της άστυνομίας της Κεϋλάνης. Κάτω από ένα σιδερένιο θώρακα άνευρέθησαν όλοι οι θησαυροί του Θεού Μαγκόκ, οι όποιοι έπειτα από μία πρόχειρη έκτίμησι, ύπολογίσθηκαν σέ 30.000.000 φράγκα.

Τά δυό άδελφια πήραν τό μερίδιο πού τους άναλογούσε, ό δέ Τόμ Κόξ μία καλή άποζημίωσι γιά τά έξοδα μετακινήσεως, ένα έκατομμύριο, ως και τό παράσημο της Στρατιωτικής Τιμής της Κεϋλάνης.

Κατάκοπος τό άπόγευμα, πήγε νά ξεπλώση στο ξενοδοχείο του, όταν ό θυρωρός τού έδωσε ένα τηλεγράφημα.

«Σπεύσατε επανέλθετε, άδελφός σας κινδυνεύει.

ΤΖΟΕ»

Ο Τόμ Κόξ ανέθηκε νά πάρη τη βαλίτσα του και κατέθηκε άμέσως.

Γιά τό Παρίσι, είπε στον πιλότο του άεροπλάνου. Πρέπει νά έπιστρέψωμε τό ταχύτερο.

Και βέβαια, ή υπόθεση ήταν πολύ έπείγουσα, όπως θά δούμε στο προσεχές κατόρθωμα του Τόμ Κόξ υπό τόν τίτλον: ΤΟ ΤΑΒΑΝΙ ΠΟΥ ΣΤΑΖΕΙ ΑΙΜΑ.

ΤΕΛΟΣ

—ο—

«Ενα ώφέλιμο χαστούκι

Κάποιος μ' ένα χαστούκι πού έφαγε άνέκτησε την όρασί του!

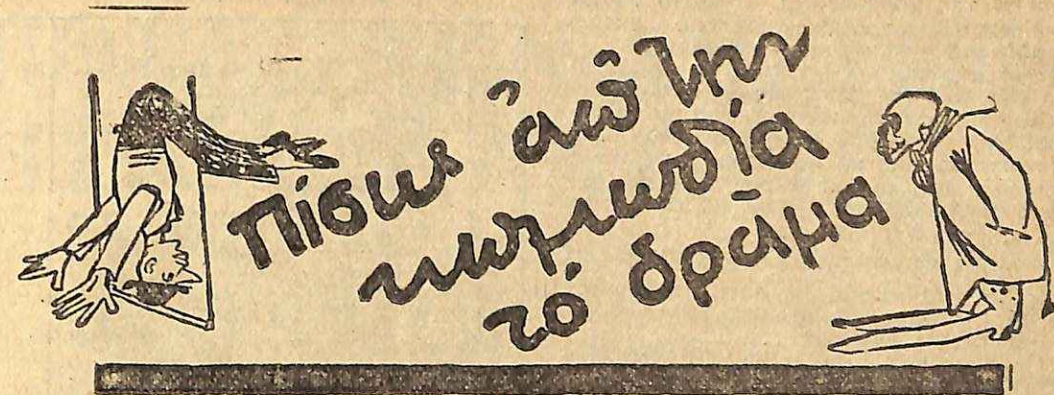
Τό καταπληκτικό αυτό γεγονός συνέβη στον Γεώργιο Πάτερσον, ένα παιδάκι 15 χρονών, από την Γλασκώη. Είχε χάσει τη μισή όρασί του έδώ και έφτά χρόνια, κι' οι ειδικοί γιατροί πού τό εξέτασαν έπέμειναν στην μητέρα του νά τού θγάζουν τό θλασμένο μάτι και τούτο γιά νά μών προσέληθψ και τό άλλο. Έκείνη όμως άρνήθηκε.

Όταν, μία φορά, τό παιδάκι κακομήλησε στην μητέρα του και δέχθηκε άπ' αυτήν ένα ήχηρότατο χαστούκι.

Τό παιδάκι τότε, άντι νά κλάψη, άρχισε νά φωνάζη χαρούμενο:

—Μαμά! Τώρα βλέπω και από τό χαστούκι μάτι!

Οι γιατροί λέγουν ότι ή θεραπεία του είνε όριστική.

Περιπέτειες σέ ίπποδρόμιο

Τους άγκαζάρια γιά νά παραστήσουν στη Σιγκαπούρη!

ΟΙ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΑΡΧΙΖΟΥΝ, ΑΛΛΑ...

Όταν φτάσαμε στην πόλι, στο πιό κεντρικό μέρος έστήσαμε τη σκηνή. Κουβαλήσαμε τά κλουβιά τών ηρώων, πού άνήσχυα έκύτταξαν διαρκώς, ηηδούσαν, έμούγγριζαν... Πυρετώδης κίνησις.

«Άξαφνα, ένας υπηρέτης έτρεξε και μάς φώναξε.

—Κάποιο μεγάλο κακό έγινε στον κύριο Λέτωφ!

Επήγαμε και είδαμε δίπλα στο Λέτωφ ένα τεράστιο δίκωπο μαχαίρι, πού κάποιος τώχε πετάξει γιά νά τόν ξεκάνη! Τό μαχαίρι όμως είχε ξεφύγει κι' ό δολοφόνος άπέτυχε!

«Αλλά ποιος δέν ήταν εκείνος, πού ήθελε νά σκοτώση τόν Λέτωφ;

Ο ίδιος όταν τόν ρωτήσαμε μάς είπε:

—Δέν ξέρω ποιος τό πέταξε τό μαχαίρι! Σας λέω όμως ότι ήμουνα άλλοτε άξιωματικός πού τσαρικού στρατού και μέ έχθρεύονται πολλοί...

ΜΙΑ ΥΠΟΠΤΗ ΛΟΓΟΜΑΧΙΑ

Τό βράδυ όταν πιά άναψαν τά φώτα, έπρόκειτο ν' άρχιση ή πρώτη παράστασις.

Ενώ όμως περνούσα έξω από τό καμαρίνι της Σόνιας, την άκουσα νά λέη μέ θυμό στον Λέτωφ!

—Νάχης τό νου σου!... Αυτός θά σέ σκοτώσει!...

—Μην άνησυχής, άπάντησε εκείνος. «Εχω πάντα τό περιστροφό άπάνω μου και θά τού την καπνίσω έγώ πιό μπροστά!...

Η συζητήσις αυτή πού άκουσα δέν μ' άρεσε καθόλου, αλλά τέτοια — και χειρότερα ακόμη — συμβαίνουν πολύ συχνά στα παρασκηνία τών τσίρκων!

Σέ μία στιγμή ό Λέτωφ έβγήκε έξω άπ' τό καμαρίνι του, την ώρα, πού οι δυό Κινέζοι έκτελούσαν στη σκηνή τό νούμερό τους.

—Θά σας παρακαλέσω πολύ, μού είπε, ν' αλλάξετε σειρά στο νούμερό μου. Νά γίνη τώρα ό χορός της Σόνιας στο σύρμα και κατόπιν νά γίνη τό δικό μου τό νούμερο μέ τά θηρία!

Πολύ ύποπτη μού φάνηκε ή πρότασις αυτή, αλλά, στην άνάγκη, την έδέχθηκα.

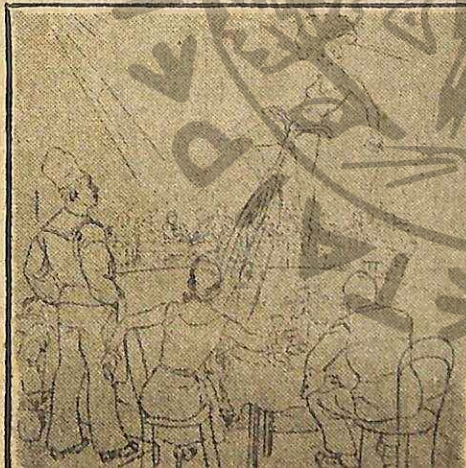
ΑΚΡΑΤΗΤΟΣ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΣ

Όταν ή Σόνια έβγήκε στη σκηνή, τό άκροατήριο έξέσπασε σέ δυνατά χειροκροτήματα. Μόνον μερικοί κομψοί κύριοι μέ σμόκιν και μέ μουνέλα, πού ήσαν στο πρώτο θεωρείο, παρακολουθούσαν άπαθείς!

Ο χορός στο σύρμα άρχισε! Η Σόνια χορεύει μέ χαρί...

«Άξαφνα όμως από κάτω ακριβώς άπ' τη χορεύτρια εμφανίζεται ένα λεοντάρι άγριέμένο, πού είχε ξεφύγει από τό κλουβί του. Συγχρόνως δέ τό σύρμα έσπασε — ή μάλλον κάποιος τόκοψε — και ή άρραία Σόνια έπεσε μπροστά στο λεοντάρι.

Επακολουθεί σκηνή πραγματικής άλλο...

ναντίον της χορευτρίας! Και τό στόμα του άρπάξει το λεπτό της χέρι, έκείνη θυάξει μία κραυγή τρομερού πόνου!... Για νά μήν αντίληφθί όμως τό άκροατήριό τίποτα, ό μαέστρος της όρχήστρας άρχίζει γρήγορα τή μουσική, ένα μάρς θορυβώδες! Τήν ίδια στιγμή οι δύο Κινέζοι πέφτουν με τά μαχαίρια τους πάνω στο λεοντάρι, τό σκοτώνουν και σώζουν τήν χορεύτρια, ύστερ' από μία άγωνιώδη και αίματηρή πάλη!...

ΤΟ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΟ ΚΑΙΓΕΤΑΙ
Μέσα στην παραζάλη αυτή άκούγονται φωνές άπελπισμένες στο άκροατήριό!

—Φωτιά!... Φωτιά!...
Πραγματικός. Σάν νά μήν έφταναν όλα αυτά, κάποιος είχε βάλει φωτιά! Πυρκαϊά.

Τό τί έπηκολούθησε είνε αφάνταστο! Οί θεαταί τρομοκρατημένοι έτρεξαν νά βγούν, νά σωθούν, νά γλυτώσουν από τόν άγριο θάνατο, πού κάποιο άγνωστο και μυστηριώδες χέρι τόν κινούσε κατ' άπάνω τους!

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ
Τήν άλλη μέρα από μία όμολογία, πού έκανε ό Λέτωφ στην άστυνομία, όπου ένεργούσε άνακρίσεις, άπεκαλύφθησαν τά έξής:

Ο Λέτωφ ήταν άλλοτε άξιωματικός του τσαρικού στρατού και τόν παρακολουθούσε ή Σόνια με τούς δυό Κινέζους πού ήσαν πράκτορες της Γκεπεού. Είχαν έντολη όπως δήποτε νά τόν σκοτώσουν. Έπιπροσθέτως έξακριβώθηκε, ότι οι δύο Κινέζοι ήσαν έτεροθαλείς άδελφοί της Σόνιας.

Και ό Λέτωφ έπρόσθεσε στην κατάθεσί του:

—Εγώ είμαι έκείνος πού έκοψα τό σύρμα τήν ώρα πού χόρευε ή κατάσκοπος και έγώ έπίτηδες άφησα τό λιοντάρι νά βγί από τό κλουβί, για νά τήν κατασπαράξει! Έπρεπε νά πληρωθί για τήν άτιμία της αυτή! Ύστερα οι Κινέζοι, οι άδερφοί της, είνε έκείνοι πού μου πέταξαν τό δίκιο μαχαίρι. Έξ άλλου τό μαχαίρι αυτό ήταν όμοιο άκριβώς μ' έκείνα πού έέσκισαν τό λεοντάρι παλεύοντας για νά σώσουν τή χορεύτρια.

Κι' έτσι τό ιπποδρόμιό μας διαλύθηκε σχεδόν, καταστράφηκε. Περιέσωσα ό,τι μπορούσα, έδιωξα άπ' τόν θιασό μου τούς Κινέζους, κράτησα τή Σόνια και τόν Λέτωφ και ξεκίνησα για άλλη πιάτσα με καινούργιες έλπίδες και νέα όνειρα.

Κι' ύστερα έξακριβώσα, ότι οι κομποκύριοι, πού έκάθονταν στο πρώτο θεωρείο, ήσαν πράκτορες της Γκεπεού πού περιμεναν νά δούν τή δολοφονία του Λέτωφ πάνω στη σκηνή, όπως είχε άποφασισθί!

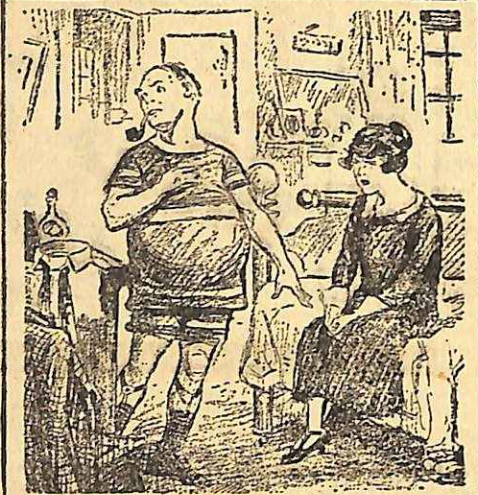
Σέ λίγες μέρες ό Λέτωφ και ή Σόνια έγιναν ένα χαριτωμένο καλλιτεχνικό ζευγάρι!... Ένώθηκαν για πάντα και ζούνε τώρα άγαπημένοι. Τό καλλιτεχνικό ταλέντο ένωσε τις ύπάρξεις τους και κάθε βράδυ, όταν βγαίνουν στην σκηνή, σ' όποια δήποτε πιάτσα κι' άν πάμε, καταχειροκροτούνται.

Τέτοια είνε ή ζωή στα παρασκήνια των ιπποδρομιών — πολύ διαφορετική άπ' ό,τι τήν βλέπουν οι θεαταί κάθε βράδυ πάνω στη σκηνή και ύπό τά πολύχρωμα φώτα της λάμπας.

ΧΑΝΣ ΓΚΑΑΝΤΕΝ

Μικρά-μικρά

—Η περίφημη Αλεξανδριν Βιβλιοθήκη ιδρύθηκε από τόν Βασίλεά της Αιγύπτου Πτολεμαίο τό 291 πρ' Χριστού. Περιείχε 500.000 διάφορα συγγράμματα. Καταστράφηκε τό 391 μετά Χριστόν από τόν φανατικό όχλο των Χριστιανών με έπί κεφαλής τόν Μητροπολίτη 'Αλεξανδρείας Θεόκλητο. —Όταν επικυρώθηκε ή διαθήκη του Βικτώρος Ουγκώ, έγινε γνωστόν, ότι ή περιουσία του ποιητού, πού τήν είχε κατέχει ο Τράπεζας του Λονδίνου, έφθασε σέ 5.000.000 περίπου δραχμές της εποχής εκείνης.

Ένώ Έ κ ε ί ν ο ς προβάρη τό μαγικό του.

Έ κ ε ί ν η: Πελοπίδα, είμαι της γνώμης νά πάμε σέ βουνό έφέτος για έξοχή.

Γυναίκες με τριάντα παιδιά και άνδρες με τριακόσιες γυναίκες

Η μαύρη γυναίκα δέν έχει κανένα δικαίωμα. Από τήν πρώτη στιγμή πού έρχεται στον κόσμο είνε υποχρεωμένη νά υποτάσσεται, πρώτα στον πατέρα και τήν μητέρα της, κι' έπειτα στον άνδρα της.

Οί μαύροι της 'Αφρικής δέν δυσαρστούνται όπως οι πολιτισμένοι όταν, αντί για άγόρι, άποκτήσουν κορίτσι. Η γυναίκα στίς φυλές της 'Αφρικής αντιπροσωπεύει ένα κεφάλαιο καθόλου εύκαταφρόνητο. Εύθως μόλις φθάση στην ηλικία της ήθης—πολλές φορές και έναρτίτερα—ό πατέρας της υποσχεται στον άνδρα πού έπιθυμεί νά τήν κάνει σύζυγό του, ότι θα τού τήν δώση.

Τήν παραμονή του γάμου ό γαμβρός μετρά στον πεθερό του τό τίμημα πού έχουν συμφωνήσει. Έλεφαντόδοντο, μαχαίρια και ζώα. Άλλάζοντας κύριο, ή μαύρη γυναίκα, αλλάζει και υποχρεώσεις. Η πρώτη της υποχρέωση είνε νά άποκτήση όσο τό δυνατόν περισσότερα παιδιά. Για τις μαύρες γυναίκες δέν είνε καθόλου άσυνήθες νά φέρουν στον κόσμο 25 και 30 παιδιά πρός μεγίστη ικανοποίησιν των συζύγων τους πού εκτιμούν τήν γυναίκα τους άναλόγως της πολυτεκνίας της.

—Αν—πράγμα σπάνιον στίς φυλές των μαύρων—μία γυναίκα είνε στείρα, αρχίζουν άτέλειωτοι καυγάδες μεταξύ του συζύγου, πού θεωρεί ότι γελάστηκε στην... αγοράπωλησία της συζύγου του και του πεθερού του. Τέλος γαμβρός και πεθερός συμβιβάζονται: 'Ο πεθερός παραδίδει στον γαμβρό μία νεώτερα του κόρη. 'Οσο για τήν πρώτη, άν δέν τήν κρατήσει ό άνδρας της, για νά τήν βοηθή στις δουλειές, γυρίζει στο πατρικό της σπίτι καταφρονεμένη.

Ο σύζυγος στην 'Αφρική είνε έλεύθερος νά μη μένη πιστός στη γυναίκα του. Η σύζυγος, όμως, δέν έχει τό ίδιο δικαίωμα. Ο άνδρας της, για νά τήν άποκτήση, τήν... άκριβοπλήρη σε στον πατέρα της.

Γιατί λοιπόν νά μοιράζεται τό κτήμα του μ' έναν άλλον; Είνε τό ίδιο σαν νά τόν κλέβουν. Όταν συλληφθί μία μοιχαλίσ, τά σπασμένα τά πληρώνει ό έραστής,

'Απ' όλα

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΚΑΪΖΕΡ

Θυμώσαστε τόν Καίζερ; Με τις μουσικές του, τό κράνος του, τό έυφος του και τήν ιδέα του πως είνε... δεύτερος Θεός επί της γής;

Φαίνεται πως ή ιδέα αυτή τόν παρακολουθεί και στο Ντόρν, όπου επί 17 χρόνια τώρα θρίσκεται έξόριστος. Και, σαν... Θεός πού είνε, έπρεπε νά φτιάση κι' αυτός ένα... δεκάλογο. 'Ιδού λοιπόν ό δεκάλογος του Καίζερ:

1. Έσο ίσχυρός στη θλίψη σου.
2. Μήν έπιθυμής πράγματα πού δέν μπορείς νά επιτύχης.
3. Ευχαριστήσου με τήν ημέρα σου, όπως και άν περάση.
4. Άναζήτα παντού τό καλό και μένε ευχαριστημένος από τούς ανθρώπους και από τή φύσι, όπως είνε.
5. Παραγορήσου με μία καλή ώρα για χίλιες πικρές και κάμε κάθε καλό, έστω κι' άν δέν πρόκειται ν' άκούσης ένα 'ευχαριστώ'.
6. Έκείνος πού μπορεί νά τά κάμη όλα αυτά είνε εύτυχής, έλεύθερος και υπερήφανος και ή ζωή του θα είνε πάντοτε ωραία.
7. Ο φίλύποπος άδικεί τούς άλλους. Καθήκον μας είνε νά νομίζουμε όλους τούς ανθρώπους καλούς, έφ' όσον δέν έχομεν ένδείξεις περί του αντίθετου.
8. Ο κόσμος είνε μεγάλος κι' έμεις οι άνθρωποι μικροί. Τό σύμπαν δέν μπορεί νά στρέφεται γύρω από μās.
9. Όταν κάτι μās θάλπει ποιός ξέρει άν δέν είνε άπαραίτητο σ' έμās ή σ' όλόκληρη τή δημιουργία.
10. Μέσα σέ κάθε πράγμα αυτού του κόσμου, μεγάλο ή μικρό, υπάρχει ή έληγυς του παντοδυνάμου Δημιουργού, του Παντογνώστου, κι' έμεις οι ταπεινοί άνθρωποι μόνο όταν τά καταλάβωμε ξέρουμε τό σκοπό τους.

—Μεγάλα λόγια. Μά νάνε, άρά γε του Καίζερ; 'Ο Θεός κι' ή ψυχή του!

ΦΥΤΑ ΠΟΥ... ΒΗΧΟΥΝ!

Ο θήχας δέν είνε άποκλειστικό προνόμιο (ή... θάσανο) του ανθρώπου. Υπάρχουν και φυτά πού θήχουν! Μήν παραξενευθίτε. Ένας Γερμανός βοτανολόγος ανέκαλύψε, γυρνώντας στα παρθένα δάση της Παραγουάης, ένα φυτό πού τά φύλλα του, μόλις πέση άπάνω τους ή έλάχιστη σκόνη, γίνονται κατακόκκινα, κινούνται σπασμωδικά και θήχουν.

Και όχι μόνο θήχουν, αλλά και φταρνίζονται κιόλας.

Τό περιεργότατο αυτό φυτό είνε σπανιώτατο και μονάχα στα παρθένα δάση της Παραγουάης συναντάται.

ό όποιος καταδικάζεται νά πληρώση στον σύζυγο ώρισμένο πρόστιμο. Έκτός του κυνηγιού, της μόνης δουλειάς πού καταδέχονται οι μαύροι της 'Αφρικής, όλες τις άλλες δουλειές τις κάνουν οι γυναίκες. Χρησιμοποιούνται ακόμη και ως υποζύγια. Η μόνη έλπίς νά ξεφύγουν τις άγανταίες και νά μοιράζονται τήν δουλειά, είνε ό σύζυγός των νά έχη χαρέμι...

Πρώτον, γιατί, για νά μπορεί νά διατηρή χαρέμι, πρέπει νά είνε πολύ πλούσιος και δεύτερον, γιατί, όσο περισσότερες είνε οι γυναίκες, τόσο λιγώτερη δουλειά τούς πέφτει στην άναλογία. Γι' αυτό, αντί νά ζηλεύουν, νά είνε δυστυχείς, οι μαύρες τό θεωρούν ως εύτυχια τους νά μοιράζονται τόν ίδιο σύζυγο! Όσο περισσότερες είνε τόσο και καλλίτερα περνούν...

Οι εκάστοτε φύλαρχοι της φυλής 'Αζαντέ στο Βελγικό Κόγκό έχουν, κατά παράδοσιν, 300 γυναίκες!...

ΤΟ "ΑΛΜΠΟΜ", ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΤΗΣ "ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ",

Μία πρωτότυπη καινοτομία του περιοδικού μας

Κάθε άναγνώστης ή άναγνώστρια του περιοδικού μας, τώρα τό καλοκαίρι, πηγαινέι στα μάνια ή στην έξοχή—είτε για μόνιμη διαμονή, είτε ως έκδρομους.

Μέσα στη χαρά της άμμουδιάς και τήν άπόλαυσι του βουνού, πόσοι και πόσες δέν θέλουν νά κρατήσουν μιάν άνάμνησι των ώραιών στιγμών πού πέρασαν συντροφευμένοι από τούς φίλους ή τούς συγγενείς των...

Ποιός είν' έκείνος πού δέν θα σταθί μιά στιγμούλα μπροστά στον φωτογραφικό φακό μόνο και μόνο για νά άποθανάτιση τις ώραιες αυτές στιγμές...

Ποιός είν' έκείνος πού δέν θα θγάλη μιά φωτογραφία ένσταντανέ ή πόζα—μά νος είτε με γκρούπ.

Τέλος, ποιός είν' έκείνος πού δέν θα θελήση νά ιδί αυτή τή φωτογραφία του δημοσιευμένη σ' ένα καλλιτεχνικό περιοδικό, πού τή σειρά των τευχών του θα τήν θέση και θα τήν τοποθετήση στη βιβλιοθήκη του;

Όλες αυτές τις φωτογραφίες των άναγνωστών της άναλαμθάνει λοιπόν νά τις φιλοξενή ή άγαπημένη σας 'Ατλαντίς—ή μάλλον σ χ ε δ ό ν όλες—άποκλειομένων εκείνων πού δέν μπορούν νά γίνουν κλισέ, γιατί θάνε είτε άποτυχημένες είτε σκοτεινές, είτε φλου, είτε τολμηρές κτλ.

Από όσες φωτογραφίες θα δημοσι-

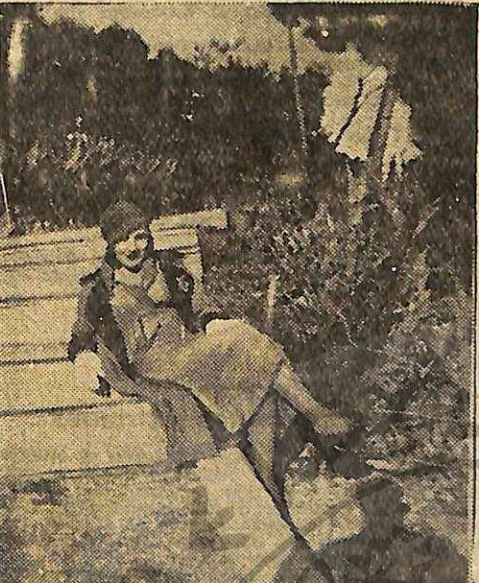
ευθούν—κατόπιν έγκρίσεως—στην παρούσα σελίδα μας μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου, μία ειδική καλλιτεχνική έπιτροπή θα εκλέξη ύστερα ΤΡΕΙΣ, ΤΙΣ ΚΑΛΛΙΤΕΡΕΣ, τις όποιες και θα θραθεύση με δώρα, τά όποια θα άνακοινώση ή 'Ατλαντίς» σέ έρχόμενο τεύχος της.

ΕΜΠΡΟΣ ΛΟΙΠΟΝ

Διαλέγετε τις καλές φωτογραφίες σας από τήν πλάζ και τήν έξοχή και στέλνετέ τις στην 'Ατλαντίδα», ή όποια θα τις φιλοξενή έντελως δωρεάν στην παρούσα σελίδα της, είτε με τα όνόματα των άπεικονιζομένων σ' αυτές, είτε χωρίς, και άποσδήποτε με τήν όνομασία της τοποθεσίας.

Η Δνίς Ν... Κ... στην Μαλακάσα
(Αποστολή της ίδιας)

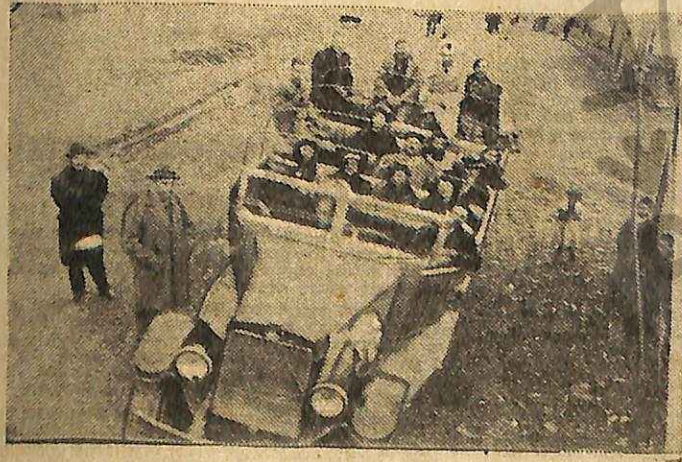

Η Δνίς Μπ. Ρ... στην Έλευσίνα
(Αποστολή της ίδιας)

Παρέα στην κορυφή του βουνού
(Αποστολή Μ. Σ.)

Τέτοιες φωτογραφίες θέμε νά μās στέλνετε

Πρός τήν Βουλιαγμένη...
(Αποστολή 'Ελάνος')

Έκδρομη στην Φανερωμένη
(Αποστολή Μ. Κ.)

Ο,ΤΙ ΕΠΙΔΙΔΑΦΕΡΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Μεταξύ μας

Σ τον τόπο μας όλοένα και αυξάνει ο αριθμός των εργαζομένων γυναικών. Όσο ακριβαίνει η ζωή, όσο το οικονομικό πρόβλημα μαστιίζει τα όκτα δέκατα του πληθυσμού, τόσο καταταλαβαίνει η γυναίκα πως δεν πρέπει πια να κάθεται με τα χέρια σταυρωμένα και να τα περιμένη όλα από τον άνδρα. Και με όλη την προθυμία έρρίχθηκε κι' αυτή στη διαπάλη.

Εκτός όμως των γνωστών επαγγελμάτων (ιδιόλ. ληλοι ύπουργειων, Ιραπεζών, γραφείων κ.τ.λ.). υπάρχουν και άλλα επαγγέλματα που απασχολούν τις γυναίκες και άκουσε ξαφνικά πως μία άγόρασε όλα τα απαιτούμενα μηχανήματα, τα εγκατέστησε στο σπίτι της και δένει θιόλια. "Άλλη ανέκάλυψε πως είχε κλεισι για την ανδρική ραπτική και δεν έδισασε να άνοιξη έμποροραπτικόν οίκον, άλλη άνοιξε αίθουσα τασιού και όλα καθ' έξης.

Τι συμβαίνει δέ με όλες αυτές; Κάνουν χρυσές δουλειές, γιατί ως είνε επόμενον μία κυρία κάπως μορφωμένη είνε εις θέσιν να δώση στο κάθε τι, που κάνει, μία ιδιαίτερη σφραγίδα.

Αλλά όλα μπορούν να δώσουν την άπάντησι που μου ζητεί μία αναγνώστριά μου, αν πρέπει για να σθώ, μία που ο πατέρας της δεν έπαρκει για να ζήση με την εργασία του δόκτορη της οικογένειας. Νά εργάζεσθτε, άγαπητή μου, φίλη, στραφίτε σ' όποιον κλάδο σας έλκει και εύλογητε τον Θεόν που δεν ζούμε στην Κίνα.

ΕΣ ΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

Δεν προφθάσαμε καλά - καλά ν' αναπνεύσουμε από τον χειμώνα ως το καλοκαίρι. Έδώ και λίγες μέρες άκούη είχαμε κρύο αίσθητό και τώρα σκάουμε από τη ζέστη.

Γι' αυτό πρέπει να μιλήσουμε πιά δίχως περιφράσεις για την καλοκαιρινή μόδα.

Οι άναγνώστριάς μας θα περιμένουν, δεν άμφιβάλλουμε, με άνυπομονησία ν' άκούσουν την κάθε λεπτομέρεια σχετικώς με τη μόδα για να άποφασίσουν τί θα διαλέξουν για τον έφοδιασμό της γκαρνταρόμπας τους.

Άς μ'ην έσχνουν έν τούτοις, ότι η μόδα παρουσιάζει μ'έν πολλά, σ' αυτές όμως έναπόκειται να εκλέξουν τί έναρμονίζεται με το γούστο τους.

ΤΑ ΕΜΠΡΙΜΕ

Είνε πλέον ή φανερόν, ότι τά έμπριμέ θα είνε πολύ εάν - θόγικ' γι' αυτό θα ίδουμε πολλά έφέτος, με μόνη τη διαφορά, ότι τά σκήπτρα κατέχουν τά έπ'ουσα ως έμπρεσιόν.

Τά θέλουμε να φοριώνται όλες τις ώρες της ημέρας ως φορέματα του δρόμου, ως ταγιέρ ταξιδιού και ακόμη και θραυνές τουαλέτες θα κάνουν με έμπριμέ πούα. Με το ίδιο αυτό ύψασμα θα στολίζουμε τά καπέλλα μας, τά κορσάκ' μας, τις μανσέτες των γαντιών μας, τά παριών της ζακέτας μας.

Μ' άλλα λόγια παντού θα έβλεπω πούα σ' όλο τά μεγέθη και πότε θα είνε άνοιχτόχρομα, σ' άκούρο φόντο, πότε θα είνε σκούρα σ' άνοιχτό φόντο.

"Άν θέλετε, λοιπόν, να είσθε ετής μόδας", θέλετε κάτι άπάνω σας που να έχη έπ'ουα. Μιά σάρπα, μία ζώνη, ένα φιόγκο.

ΟΙ ΚΑΠΕΣ

Κάτι επίσης που εύνοει πολύ έφέτος η μόδα είνε οι κάπες, που σ' εύας θα προσφέρουν ιδιαίτερη έκ δούλευσι, λόγω της άκαταστασίας του κλιματός μας.

Μιά μικρή κάπα την κρατά εύκολα κάθε κυρία και στο πρώτο άεράκι την ρίχνει στην πλάτη της για να προφυλαχθή.

Οι κάπες έχουν διάφορες εκούπες. "Άλλοτε είνε μακρύτερες πίσω και κοντινέρες έμπρός, άλλοτε έχουν το ίδιο μάκρος όλόγυρα, άλλοτε είνε άρκετά κλειστές και άλλοτε πάλι έντελώς άνοικτές και τις συγκρατεί ένα δέσιμο στον λαιμό.

ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ ΓΡΟΥΑ - ΚΑΡ

"Άν οι κάπες είνε πολυ εάν - θόγικ', δεν ύστερούν όμως και τά επανωφόρια τούα - κάρ. Με τη διαφορά, ότι έχουν άλλον προορισμό.

Αυτά είνε μάλλον για να ταξιδιάκι, για πιο έγκδρομη, για μία αόκνητηδάα. Στην Εύρώπη τα κάνουν από έλαφρό λαϊνάς, στον τόπο σ' είνε κυριαρχεί το κουκουλάρικ, που είνε κυρίως άσπρο αλλά και χρωματιστό.

Πρό όλων των, μόλις έκαμε την εμφάνισι το αυτό το ύφασμα, άλλ' αυτό δεν έμποδίζει να παρουν σιάζεται τέλειο και να μ'ην ύστερη από άλλα εύρωπαϊκά ύφασματα. Είνε σούπλ, δεν τσαλακώνεται εύκολα και συγχρόνως πέφτει ώραία στο ράφισμο.

ΣΤΙΣ ΠΛΑΞ

Σ τις πλάξ θα ξανακάμουν την εμφάνισι τους οι πυτζάμες, που έχουν πλατεία πανταλόνια, και μ'ένα από ύφασμα λινο σκούρο ή άλατά σκαλισίμ και φοριούνται με λεπτές μπλουζές. Ένιστε, δυο και τρεις κρατούν στη θέσι του το πανταλόνι.

Οι μεγάλες ψάθες θα φορεθούν επίσης, αλλά και οι λινές καπλίν, που είνε πρακτικώτερες.

Καλλωπισμός

ΙΑ Ν' ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΧΑΡΙ

Τά πόδια πρέπει να είνε το άρμονικό στήριγμα του σώματος και γι' αυτό πρέπει να είνε ίσια, στερεά και με δυνατόν μύς. Το γόνατο πρέπει να είνε στρουγγυλό και σούπλ, οι μηροί στρουγγυλοί επίσης στη γυναίκα, τούναντιόν από τον άνδρα.

Λέγοντας όμως στρουγγυλούς μύς, δεν έννοούμε να έχουν πλαστόρο πάγος, αλλά να είνε σφικτοί, με γερούς και γυμνασμένους μύς.

Γυμνασμένοι πρέπει επίσης να είνε οι μύς της κοιλιάς και για λόγους ασθητικής και για λόγους υγείας. "Ένα καλό γύμνασμα για τους μύς της κοιλιάς, είνε να γονατίσετε και να καθίστε επάνω στο πόδια σας, καθώς είσθε γονατισμένη. Τότε άπλώνετε το άριστερό σας χέρι προς την διεύθυνσι του ώμου και το δεξ' σας το άπλώνετε ολόκληρο δεξιά. Σηκώνεσθε άδύσως θάζοντας δύνημι στους μηρούς και κάθεσθε άκουμπώντας στο πάτωμα μία από τη δεξιά μεριά, μία από την άριστερή, αλλάζοντας και τά χέρια.

Αυτό το γύνασμα είνε περίφημο για τους μύς της κοιλιάς άν το κάνει κάθε πρωί δέκα φορές.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΙΔΡΩΝΩΜΕ

Βέβαια πρέπει, είνε άπαραίτητο στον άργανισμό μας, αλλά υπάρχει και χειρότερο πράγμα από ιδρώμενα μανίκια ή ιδρώμενα χέρια.

Η ύπερβολική έφιδρωσις είνε σημεϊον κακής υγείας, αλλά και ή μη έφιδρωσις δεν είνε σημεϊον υγείας. "Όταν κάνωμε τη γυμναστική μας, πρέπει να ιδρώνωμε. Έπειτα κάνωμε το μπάνιο μας και έλευθερώνωμαστε από όλα τά δυσάρεστα της έφιδρώσεως.

"Όσο για να έμποδίζωμε την ύπερβολική έφιδρωσι και να προστατεύωμε τά φορέματά μας, υπάρχει εύτυχώς ή ώραία έφευρέσις του 'Οντορονό' που μας σώζει απ' αυτή την άσχημία.

ΟΙ ΠΕΡΙΤΤΕΣ ΓΡΙΧΕΣ

Μ'ην ευρίζετε ποτέ τά φρύδια σας ή κάποια περιτά τριαντάκια που ίδως έχετε στο πρόσωπο, γιατί εαν γινόνται πιο άγρια, αλλά άφαιρήτε τά τριχάκια μ' ένα τιμπιδάκι, αφού άλείφετε το μέρος με λίγο βαζελίνη.

"Όσο για το χνούδι επάνω από τά χείλη, αν είσθε μελαγχρόνη ή κοκκινή, εζανθίνετέ το με όξυζενέ και δεν θα διακρίνεται.

Επίπλωσις

Η ΤΕΧΝΗ ΝΑ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΜΕ ΤΙΣ ΓΩΝΙΕΣ

"Όλα τά άπартιάν δεν έχουν δωμάτια με διαστάσεις συμμετρικές και τά δωμάτια αυτά παρουσιάζουν κάποια δυσκολία στην επίπλωσιν τους.

Είνε λοιπόν επάναγκες ν' αντιμετώπισωμε με ένα ιδιαίτερο τρόπο διακοσμήσεως, που να καλύψη αυτό το μειονέκτημα και συγχρόνως να μ'ην στερήται ούτε όμορφιάς, ούτε πρακτικότητας.

Άς υποθέσωμε πως πρόκειται να εγκαταστήσωμε ένα ντιβάνι σε ένα μέρος του δωματίου που μικρό, του οποίου οι τοίχοι ένώνονται σχηματίζοντας πολύ μυτερή γωνία.

"Ένα πανά από κόν'ρα πλακέ, που τοποθετείται από το πάτωμα στο ταβάνι, λίγο, πιο μπροστά απ' τη γωνία, κόθοντας έτσι τη γωνία. Επάνω σ' αυτή το πανά, με κάσες, τις οποίες νιάρωμε και θα φουμε, σχηματίζομε το κεφάλι του ντιβανιού, το όποιον μπορεί να έχη και δύο ράφια για να τοποθετήσωμε θιόλια. Το κάτω μέρος ύφασμα ή καπιτονέ θάνι, σκεπασμένο μ' ένα ώρσο ύφασμα ή καπιτονέ. Επάνω στο κεφάλι του ντιβανιού τοποθετούμε μία λαμπήτσα με άμπαζούρ και κανένα βάζο με λουλούδια. Σ τον τοίχο, επάνω από το ντιβάνι, ένα - δύο ταμπλώ, κι' άπάνω στο ντιβάνι πολλά μαξιλάρια. Ένα χαμηλό τραπέζακι κι' ένα μικρό χαλί άποτελούν συμπλήρωμα.

Έτσι ή δύσκολη γωνία επιπλώθηκε με τον πιο πρωτότυπο τρόπο και προσθέτει όμορφιά στο δωμάτιο, έχοντας ταυτόχρονως και την χρησιμότητά της.

Άν υπάρχει ραδιόφωνο, το τοποθετούμε στο κεφάλι του ντιβανιού, στο άπάνω ράφι, και τότε ή λαμπήτσα τοποθετείται στο τραπέζακι.

Νοικοκυριό

ΑΠΟ ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ ΠΡΟΣΟΝΤΑ

Η γυναίκα δεν πρέπει να λησμονή, ότι όσο κι' αν μορφώνεται, όσο κι' αν άνέρχεται ψηλότερα στην κοινωνία, άς μη λησμονή, ότι ένα από τά κυριότερά της προσόντα πρέπει να είνε το της 'αλής νοικοκυράς.

Όσο κι' αν την απασχολούν άλλα πράγματα πιν ενδιαφέροντα, δεν πρέπει εν τούτοις ποτέ να παραλείψι το νοικοκυριό της, γιατί σ' αυτήν έναπόκειται να καταστήση το σπίτι της εύχάριστο, φρονεζοντας για την καλή του διατήρησι.

Είνε πολύ λαθρασιμένη ή αντίληψη, που έχουν μερικές μαρφομένης γυναίκες, ότι έξοτον από την άξια τους, αν άσχοληθούν με το νοικοκυριό τους.

"Όση άξια έχει μία άνιτέρα μόρφωσις, άλλη εόση έχει και το νοικοκυριό. Άλλως το εό ένα δεν άποκλείει το άλλο. Τούναντιόν μάλιστα θα διαβάσωμε

με με πιο πολύ κέφι ένα διαρροφ θιόλιο όταν έχωμε φροντίσει προηγουμένως να έτοιμάσωμε ένα περδάλιον καθαρό, κομψό και επιπλωμένο με γούστο, ή όταν ξέρωμε, ότι ο άνδρας μας και τά παιδιά μας γυρίζοντας το μεσημέρι στο σπίτι, θα έρων ένα νόστιμο και καλό μαγειρεμένο φαγητό και ένα καθαρό σπίτι, για να τους προσφέρη λίγη άνάπαυσι και ήρεμία.

Η πράγματι μορφωμένη γυναίκα είνε εκείνη που δεν περιφρονεί καμιά εργασία, ούτε την θεωρεί έξευτελιστική.

Σ τη ζωή πρέπει κανείς να έκτιμώ στην πραγματική τους άξια, τόσο τις άνώτερες άπολαύσεις του πνεύματος, όσο και τις μικρολεπτομέρειες εκείνες που κάνουν την ρουτίνα της ζωής.

ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΛΕΚΕΔΕΣ

Ποιά νοικοκυρά δεν άπευθάνεται τους λεκέδες; Και είνε κάτι που δεν μπορεί να λείψι από ένα σπίτι, στο οποίον μάλιστα ύπάρκουν παιδιά.

Οι λεκέδες από μελάνι, αν είνε φρέσκοι, εξαλείφονται με λίγο δεικόν 'Άλας. Τους πασπαλλίζωμε καλά και ύστερα τους τρίβωμε μ' ένα όρεγμένο ύφασμα. Άν είνε παλιό, τότε στίβωμε άπάνω τους λίγο λεμόνι ή λίγο θιτριόλι με πολλή προσοχή.

Οι λεκέδες, που γίνονται στο πιάνο από δακτυλιές, εξαλείφονται με λίγο χλιαρό νερό.

Συμπεριφορά

Ο ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

"Ο χαιρετισμός είνε ή πιο παλιά εκδήλωσις εύγενείας και έχει το εύρτερο πεδίο δράσεως, γιατί αν άπευθύνωμε χαιρετισμό στους φίλους μας και στους γνωστούς μας, χαιρετούμε και ένα σωρό άνωσους. Ά.χ., όταν μπουίμε σε μία αίθουσα άναμονής που περιμένουν ήδη άλλοι, όταν θέλωμε να τεράσωμε και θα ένοχλήσωμε κάποιον και όλα καθ' έξης.

Συνήθως οι κατώτεροι ή οι νεώτεροι χαιρετούν τους άνωτέρους και τους προσβύτερους, έν τούτοις ένας εύνενής άνθρως δεν περιμένει να τον χαιρετίση πρώτος ο κατώτερός του ή ο νεώτερός του αν συνοδεύη κυρία, αλλά χαιρετά αυτός πρώτος.

"Ο κύριος θα ναιετίση μία γνωστή του κυρία που θα συναντήση στον δρόμο. Αν τον κυττά η στή σ' έ-όπο που να του δίνη το δικαίωμα να το κάνει. Κατά περισσάστερον λόγον δεν την σταματά στον δρόμο για να της μιλήση.

Το να ιην άναποδόση κανείς έναν χαιρετισμό θεωρείται και δικαίως ή μεγαλύτερη άγένεια.

"Άν καθώισαστε σ' ένα όπισθιο μέρος και θβάσουν εκεί γνωστοί μας, που διευθύνονται προς έ'να, σηκωνόισαστε για να τους προσηπαντήσωμε, άλλως αν τους δεχόυμε καθισμένοι, δείχνωμε πολλή κακή άνατροφή.

ΤΟ ΚΟΤΙΓΙΟΝ

Με τη θασίλεια του ταγκό, του τσάολεστον και του φός - τούτ, είχε παραγκωνισθ τέλειος το κοτιγιόν, που άλλοτε είχε γνωρίσει τόσες δόξες.

Άλλά τώρα, σε ιερικά σαλόνια, άργισ πάλι να χορεύεται το κοτιγιόν, με μόνη τη διαφορά, ότι άπλοποιήθηκε πολύ. Μερικές φινιούρες του άπορέθηκαν, για να ιη γίνετα το ιμπόδεον που γινόνταν άλλοτε και διατηρήθηκαν οι κυριώτερες φινιούρες που είχαν μπριο και ήσαν διασκεδαστικές.

Και κάτι άλλο: Δεν άρ'ήνουν τελευταίο το κοτιγιόν, αλλά άνοιγουν με αυτό τον χορό.

Η Άλληλογραφία μου

ΚΛΑΡΑ. Θεσσαλονίκη. — Δεν ύπάρνει άνισόβλια, ότι θάσκεστε σε μία περίοδο ψυχικής ύπερδυσέρεως, ή όποία έ'νε κατονήσις για την άρα ένα νόσημα πολύ επικίνδυνο. Σ'ας συμειώνω να το ρίξετε λιγάκι έξω, διότι θα ελάψετε την υγεία σας και την ό'νοριά σας.

ΖΙΑΝΤΑ. Ένταύθα. — Σ'ας συγχαίρω. Εύχαριστώ για τά καλά σας λόγια για την ε'λ' αντίδασ. Για τά άσπιδόσυνά σας και ότι ε'ί'ο θα γινισσθήτε για την ποίκα σας θα το θώπη στην Οίκο της Κας Γρηγορίας Βλάχου Καλλέγια. Έρ'ισ 45.

ΕΣ ΜΕΡΑΛΔΑ

Μαθήματα Ζαχαροπλαστικής

ΤΥΡΟΠΗΤΕΣ ΠΡΟΧΕΙΡΕΣ

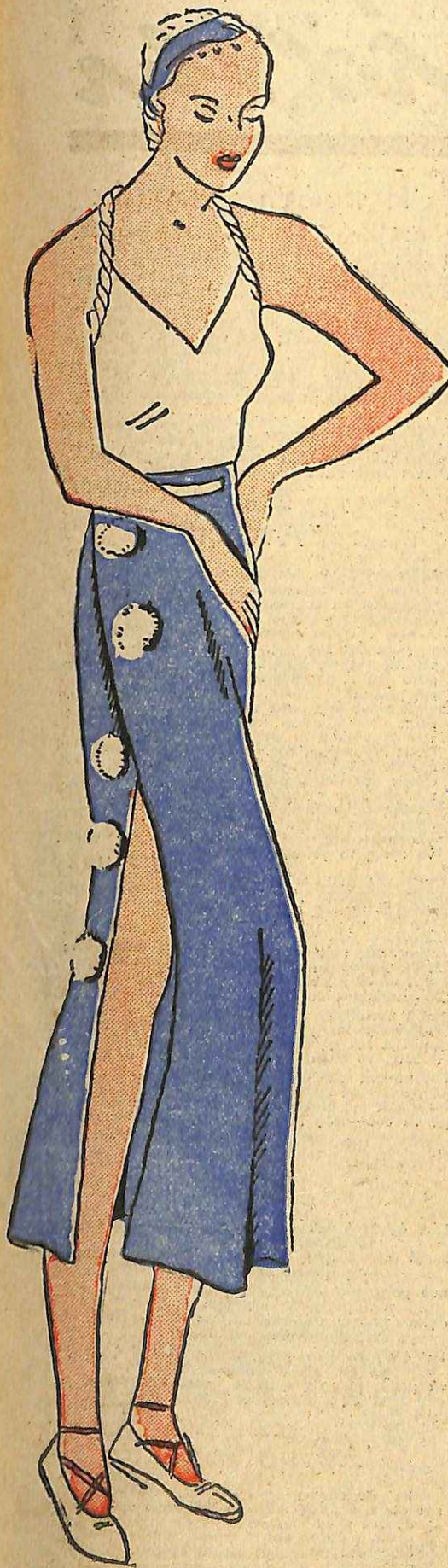
Παίρνωμε μία φραντζόλα ψωμι και την κόβωμε φέτες λεπτές. Κατόπιν με μία φόρια στρουγγυλή (ή εάν δεν έχωμε φόρια, με ένα ποτήρι του κρασιού) κόβωμε τις φέτες στρουγγυλές.

Βάζωμε σε ένα πιάτο βαθύ 50 δράμα τυρί φέτα και σπ'ινε μέσα και ένα αούό δόκτοληρο. Ρίχνωμε λίγο άλάτι και — εάν θέλωμε — και λίγο πιπέρι και με ένα κουτάλι τά άνακατεύωμε καλά. Με την κρέμα αυτή που θα σνηματισθ, κολλάωμε δυο - δυο τις φέτες το ψωμι που ένωμε κόψει στρουγγυλές.

"Έχωμε έν τώ μεταξύ στη φωτιά το τηγάνι με βούτυρο. Σ' αυτό τότε θάζωμε τις φέτες και τις τηγανίζωμε από τις δυο πλευρές. Τις σερβίρωμε ζεστές για μεζέ όζου.

ΑΝΤ. ΑΚΖΩΤΗΣ

Διευθυντής «Πατριαρχικού»

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΙΑΝ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΕΡΓΑΤΩΝ ΠΑΡΕΣΙΣΤΕΡΩΝ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

"Ένα κομψότατο σύνολο για την πλάξ από χρωματιστή Τροσλυνικ γαρνιρισμένο με πομπόν μάλλινα.

ΤΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ ΜΑΣ

"Άλλο ένα γραφικό άνοσάμπλ για την πλάξ από Τροσλυνικ φυσικού χρώματος, που φοριέται επάνω από μαγιώ, χρώματος μαριν.

Έξιλέωσις...

“Όταν δική μου θάσαι, δλόδική μου, κι’ ή μέρα που προσμένουμε έχη φτάσει, δέν θά σέ σφίξω άπάνω μου, καλή μου.

Θάρρῶ μόνο κοντά σου, στό πεζοδύλι, • κι’ ό πόθος μας δέ θάδερη νά χορτάση. Στό πλάι σου θάχης ένα άδελφούλι.

Ούτε φιλή και χάδι, άγαπημένη μητε λαγγέματα, της σαρκάς ρίγη... Άργότερα γι’ αυτά χρόνος θά μένη...

Τό χέρι σου θά πάρω, μέ λατρεία θουδή, κι’ ή σκέψη μας ιερή θά σμίγη... •...Γιά τά παλιά και μέλλοντα, θυσία...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

Γαλήνη

Ούτε φύλλο δέ σσιέται, στή γλυκειά τη θραυιά, λές μία νέκρα ν’ άπλώθη και τά σκέπασαν όλα, κι’ εκεί πέρα στήν άκρη σ’ ένα θάσο, θουδά της χαράς μου άργοςδύνει ή άχρότατη βιόλα...

ΤΑΚΗΣ ΔΟΞΑΣ

Δυό κρίνα

Δυό κρίνο μαραιμένα στό ποτήρι, σάν δυό κορμιά έρωτικά δεμένα, δυό κρίνα μαραιμένα στό ποτήρι, σάν δυό χλωμά χεράκια σταυρωμένα.

“Έγχερα και τά φίλησα μέ πόνο και πήρα στήν καρδιά μου τόν καυμό τους, έγχερα και τά φίλησα μέ πόνο και πήρα στό φιλή μου τό λυγμό τους.

ΘΑΝΟΣ ΜΠΑΡΚΟΥΚΗ.

Φαντασία

Στό ρημοκλήσι της Άγάπης μας π’ άφήσαμε σάν χωριστήκαμε ένα απόδραδο θλιμμένα, φαντάστηκα ότι έγώ και σκυμμένα μία μαύρη νύχτα πώς ξαναγυρίσαμε.

Σ’ άν τι μπροστά στά σκαλοπάτια προσκυνησάμε σκυφτοί, μέ πάνω πιά ή καντήλα ήταν αθυσμένη κι’ έμεις μπροστά σ’ εικόνες γερασμένοι, χλωμοί, σάν ίδωθόμαστε, δακρυόσαμε.

Νά γελαστούμε στό τρισκόταδο ζητήσαμε μέ «άντιο για πάντα είπε ή ματιά μας κουρασμένη τό δρόμο μας έπήραμε σκυμμένοι, φτωχούλα, έφύγαμε και δέν μιλήσαμε.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΦΕΡΓΑΔΙΩΤΗΣ

Τέχνη

Στό ζωμό σου μπροστά που θυμιάζει, λυγίζω, ταπεινός σμιλετής, άφανής λειτουργός σου, πολεμώντας νά θρώ σάν πιστός διαδόχός σου μία καινούργια γραμμή κι’ έχη αυτές που γνωρίζω.

Στούς οδράνιους σκοπούς, που σέ θυνούνε, δακρύ κι’ έναν κόσμο χρυσό, φανερώνει ό χορός σου, τό ψηλό τό θρονί, που άκούμπά ό λογισμός σου, άς μπορούσα κι’ έγώ μέ τό νού μου ν’ άγγίξω.

Κι’ άν ή σμίλη ποτέ μαγεμένη μου δείξη την καινούργια γραμμή στό χαρτί που γυρεύω, άς την χάσω κι’ ασηή και τό νού που θά σμίξη.

Μ’ έργο τόσο άκριβό κι’ άπ’ τη μίσησι πάνω, θά μπορούσα μπροστά στό θωμό σου τόν πλάνο, νά σταθώ και νά θύσω ό,τι πλήρια λατρεύω.

ΙΣΙΔΩΡΟΣ ΝΟΜΙΚΟΣ

Εννηά

Στό Τουρκολίμνο φές θράδυ γλέντι είχαμε έννηά παιδιά, έννηά μεράκια ένώθηκαν ομάδι κι’ έννηά χαρές γίνθηκαν μία.

“Έννηά χαρές, ένένα θλίψες, έννηά καυμοί. Κι’ όλων μαζί σόνατες γύρω σου τις δίψες, που δέν έσθουσε τό κρασί.

Α. Ι. ΝΑΚΟΣ

Μιά ιστορία

Μιά ιστορία θλιθερή θ’ άκούσετε από μένα. “Από- θραδο τ’ Άπριλη. Άργοχτυπούν τά σήμαντρα στό άσπρο μοναστήρι. Άργοχτυπούνε νεκρικά, θλιμμένα, αυτό τό δειλί.

Άχολογούνε οι πλαγιές τό θλιθερό τραγούδι κι’ άργοαλευθεί ό μπάτης ρυθμικά τά μαύρα κυπαρισ- σία... Σ’ την έκκλησούλα τη φτωχή, τρανή φωτοχυ- αία... “Η μυρωδιά τό λιβανιού γεμίζει τόν αγέρα. Σιγιά—σιγιά άχνακούγεται θλιμμένη ψαλμωδία, σάν κλάμα, σάν παράπονο... Καταμεσής στήν έκ- κλησιά, σέ κάτασπρο κιθούρι, μία δλομορφη «ά- δελφή»... Είνε νυρούλα τραγική... Θάχη μία ιστο- ρία... Μιά ιστορία θλιθερή...

“Ήταν άπλή, πολύ άπλή, ως τώρα ή ζωή της. Ζούσε στόν κόσμο όρφανα άνάμεσα στήν τόσο του κακία. Γεμάτη μόνονι φριχτή κυλόυσε ή ζωή στεγ- νή, χωρίς άγάπη κι’ ευτυχία. Μά κάποτε, άγάπη- σε πολύ κι’ άντι στόν έρώτα νά βρη την ευτυχία, θρήκε τόν πόνο τόν βαθύ τήν απογοήτευσί... Κουρέλι, τότες, ήθικό, θρήκε θερμή παρηγοριά σ’ άνειρα πλάνα, μακρύα και σ’ οραματισμούς τού θείου... “Έζησε κάμποσον καιρό, μέ τό μαράζι τό φριχτό την τυραννίδος... Τώρα, άκίνητη, ψυχρή, μέσα στό φτωχικό της τό κιθούρι, ζωγραφισμένη έ- χει στήν κερένια της μορφή, την προσμονή της λή- θης...

“Άργά τό έξοδι ξεκινά, άνάμεσα από τάνθισμένα δένδρα... Μιά ύπαρξη φτωχούλα, ταπεινή, π’ άγά- πησε πολύ μέ θυήκε γελασμένη, τελειώνει πιά την ιστορία της, αυτό τ’ απόθραδο τ’ Άπριλη... Μιά Ι- στορία θλιθερή...

ΣΩΤ. ΚΟΥΒΑΣ

”Ελα...

“Ω, πώς ήθελα εκεί, που τού λωτού άνθίζει τό φουντωτό κλωνάρι, νά γύρω όρός της ψυχής μου τά μιάτια, τό νού και ξεχνώντας τά μισα και τις πα- ληές μου άγάπες, νά φάω άπ’ τό χοιράρι αυτό της λησμονιάς.

Κι’ εκεί που διάφανα καταρκαλίζουν τά νερά σε’ άσπμμένα ρυάκια, νά κρατώ σφιχτά στήν άγκαλιά μου, έσέ, την περδικοστήτη Νεράδα που μοιάζεις μέ’ άνοιξιάντικο λουλούδι, μικρούλα μου. Κι’ άπ’ τά χρυσάθνεμα μυρίων ειδών χρωμάτων, άτίμητο νά σου πλέξω στεφάνι, νά σφίγγω τό κυμάτισμα τών μαλλιών σου. Πώς ήθελα νά κάθωμαι μαζί σου και νά θωρώ τό πρόσωπό σου, πώχει τό χρώμα τό άγνο της έντροπής και τό χνούδι τού ροδάκινου. Και μεθυ- σμένος άπ’ την άγάπη και μέ στεσάνι από κλημα- τάρια στό κεφάλι, νά σμιλώ τόν πόνο μου μέ τόν δι- κό σου, άγγελόμορφη μου παρθένα. Κι’ οι δύο μας, γκομιζόντας τις κοινωνικές προλήψεις, νά φτερου- γίσουμε προς τό άπειρο, εκεί που αιώνα χαρά έσοι- λεύει και δέν γερνά ποτέ ή νεότης, άγγελέ μου γα- σέ... Και στήν φτερούγισμα, γκομιζόντας τις θρη- σκίες τού κόσμου, νά διαολαήσουμε από ψηλά — που θά γυρνούν στή πάδια μας σάν φωτεινός κόσμος τ’ άστέρια — νά θρησκεία.

“Ω, έλα εκεί που φυτρώνει ό λωτός. “Ελα νά ω- τάς τό φτερουγισμά μου. “Ελα νά σμιέωμε τις ψυχές μας. Νά πετάξουν σάν άθάω φίλημα στής άθανασίας τά πέπλα...

ΒΑΣΟΣ ΟΓΟΛΗΣ

Στό διάβα του χρόνου

Θυμάσαι πώς γνωριστήκαμε; “Ήσουν στήν έποχή που άρχίζουν τά όνειρα...“Η- μουν στήν έποχή που άρχίζουν τά χτυποκάρδια... Σ’ ή- μερα σέ θυμάμαι άκόμα μέ την ποδίτσα τού οχο- λείου, όταν για πρώτη φορά δέχτηκες ν’ άκούσης τούς όρκους μου πίσω άπ’ τόν σαρώ μερικών θρα- νίων... Από τότε σέ ξαναείδα πολλές, παρά πολλές φορές, στό δρόμο, στούς περιπάτους, στόν κήπο σου και κάθε μέρα στό σχολείο. “Ήσουν για μένα ή ζωή μου, ή άγάπη μου... Σ’ ού χάριζα λουλούδια και μου τά πλήρωνες μέ θερμά φιλή...

Τά χρόνια όμως πέρασαν τόσο γρήγορα, τόσο ά- πρόσμενα. “Εού έφυγες μακριά στήν ζενητεία, σ’ άλ- λους τόπους. σ’ άλλους όρίζοντες, σ’ άλλα κάλλη, σ’ άλλους έρωτες...“Ενώ έγώ έσπλωα μένος στό κρε- ββάτι τού πόνου της δόνης...δέν σκέπτομαι τίποτε άλ- λο στόν κόσμο...μόνον έσέ. Ναι! Μόνον έσέ, γλυ- κιά μου άγγελε, έσε και τόν θάνατο, που τό φάσμα του φτερουγίζει κάθε θράδυ πάνω άπ’ τό κεφάλι μου.

...Κανείς δέν τό περίμενε, ένα τυφερό ό θα- στάρι, ένα μπουμπούκι, που δέν είχε άνήσει, νά μα- ραθή τόσο γρήγορα, τόσο άπρόσμενα, άπό τ’ άγία- τρευτό μικρόθι που φύλισσε μέσ’ τ’ άσσυρο κορμί μου...

Μά γιατί όλα αυτά; Ιήπως σέ ζηλεύω; Μήπως ζηλεύω όσους θά ζήσουν; Όχι! Δέν σέ ζηλεύω. Ζή- σε, γιατί πρέπει νά ζήσης. Η τυφερή σου ψι- σε, γιατί πρέπει νά χαρή, νά χαρή παρά πολύ, για νά χούλα πρέπει νά χαρή, νά χαρή παρά πολύ, για νά πεθάνης εδωκαριστημένη...Μά πρέπει νά έξαρς ποτέ δέν θά σέ ξεχάσω...Κι’ όταν άκόμα, έξαρς, σ’ άψυχον, ρημάδι, της ζωής μέ κατεβόσκων μέσα στόν κρύο τάφο, σέ χαίλω μου, σέ χαίλω, καμά και πανιασμέ- νη χείλη μου, δού λέξης γλυκόχγενο θά είνε γα- ρα—γμένες; “Άγάπη μου...γλυκειά μου άγάπη...Ζήσε εδ- τυχημένη...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΕΛΛΙΑΣ

“Η πρώτη γνωριμία

Τόν είδα μέσ’ στό σπίτι σου, άγαπητή μου φίλη, κι’ ήταν, θυμάμαι, δειλιόν τού όμορφου τ’ Άπριλη. Μέ σύσπησης, γιατί έτυχε διόλου νά μη μέ ξερη, και μ’ ένα άπλό «χαίρω πολύ» μου έφίξε τό χέρι. Τό είναι μου έρίρησε καώς μέ χαιρετούσε κι’ αυτός, σά νά κατάλαβε, κρυφα χαμογελούσε. Μιλήσαμε για ή ζωή και για την πλάνα όσσι, άκόμα και για έρωτες και για μεγάλα μιση... Μιλούσε κι’ έγοίτευε, μέ σκαλάσο» ή ματιά του κι’ είδα στή θούη της μέ μιάς την άδολη καρδιά του. Μού άρεσ’ έξαιρετικά κι’ ως συνολον κι’ έν μέρει και σκεφτήκα νά μ’ έκανε άχώριστο τού ταίρι.

Σούρουπώνε και έφυγα, κι’ ήρθα και τάλλο δειλί και στό έωμολογήθηκα, άγαπητή μου φίλη, και σό μου τάπες μία χαρά σάν έμπειρη κυρία κι’ έτσι άρχισε τού έρώτα ή ίδια ιστορία.

ΚΟΥΛΑ ΚΑΝΕΜΟΝ

“Ανοιξις

“Ελα κοντά μου, δός μου τά χεϊλάκια σου και μέσ’ από τά στορία τό φεγγάρι γλυστράει νά έσπλωω στό ντιθάκι μας, φιωνιας τό γαλαζίο μαζιλάρι. Χάιλαρο τ’ άγερι φερνει ως τά ρουθούνια μας τη μυρωδιά της γης, π’ άναγεννιεται, τέτοιες νυχτιές θάρρει κανείς πώς γίνηκαν μόνο για ν’ άγαπηή και ν’ άγαπαιτεί.

Μη μου μιλάς άποψε, άς τά χάωια μας και τά φιλή μας μόνο νά μιλήσουν. Γείρε στό ντιθάκι, τά μαλλιάκια σου τού φεγγαριού οι άχτίδες νά φωτίσουν. “Ελα κοντά μου, δός μου τά χεϊλάκια σου και τά ματάκια, και, και τά μαλλιά σου άπόψε όλα μου μυρίζουν άνοιξι, γρασίδι μου φανταζει ή άγκαλιά σου. Άποψε δά’ άγαπαιώνται...νά, για κότταζε έρωτευμένο ως και τό φεγγάρι γλυστράει μέσ’ άπ’ τά στύρια ως τό ντιθάκι μας νά σμιξη τό γαλαζίο μαζιλάρι.

ΙΙ. ΚΑΤΣΑΙΤΗΣ

“Απόψε

“Απόψε, σάν στόν ούρανό τά άστρα θ’ άργοθγούνε και βά γεμίσω ό ουρανό διαμάντινα πετράδια, άποψε θε νά θυμηθώ κάποιο φταχο καλού, που μίαν αυγούλαν άφρη πιο σκετινή άπ’τά θράδυα θλιθά κυττούσαν τά πουλιά στά δένδρ’ άνεθασμένα θλιθά τα φύλλα γέρνανε και τ’ άνθια μαραινε θλιμμένα και τά κυμάτα την άμμουσία χαιόσαν κι’ όλα: τό σπίτι, τό χωρίο μέ κύτταγαν ναίμενα. Και κάποια κόρη άπ’ τό θουνό μέ τ’ άστρο της μανήλα μέ χαιρετούσε κι’ έλάιγε και μουστελνε φιλικία — οίπια της μύλος κίναγε τά πάλινα φτερά του — μέ τά δυό—πώς τά φίλαγα!—κρινόλευκα χεράκια.

ΔΗΜ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ

Πόθος

Είνε άγνός ό πόθος μου που φύτρωσε στά στήθια ολάσπρο, βείο κρίνο. Ποθώ μίαν όμορφη θραυιά — όπως στά παραμύθια στό μονοπάτι εκείνο,

που ρόδα τότε’ όλόγυρα τό είχαμε στολίσαι, και μύρα, νά διαυξής εσύ, άγκαλιασμένοι νάμαστε και νάχουμε μεθύσει, άπ’ της άγάπης τό κρασί...

Κι’ όλόγυρα γελούμενη, καθώς θά είν’ ή φύσι, μέ δύο φιλή σου άγνά, τά μάτια μου νά κλείνανε, πολύ έχω ποθήσει, κι’ άς μήν άνοίγανε ξανά!...

ΑΓΓΕΛΟΣ

“Αρνησιθρησκία

Κι’ άν σās άρνήθηκα, Θεοί, και στούς θωμούς σας πιά δέν καιώ σμόρνα άτόφια μέσα μου στήτη μένει ή μορφή σας ή σεπ’ όπως στά πρώτα μ’ άνειρα έγύρνα.

Κι’ άν μέσ’ στήν άρνησι ζητώ καταφυγή κι’ άν άρνησι γενήκατε μονάχοι κι’ άν μέ τού έαυτού μου τη σκληρή φυγή θαρρώ τά Ιδανικά σας χαμηλά στή γή, σάν κυριάρχους σας θαρρώ, που πέσατε στή μάχη

Δέν σās μισό. Σās άγαπώ. Κι’ άν είσοστα για πάντα καταθεμένοι κι’ άν προσεχη δέν θά σās πιά, άχνόθαμπο, γυμνασικό τό πρωτεριό μου πλάνεμα θά μένη...

ΤΙΤΟΣ - ΑΙΝΕΙΑΣ

“Η ιατρός της καλ- λωνής

“Αγαπητές μου άναγνώστρες, “Επειδή έλάβαμε γράμματα στά όποια μερι- κιά από τις άγαπητές άναγνώστρες μας παρα- πονούνται ότι δέν έλαβαν άκόμα την άπάντησι τους στίς έρωτήσεις που μας στείλανε, χρεω- στώ νά τους δώσω μία έξηγησι.

1ον) Δέν φαταζόμουν ποτέ ότι οι καλές μου συμβούλες θά είχαν τόσο άπλήρησι στό πο- λυλήθες άναγνωστικό κοινό της “Ατλαντί- δος”. Έκαστό γράμμα της έθρομάδα τούλάχι- στον μου έρχονται και άπαντώ σε όσες μου έ- παρκει ό χώρος τού περιοδικού. Σέ πολλές που μου έχουν δώσει τη διεύθυνσι και τά γραμ- μάτισμα άπαντήσεως έγραφα άπ’ εύθείας. Κά- νω θ’ τι μπορώ για νά προφθάσω και νά σās εδωκαριστήσω.

2ον) Μη θέτετε τόσο πολλά έρωτήματα σε κάθε γράμμα σας διότι κάνετε κακό στίς άλ- λες που περιμένουν άπάντησι. Από μία έρω- τησι και πάλι.

3ον) Διαβάσετε τη στήλη μου στό τεύχος άριθ. 1, σελ. 48, όπως έπίσης τό τεύχος άριθ. 2 σελ. 116.

4ον) “Αν καμιά από τις άναγνώστρες δέν έχει όη τό όνομά της στά προηγούμενα, άλλα ούτε και στίς παρακάτω άπαντήσεις, τότε πρέ- πει νά έξερ ότι δέν έλαβα τό γράμμα της και νά μου έαναγγείρη.

Καν Μάλας

“Ιατρών Καλλονής

Περιοδικόν “Ατλαντίς”

5ον) “Όλες οι άπαντήσεις δίνονται δωρεάν. 6ον) “Όταν σās όδιδε μία συνταγή νά την έκτελήσι τακτικά και πιστά, κι’ όταν περάση άποτελέσματα.

“Εφ’ηλ Κ., Μελίσσια.— Ζητήστε από τό φαρ- μακείο σας νά σās παρασκευάση:

0,5 Pilocarpine
5 gr. Vaseline

Τρίβετε έλαφρά τις ρίζες πρωί και βράδυ. Μετά 15 ημέρας ζητήστε νά σās δώση ένα σω- ληνάριο “Αζουρινής”, τό όποιον μεταχειρίζεσθε σύμ- φωνα μέ τη συνταγή του.

Για τά μάγουλα σας νά πλένεσθε μέ κρύο νερό. Είδικώς δε δι’ ένα ποτήρι νερό ρίχνετε μία κουτα- λιά τού καφέ χεντρού άλάτι. “Αμα λυώση τρίβετε μέ τό όγρό αυτό καλά τά μάγουλα. Κάνετε τό κάθε πρωί. Μου γράφετε σε 10 ημέρες.

Για τά μαλλιά σας αγοράσετε τσάι της Κίνας, τό βράζετε καλά, ρίχνετε και ένα ποτηράκι ρομμι. Πλένετε συχνά τά μαλλιά σας μέ τέτοιο παρα- σκεύασμα.

Μαίρη Φαίν, Δημητσάνα.— Τό δυστύχημα είνε ότι όλες γυρεύετε νά διορθώσετε κάτι όταν ή- δη έχη γίνει τό κακό, και δέν φροντίζετε προβλε- πτικός νά προλάβετε τά έπακόλουθα μιας άμελείας. Πάντως κάθε πρωί και βράδυ νά βράζετε χαμο- μέλι και νά πλένετε πρόσωπο και χέρια μ’ αυτό. Δώστε έπίσης νά σās φτιάσουν στό φαρμακείο την κάτωθι συνταγή:

450 gr. fleurs de feves
50 » feuilles de roses
100 » Eau

Νά βράσουν ως που νά μείνη τό μισό κι’ έπει- τα προσθέτετε:

20 gr. Suc de citron
4 » Ess. bergamotte

Μ’ ένα μπαμπακάκι τρίβετε πρωί και βράδυ τό πρόσωπο.

ΡΟΔΟΝ ΜΑΙΟΥ : Μοί γράφετε για τό πρόσω- πό σας, άλλα δέν άναφέρεται άν είνε λιπαρό ή στε- γνό. Πάντως τρίβετε τό κάθε θράδυ και πρωί μέ λεμόνι άποκατεμένο σε γλυκερίνη. “Επίσης μέ για- ούρι. Δύο φορές δε την έβδομάδα νά χτυπάτε τό ά- σπράδι ενός άγνού και ν’ άλείφεστε. Νά κοιμώσαστε μ’ αυτό και τό πρωί νά πλένεστε μέ ζεστό χαμομη- λόνερο.

Τά χέρια σας νά τά πλένετε μέ σαπούνι κάθε μέ- ρα και νά τά τρίβετε όχι μέ πανί ούτε μέ σφου- γάρι, άλλα μέ τσίβα, ή τό έπρό της κολοκυθιάς. Τά χείλη τά πλένετε καλά μέ γλυκερίνη νερωμένη, και τά τρίβετε έπειτα μέ νερό κι’ άλάτι.

ΒΙΚΥ, Θεογύλη : Εδωκαριστοίμε για τά καλά σας λόγια. Διαβάστε στό 2ο τεύχος μας, σελ. 116. “Ο- λα είνε άποτέλεσμα της γυικής καταπάτσεως που έ- χετε. Τό μόνο φάρμακο είνε ή έποκατάστασις της χαράς.

ΒΕΑΤΡΙΚΗ ΑΛΓΚΑΡΝΤΙ, Ένταυθα : Θά τ’ ά- ρήσετε λίγο - λίγο νά μεγαλώσουν. Νά έπισκέπτε- σθε συχνά τό κομμάτιριο νά τά έλαφρώνη ως που νά φθάσει στό προηγούμενο χρώμα σας. Και τό- τε μη τά πειράζετε πιά. Σ’ άναεταδ νά τά πλέ- νετε τακτικά μέ τσάι της Κίνας, στό όποιο νά έχε- τε προσθετή ένα ποτηράκι ρομμι.

ΙΡΙΣ : Μπορείτε νά λούζεσθε τακτικά μέ νερό, στό όποιο νά έχουν βράσει καλά κλαράκια από έλα- τό έσπερ. Ρίχνετε μέσα κι’ ένα ποτήρι οινόπνευμα καθαρό. Για νά στρώνουν δε βράζετε κυδωνοκούκου- ρα. Προσέχετε στό θράσιμο νά μη πήξη τό νερό, άλ- λιά μόλις νά σιροπιάση. Τό κατεβάσετε νά κρουση και κάθε φορά που θά χτυπίζετε βουτάτε τη χέ- νη σας μέσα στό ποτήρι που περιέχει αυτό τό έ- γρά.

Διαβάστε έπίσης τις συμβούλες που δίνω στό 2ο τεύχος, σελ. 116. “Η πούδρα «Ρέα» είνε καλή, ζη- τήστε και την κρέμα της. Ζητήστε στό φαρμακοποιό σας νά σās φτιάση την κάτωθι συνταγή για τά μαλλιά μέ την όποια κάνετε συχνά φριζιόν:

100 gr. Eau distillée de melilot
20 gr. Eau de cologne
10 gr. carbonate de soude
3 gr. Saponine

NINON : Ούτε για τό ένα ούτε για τό άλλο μπο- ρώ νά σās φανώ χρήσιμη. Και τά δύο είνε ζητήματα ίδιου-συγκράσις.

1. Ρ., “Αργοστόλιον : Μη κάνετε ποτέ τί γράφω σε άλλες διότι ή κάθε μία έχει ξεχωριστή αίτια και πάθησι την όποια έσείς μπορεί νά μην έχετε. Αυτό που κάνετε είνε για νά διατηρούνται έαυθα τά μαλ- λιά. Δυστυχώς για τό στήθος άπαγορεύεται ή είσα- γωγή όρωμένων υλικών, κι’ έτσι δέν θά μπορούσε νά σās φανώ χρήσιμη. Μεταχειρίζεστε άπλως κρύο νερό, πεταχτό άπάνω. Πάντως εκράτησα τη διεύθυνσι σας και έν καιρό θά σας είδοποίσω.

ΑΣΧΗΜΗ ΣΕΡΡΑΙΑ, Σερρας : Δώστε νά σās φτιάσουν την κάτωθι συνταγή:

30 gr. Alcool camphré
15 gr. Teint benjoin
60 » Eau de cologne

Τό μεταχειρίζεσθε κάθε φορά άραιωμένο μέ λίγο νεράκι και πρωί-θράδυ καθαρίζετε μ’ αυτό μ’ ένα μπαμπακάκι τό πρόσωπο. Διαβάστε τό δεύτερο τεύ- χος, σελ. 116.

ΚΕΡΚΥΡΑΙΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ : Είνε ζητή- μα ίδιου-συγκράσις, δέν είνε τοπική πάθησις. Συμ- βουλευθήτε γιατρό, ν’ άποκαταστήσετε ό,τι λείπει μάλ- λον από την ύγεια τού όργανισμού.

ΧΡΥΣΑΛΛΙΣ Σ., Πάτρας : Μη μεταχειρισθήτε τίποτε άλλο παρά όξυζενέ Μέρκ. Τά ξανθαίνει και δέν φαί- νονται. Κανένα φάρμακο. Για τό πρόσωπο δώσετε νά σās φτιάσουν τη συνταγή που δίνω παραπάνω στήν “Ασχημή Σερραία.

ΑΙΓΝΩΣΤΗ ΚΟΛΛΑΡΟΥ : Δυστυχώς δέν θά μπορούσα νά σās φανώ χρήσιμη διότι άπαγορεύεται ή είσαγωγή διαφόρων υλικών από τό έξωτερικόν. Δώ- στε μου τη διεύθυνσι σας για νά γράφω άμέσως μό-

ΑΠΕΛΠΙΣ ΜΕΝΗ, Βόλος : Είνε ζήτημα ίδιου- συγκράσις. Ζητήστε τη συμβούλη κανενός παθολό- γου. “Εξάκολούθησε τη γλυκερίνη μέ λεμόνι. Δύο φορές τη έβδομάδα ένα χτυπητό ασπράδι ν’ άπλώνε- τε στό πρόσωπο. Μην κάνετε μασάζ. ΠΑΣΧΑΛΙΑ, Ένταυθα : Διαβάστε τι συμβουλεύω στό 8ο τεύχος, σελ. 116. Για τά ματωσένουρα θά- νετε :

0.15 Pilocarpine
15 gr. Vaseline

ΘΛΙΜΜΕΝΗ ΝΕΟΤΗΣ : “Απαγορεύεται κρύο νε- ρό νά ρίχνεται μέ δύναμι κάθε πρωί. “Υπάρχουν βέ- θαια όρισμένα έσωτερικά και έξωτερικά, τά όποια δέν έχουμε έμεις εδώ και τά όποια δέν μπορούμε νά φέρουμε από τό έξωτερικό ένεκα της άπαγορεύσεως. Άν έχετε σεις κανένα γνωστό, μου έναγγραφέτε νά σās δώσω τη διεύθυνσι νά σās τά έγγραψούν.

Για τά τσίνοια μεταχειρισθήτε τη συνταγή που δίδω στήν ΠΑΣΧΑΛΙΑ.

Μεταχειρισθήτε τό ένα μήνα και πάλι μου ένα- γράφετε, σάν δέν ίδητε διαφορά νά σās δώσω άλλο: ΒΑΛΕΝΤΙΝΗ, Ένταυθα : Οι κρέμες δέν κάνουν τίποτε. Μεταχειρισθήτε έπί 15 ημέρες τη λουσιόν που δίδω στήν ΠΑΣΧΑΛΙΑ.

Για τά ματωσένουρα τη συνταγή που δίνω στήν Πα- σχαλία.

Για τό χνούδι τίποτε άλλο από όξυζενέ Μέρκ. Και έλαφρό τρίψιμο μέ έλαφρόπετρα.

Γράφτε μου μετά 15 ημέρας. ΕΛΣΑ Ν. Φ., Ένταυθα : Μεταχειρισθήτε: Κάθε θράδυ ένα πανάκι θερμένο μέ άνθόνερο, στό όποιο ν’ άπλώσετε έλαφρά λίγη «κόλντ - κρέμ».

Τ’ άφήνετε περί τό δέκα λεπτά, έπειτα σκουπί- ζετε και θάνετε λίγη πούδρα.

Κάνετε και την κάτωθι πομάδα μέ την όποια για πολύ λιγάκι τρίβετε κάθε θράδυ.

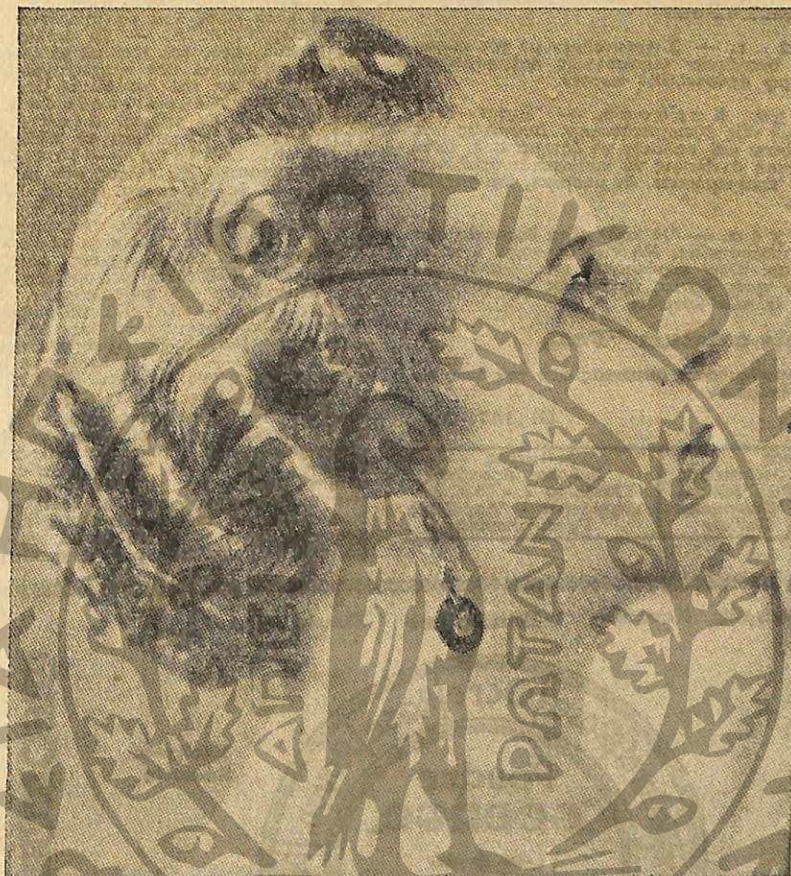
1 gr. Aceto - tartrate d’ alumine
5 gr. Acetate de plomb
100 gr. Vaseline

ΕΛΦΡΙΝΤΑ : Νά παχύνετε τοπικά όρισμένα μέ- λι είνε πολύ δύσκολο, μάλλον αδύνατο.

“Όσο για τις θλεφαρίδες, κάνετε τη συμβούλη που δίνω στή θλιμμένη Νεότητα, μου έναγγραφέτε σε 15—20 ημέρες.

ΜΑΛΒΑ

“Η συνέχεια τών άπαντήσεων στό έπόμενο

ΚΥΡΙΕΣ μου,

“Η Περμανάντ μας είνε τέτοια που όπως και άν κτενίσεται τά μαλ- λιά σας γίνονται έκτακτα.

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

Σταδίου 37, Στόά Δημ. Υπαλλήλων

Οί απαντήσεις των ιατρών μας

Γ. Γ. Μ. — Πρέβεζαν. — Άνατρίβετε τι χείρας δίσ ή τρίς τής ήμέρας με ήμισυ κοχλιάριο εκ τού κάτωθι υγρού:

Teint de belladone 15,0 gr.
Eau de cologne 90,0 gr.

(Προσοχή μήπως τὸ πιή κανείς διότι εἶνε δηλητη-
ριον). Ἐπίσης λαμβάνετε ἐσωτερικῶς εἰς τὸ τέλος
τοῦ φαγητοῦ τρεῖς ὅστις ήμερησίως εκ τῶν κάτωθι

Cachets calcium "fos,,"

Γ. Ε. Ζ. — Άναλῳγος ής ἰδίουσυγκράσιος καὶ
τοῦ θαύμου τής γεννητικῆς κυρίως ἀναπτύξεως. Συ-
νήθως ή ήλικία αὐτή εἶνε τῶν 18 ἐτῶν. Εἰς τὸ δευ-
τερον ἐρώτημά σας δὲν θά ἐφθηνεν ὅλη ή παρούσα
στήλη διὰ τὰς ἀπαντήσεων. Εἰς τὸ τρίτον ἐρώ-
τημα σας ἀπαντῶμεν, ὅτι προτιμότερον εἶνε τὸ τε-
λευταῖον προφυλακτικὸν μέσον πού ἀναφέρετε.

Α. Ρ. Ρ. — Βοόλαν. — Αἱ μέθο-
δοι αὐταὶ εἶνε ἀκόμη ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἐφαρμογῇ καὶ
οὐδὲν τὸ θετικὸν δυνάμεθα νὰ σὰς δηλώσωμεν. Προ-
τιμώμεν τὴν ἐκ νέου ἀκίνησιαν. Ἄν παρὰ ταύτην δὲν
γίνῃ τίποτε, τότε καταφεύγετε εἰς τὴν πρώτην μέ-
θοδον, διότι καὶ ἐπὶ ἀστυχίας τῆς, παραμένει πάν-
τοτε ή καταφυγὴ εἰς τὴν χειρουργικὴν ἐπέμβασιν
(διέκρισιν).

Α. Β. Γ. — Τύρναθον. — Δὲν πρόκειται περὶ
συφιλίδος. Αὐτὰ ἐξάγονται δι' ἀπλουστάτης τομῆς.

Γ. Ρ. Ε. — Ράμετε ήμέραν παρ' ήμέραν ἐν-
δομικῶς ἀνά μιαν ἑνεσιν εκ τῶν:

Ampoules Glycal

Καὶ ήμέραν παρ' ήμέραν ἐνδομικῶς ἀνά μιαν ἑ-
νεσιν εκ τῶν:

Ampoules colloïdine de 5 c.c.

"Εσωτερικῶς λαμβάνετε δύο κοχλιάρια σούπας
καθ' ἐκάστην εἰς τὸ τέλος τοῦ φαγητοῦ εκ τού:

Adenosan «Fos»

Ἄ. Ρ. Α. — Συμφωνοῦμεν με τὸν ράφτι
σας. Κάμετε συρρικτὴν γυμναστικὴν καὶ φορέσατε
ἕναν ἐπὶ μέτρω ὀρθοπεδικὸν κορσέν.

Θ. Ο. Χ. — Καρσάθ. — Ἐχομεν ὅλην
τὴν διάθεσιν νὰ σὰς ἐξυπηρετήσωμεν. Δυστυχῶς εἶνε
τόσον πολυπλοκὸν καὶ παλαιὸν τὸ ζήτημά σας, ὥστε
ή ἀμέσος ἱατρικὴ ἀντίληψις νὰ καθίσταται ἀπολύτως
ἀπαραίτητος. Ἐπιχειρήσατε, ἂν μπορῖτε, ἕνα ταξεῖδι
στὰς Ἀθήνας.

Π. Ρ. Α. — Ἡ καλλιτέρα θεραπεία εἶνε
ή διὰ τῆς ήλιοθεραπείας. Μή σὰς ἀνησυγῇ ὁ πόνος
αὐτός. Διὰ τὴν ὅλην κατάστασιν σας, καλὸν εἶνε
νὰ λαμβάνετε τρεῖς ὅστις ήμερησίως εἰς τὸ τέλος
τοῦ φαγητοῦ εκ τῶν κάτωθι:

Cachets calcium "Fos,,"

Κάμετε δεκαπενθήμερους διακοπὰς ἀπὸ τοῦ ἐνὸς κυ-
τίου εἰς τὸ ἐπόμενον:

ΟΙ ΙΑΤΡΟΙ

Ἰατρός Ἄν. Μ. Σφακιανῆς Σοκράτους 30 - Ἀθήναι Νοσήματα Ἐσωτερικά Νοσήματα Παιδῶν	Ἰατρός Χρήστος Δρακάκης Χαυρίου 2 - Ἀθήναι Δερματικά - Ἀφροδίσια Γυναικολογικά
--	--

Ἐλαφρῶς Καστανῆς Brunettse Χλωμῆς

Ξανθῆς

Ἡλιοκαμμένη, ξανθῆς

Μαλαχροινῆς

Ποῦδρὸν "GEORGE"

LES COLORIS DE NOS
POUDRES PROVIENNENT
DE SUBSTANCES
VEGETALES

Orange Fonce, Maurel Rose, Ocre Rose, Moyen, Poudre du soir, Fonce

Α. Ρ. Β. — Στεφανόπουλον, Χελιδόνι Ὁλῆ
της Ἡλείας. — Ἡ συνδρομὴ εἶνε προπληρωτά. Ζα-
φειρίαν Ζεῖμπεκῇ, ἐνταῦθα. Βεβαίως, γιὰ τὴν ήλικία σας αὐτὸ πού κανετε εἶνε ἀρκετὸ. Ἐ-
πίδοθιτε με ζήλο καὶ θὰ ἐπιτύχετε. Θὰ περιμένωμε
καὶ νῆα σας, γιὰ νὰ παρακολουθήσωμε τὴν ἐξέ-
λιξιν σας. Γ. Κ. Α. Μ. π. ν. Πειραιά. — Τὸ ὁ-
φός σας ἀρκετὰ στρωτὸ. Δὲν ἔχετε πλούσιον λεξι-
λόγιον κ' αὐτὸ εἶνε πού σας ἀδικεῖ. Ἄ ν θ ο ν
Δ ε σ μ η ν, ἐνταῦθα. — Πρωτόλειο. Πρέπει νὰ ἐπι-
δοθῇτε με περισσότερον ζήλο. Μὴν παραλείπετε νὰ
μὰς στέλνετε πότε-πότε κἀτι. Β. Δ ρ ο σ ο ν. Δὲν
ἔχομε δικαίωμα νὰ σὰς ἀποτρέψωμε, τῇ στιγμῇ
πού δείχνετε ὅτι θὰ προσδύσετε. Πρὸς τὸ παρὸν
χρηάζεται ἐξάσκησης. Ν. Δ ε δ ο ὁ σ η ν, ἐνταῦ-
θα. — Τὸ γράμμα σας καλὸ. Ὡς θέμα μόνο τὸ πε-
ζὸ σας τετριμμένο καὶ πολυκεταλλευμένο. Στείλ-
τε μὰς κἀτι ἄλλο πὺ πρῶτοτυπο. Κ. Β ε ρ ρ ο ν,
Πειραιά. — Πρωτόλειο. Διαβάστε πολὺ ἀκόμη. Δ.
Χ α θ ι α ρ ᾶ ν, Παγκράτι. Πολὺ φιλοσοφικὸ. Τὸ
εἶδος αὐτὸ δὲν σηκώνει τόση ἔξαρσι. Καταπι-
στῆτε με ἀπλούστερα θέματα. Γ. Χ ω μ ε ν ἰ δ η ν.
Τὸ λεκτικὸν σας ἀκατάστατον. Ἀπαλλάξτε τὸ ἀπὸ τῆς
καθαρευουσιάνικης ἐκφράσεως. Πάντως ἐξασκηθῇ-
τε ὑπομονητικὰ. Δ ι α μ ᾶ ν τ, ἐνταῦθα. — Ἀσυν-
άρτητα τὰ νοήματα καὶ τῶν δύο σιτουρηγμάτων
σας. Ὡστόσο δείχνετε πὺς ἔχετε ταλέντο. Ἐκμε-
ταλλεῦθιτε τὸ. Ὁ λ μ ο ν Π ε ρ ᾶ ν θ η ν, ἐνταῦ-
θα. — Ἐγκρίνεται τὸ «Καὶρός νὰ τελειώσωμε». Σ.
Δ ε μ ε ν ᾶ γ α ν, Πειραιά. — Καλὸ. Θὰ δη-
μοσιεῦθῇ με τῇ σειρά του. Μ ᾶ κ η ν Κ ο ρ ο λ η ν.
Πολὺ ἀεσάνιστον τὸ θέμα. Χρεάζεται περισσότερη
προσοχὴ στὴν ἐκλογὴ τῶν θεμάτων. Π. Ε. Ν ἰ κ ο λ
ᾶ ο ὁ, ἐνταῦθα. — Ἀτεχνόν. Σπάνιον εἶνε οἱ
στίχοι πού θὰ μποροῦσαν νὰ μὰς δώσουν ἐλπίδες
γιὰ τὸ μέλλον σας. Α. Ν ο μ ἰ κ ὁ ν, ἐνταῦθα. —
Εἶνε θεθαίως καλύτερον ἀπὸ τὸ προηγούμενον, ἀλλὰ
δχι ἀκόμη δημοσιεύσιμον. Μὴν ἀπογοηθεῖσθε. Κ.
ωνστ. — Ἀλ. Παπαδόπουλον, Πειραιά.
— Δὲν μπορέσαμε νὰ προσδιορίσωμε σὲ ποῖο εἶ-
δος ἀνήκει τὸ πεζὸ σας. Οὐτε διήγημα θὰ μπο-
ροῦσε νὰ ὀνομασθῇ, οὔτε ὡς λορική πρόζα νὰ γαρ-
ταρισθῇ. Ὅσο γιὰ τοὺς στίχους σας κ' αὐτοὶ
κάπως ἀφέλεις καὶ ἀμοιροὶ τεχνικῶς. Καταγίνετε
σὲ ἕνα μόνον εἶδος γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ ῥηθῇτε
τὸ ὅρομ σας. Γ. Α. Α. — Τὸ διῶλο θὰ διανεμηθῇ
στῆς 10 τοῦ μηνὸς καὶ τότε νὰ τὸ ζητήσετε. Οἱ στί-
χοι σας κοινὸτυποι καὶ προχειρογραμμένοι. Προσέ-
χετε περισσότερον καὶ ἐκκαθαίρετε μὰς δείγματα τῆς
ἐργασίας σας. Μένον Φλοῖσθον. — Σὰς ἀ-
παντήσαμε στὸ 8ο τεῦχος. Δέσπων Παναγι-
ωτίδου. — Ἐγκρίνεται τὸ «Πείσμα». Τὸ ἄλλο
μεγάλο. Κ. — Χατζῆν. — Τὰ θεμά σας λόγια
μὰς ἐνθουσίασαν. Με φίλους σὰν κ' ἐσὰς, ή «Ἀ-
τάντις» θὰ βαδίσῃ πάντα ἔμπροσ. Ἀ. Ρ. Γ. Δια-
μαρτυρῇ πρὸς τὸ εἶδος. Ἀποκρίνατε ἀπλούστερα
θέματα. Ζαφειρίαν Ζαφειρίου. Τεχνικῶς εἶ-
νε ἐπιτυχημένα. Μόνον ὠρισμένες ἀστοχες ἐκφράσεις
τὰ ἀδικοῦν. Δουλεύετε περισσότερον ὅτι ἀποφασί-
ζετε νὰ στείλετε γιὰ δημοσίευσιν. Α. Παπαντῶ-
νόπουλον. — Τὸ «Παλὰ μαθητιούλα» καλ-
λίτερον ἀπὸ τὸ προηγούμενον σας. Τὰ νοήματά του ἐν
τούτοις ἀνακόλουθα. Τὰ ἄλλα κατώτερα. Ἀ γ ν ω -
στον Π. Γ. — Δὲν εἶνε ἰσάεια με ἄλλα πού μὰς
στείλατε καὶ ἔχομε ἐγκρίνει. Μή σὰς πιάνῃ ή θία.
Ν. Ζυμάρᾶκην. — Ἀφελὲς καὶ σχετικῶς κα-
κότεχνον. Προσέχετε περισσότερον. Ἡ. Ρ. Πετρί-
δην, Πειραιά. — Τετριμμένο τὸ θέμα τοῦ σι-
τουρηγμάτος σας. Μπορεῖτε νὰ κανετε καλλίτερη
ἐπιλογὴ... Μ. Σ. Κ. Δυστυχῶς οὐτὸ τὰ πεζὰ σας,
οὔτε οἱ στίχοι σας μὰς ἱκανοποίησαν. Τὰ πρῶτα
εἶνε προχειρογραφήματα, οἱ δεύτεροι ἀτεχνοί. Ἀ-
διαφορεῖτε γιὰ τοὺς περιορισμοὺς πού θέτει ή σι-
τουργία, ὅπως π. χ. τὸ μέτρο, τὸ ρίμα, τὸ ρυθ-
μὸ κτλ. Ἐργασθῇτε με περισσότερη προσοχή.

Γ. Α. Ν. — Ναύπλιον. — Γράφετε κ' ἀπ' τῆς
δου πλεῖρες τοῦ χαρτιοῦ, πρᾶγμα πού ἀντι-
αίνει στοὺς ὅρους συνεργασίας. Συνεπῶς δὲν τὸ ἐ-
λάσαμε ὑπ' ὄψιν. Κ. Παντελῆν. Κηρίαν —
Σὰς ἀπαντήσαμε ἥδη σχετικῶς στὸ 8ο τεῦχος. Ἐ-
χαρίστως νάρθῃτε νὰ γνωρισθῶμε καμμία Τετάρτη.
Ἀ. Α. Ν. Δ. Σ. Τριφτόν. — Κρατοῦμε γιὰ
νὰ δημοσιεῦθῇ με τῇ σειρά του τὸ «Διαβάταρκα
συνεργασίας». Ἡ. Μ. π. — Ἀδικεῖται ἀπ' τὸ ἀ-
φηγηματικὸ ὕψος του. Στείλτε μὰς κἀτι ἄλλο.
Κ. ὦν. Σ. Τρατηγόν. — Ὁρισμένες ἐκφρά-
σεις σας σὰν τὸ ἐκὶ ἐμπήκε στὸν τῶν μικρῶν
ή τὸ σπῆ λημοσύνη-φιλενάδα τῆς ξεγνοιασιάς,
μαζὶ με κάποιες κακοχώνευτες φιλοσοφίες καταστρέ-
φουν τὸ καλὸ ὁποδοῖποτε σύνολο τοῦ πεζοῦ σας.
Ἐργάζεσθε προσεκτικώτερα στὸ ἐξῆς. Πελα-
σγόν, Σουφλί. — Συναντῶνται ὅχι σπάνια με-
σα στὸ πεζὸ σας ἀξιόλογες περικοπὲς πού μὰς δι-
νουν ἐλπίδες γιὰ τὴν ἐξέλιξιν σας. Μὴν παραμει-
νετε τῇ λογοτεχνίᾳ. Ὅσο γιὰ τὰ πρότυπα πού μὰς
ζητᾶτε νὰ θέσωμε ὑπ' ὄψιν σας, δὲν διατάζωμε νὰ
σὰς ὑποδείξωμε κ' αὐτὴ τῇ συνεργασίᾳ πού δημο-
σιεύομε στὴν σελίδα τῶν «Νέων Λογοτεχνῶν». Μαν.
Μοσχολιάννην, Ν. Ἰωάνν. — Πολὺ κοινὸ
τὸ θέμα τοῦ τραγουδιοῦ σας. Βασανίστε λίγα τὸ
μυαλό σας γιὰ ἐξέυρεσι κανονῶν πὺ πρῶτοτυπο.
Κ. ὦν. Τ. Α. σ. ἄνθην, Πειραιά. — Ἐνδ' οἱ
δύο πρώτες στροφὲς προχωρεῖ κανονικὰ ὁ ρυθμὸς,
στραπατοῦρεται καὶ λοξοδρομεῖ στὴν τρίτη. Γιατὶ;
Ἄν τὴν διορθώνατε... Ν. Τ. ο. χ. ο. ἑ. τ. η. ν. κα-
τερίνην. — Ἐντελῶς πρωτόλειο. Πρέπει νὰ διαβά-
σετε ἀκόμη πολὺ καὶ νὰ ἐξασκησθε ταυτοχρόνως,
στέλνοντάς μὰς πότε - πότε κἀτι, γιὰ νὰ παρακο-
λουθῶμε τὴν ἐξέλιξιν σας. Πέπην Γρανίτου,
Γαργαλιάνους. — Τρυφερό, ἀλλὰ ἀτεχνόν. Καταγι-
νετε με ζήλο. Π. ε. τ. α. λ. ο. ὁ. ἑ. τ. η. ν. ζ. ὦ. η. σ.
— Ἐγκρίνεται τὸ «Μικρὴ παράκλησις»
γιὰ τὴν σελίδα «Νέοι λογοτεχνῶν». Γιατὶ τὸ ζήτημα
πού ἐρωτᾶτε, σὰς ἀπαντοῦμε: Μή διατάζωμε ἢ Α.
Ν. ε. ο. κ. ἡ. ν. — Σχετικῶς κακοχώνευτον. Ὁ-
λὰ τὸ ἀδικεῖ τὸ μέγεθος του. Στείλτε κἀτι συντο-
μώτερον. Σ. τ. ε. φ. α. ν. ο. ν. — Ἐλῆν Ζερβου-
δᾶκην. — Κάπως καλλίτερον τὸ «Συνάντησις μα-
τιῶν» ὅχι ὅμως καὶ κατάλληλον γιὰ δημοσίευσιν. Ὑ-
πάρχουν τεχνικῶς ἀτέλειες, πού δὲν πρέπει νὰ τίς ἐ-
παναλάβετε, ἂν θέλετε καὶ νὰ καταφέρετε κάποτε.
Γ. Μ. η. σ. ε. α. ν. — Σὰς δικαιολογοῦμε. Ἀλλὰ
πρὸς Θεοῦ, με τόση ἀπαισιοδοξία. Καταστρεφθεῖτε
ἀνακινώντας διαρκῶς τὸν πόνο σας. Στείλτε κἀτι
ἄλλο. Κ. — Ἐξ ὁρχόπουλον, Ξευγολατιὸ Μεσ-
σηνίας. — Καὶ δίχως τὴν αὐστηρότητα πού ζητᾶ-
τε, δὲν ἐρίσκαμε καμμία τέχνη στοὺς στίχους σας.
Πρέπει νὰ μελετήσετε τίς ἀπαιτήσεις ἐνὸς ποιήμα-
τος. Νίκον Μπαλτσίδην. — Καλὸ τὸ «Ε-
λῶν». Ἐκ δημοσιεῦθῇ με τῇ σειρά του. Θ. Λη-
μ. ν. α. ἰ. ο. ν. — Ἀμοιρα τεχνικῶς. Δια-
βάστε ἀρκετὰ ἀκόμη καὶ ἐξασκηθῇτε με ὑπομονή.
Θεολόγον. Καρατισίδην, Λεβάδειαν. —
Κοινὰ καὶ τετριμμένα τὰ θέματα σας. Κ' ὅμως,
νέος ἄνθρωπος ἐσεῖς, θάπρεπε ν' ἀναζητούσατε πρῶ-
τοτυπώτερες ἐμπνεύσεις. Παν. Γεωργακά-
κον, Ἐνταῦθα. — Δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν. Καλ-
λίτερα νὰ περιμένετε λίγο ὡς πού νὰ δημοσιευθῶν
τὰ ἐγκεκριμένα κ' ὅστερα νὰ ἐκαστελεῖτε. Δὲν λέ-
τε κ' ἐσεῖς; Σ. ὦ. Κ. ο. ὦ. — Κέρκυραν. — Δυσ-
τυχῶς δὲν θὰ μπορέσωμε νὰ σὰς ἱκανοποιήσωμε γι'
αὐτὴ τῇ. ῥά. Ἐκ μέρους τοῦ θιάσου ἐλήφθη ἐπι-
στολή πού μὰς παρακαλεῖ νὰ μὴν καταχωρήσωμε τῇ
συνέντευξιν. Δὲν θὰ θέλαμε νὰ ἐλθῶμε σὲ προστριβές
πού ἴσως νὰ δημιουργοῦσαν παρεξηγήσεις. Πάντως
σὰς ἐχαρίστωμε καὶ ἐπιφυλασσόμεθα νὰ σὰς ἱκα-
νοποιήσωμε στὸ μέλλον με κἀτι ἄλλο. Ἄντ.
Ν. ε. ο. κ. ἡ. ν. (Θεο)νίκην. — Τυπώνομε τὸ γράμ-
μα σας.

Ἐξῆς κ. Μ...

» Συγκινημένος καὶ κατάπληκτος παρακο-
λουθῶ τὴν ἐξέλιξιν λαχάρα με τὴν ὅποια τὸ Μα-
κεδονικὸ κοινὸν πολιορκεῖ κυριολεκτικὰ τὰ κί-
σκια γιὰ νὰ πάρῃ τὴν ἀγαπητὴ «Ἀτλαντίδα».
» Εἶνε ὅμως ἀπολύτως δικαιολογημένο αὐτὸ,
γιατὶ τὸ περιοδικὸ σας εἶνε ἕνα θαῦμα. Ἐνδ'
ὄγκηκατε τελευταίον, ἤρθετε ἀμέσως πρῶτον
καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι σὰς ἱκανοποίησαν καὶ προσπα-
θοῦν νὰ σὰς ἀκολουθήσουν, ὅπως πολὺ αὐστὰ
λέγατε στὸ τεῦχος σας τῆς προηγούμενης ἐ-
βδομάδος.

» Ἐγὼ ὅμως πολὺ φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ μπο-
ρῶ.

ρεσούν ἐπὶ πολὺ νὰ σὰς ἀκολουθοῦν κ' ἐπὶ
γρήγορα θὰ κουρασθοῦν καὶ θὰ μείνουν στὸ
ὄρομ...

» Ἀποφύγετε νὰ τὸ σχολιάσωμε καὶ νὰ ἐπανα-
λάβωμε ὅσα τόσες φορὲς τόνισαμε. Χρέος μὰς μό-
νο νὰ σὰς ἐχαριστήσωμε γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας
καὶ νὰ σὰς διαβεβαιώσωμε γιὰ τὴν φιλικία μὰς. Κρα-
τοῦμε τὸ διήγημά σας. Θ. Ἀ. μ. ἄ. ρ. α. ν. ο. ν. Καλ-
λίσαν. — Κ' αὐτὴ τῇ φορᾷ δυστυχῶς δὲν θὰ
μπορέσωμε νὰ σὰς ἱκανοποιήσωμε. Καὶ τὰ δυὸ ἐ-
λαττωματικὰ στὴν τεχνικὴν τους, στὸ ρυθμὸ. Πῶς
δὲν τὰ προσέξατε; Ἐρ. α. τ. σ. θ. ε. ν. η. ν. Β. α. κ. α. -
τ. α. σ. η. ν. Ἐνταῦθα. — Ἐγκρίνεται τὸ «Εἶνε
στιγμὲς». Τὸ ἄλλο ὅστερε. Χαίρομε πὺς προχω-
ρῆσατε στῆς τάξεις τῶν ἐκλεκτῶν μὰς ἀναγνώστων,
ἐγκαταλείποντας τὸ ἄλλο περιόδιον. Αὐτὸ συμβαί-
νει ἀπὸ τεύχος σὲ τεύχος μὰς: Ν' αὐξάνεται στα-
θερὰ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀναγνώστων μὰς, ἐνδ' ἀραιώ-
νται οἱ ἀναγνώστες τῶν ἀπαραγινόμενων συνα-
δελφῶν! Ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἀντιμετώπισης τῆς
«Ἀτλαντίδος» εἶνε γενική. Κ. ο. ρ. α. λ. α. ν. Ρ. α. ν. -
τ. ο. π. ο. ὁ. λ. ο. Ὑ. Ἐνταῦθα. — Πολλὰς ἐχαριστίας
γιὰ τὰ ἐνθουσιαστικά σας λόγια. Τὸ πεζὸ σας δὲν
ἤλθοι τοῦδε ὁρους συνεργασίας. Στείλτε μὰς κἀτι
τὸ πὺ ἀνένητο, γιατί ἐρετε ἀπὸ τέχνη ὅπως δια-
πιστώνομε.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΔΕΛΙΙΟΝ

τοῦ Β' βιβλίου

τῆς «ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ»

Κρατῖτε τὸ παρὸν ἀνελλιπὺς

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΟΣ

Διδάκτωρ Πανεπιστημίου Βιέννης

Ἐπιμελητῆς «Εὐαγγελισμοῦ»

Σ τ ο υ ρ ν ᾶ ρ α 21. Δέχεται 4-6 μ.μ.

Ἑλλήν 35 ἐτῶν,

διαμένων ἐν τῷ ἐξωτερικῷ (Εὐρώπῃ) καὶ
μὴ ἔχων τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκλέξῃ σύντρο-
φον Ἑλληνίδα, ζητεῖ προτάσεις σοβαρὰς
γάμου. Κατέχει καλὴν θέσιν ἐν τῇ κοινω-
νίᾳ με σοβαρὰς ἀπολαύς. Προτιμᾷ νέαν
ἐπαρχίαν με καλὴν ἀνατροφήν καὶ σεβα-
στὴν περιουσίαν, ήλικίας μεταξὺ 25-30
ἐτῶν. Προτάσεις: Κ. Α. Ἀναστασιάδην,
πὸστ. ρεσάντ, Ἀθήνας, αἱ ὁποῖαι θὰ κρα-
τηθοῦν ἀπολύτως μυστικαὶ ἐπὶ λόγῳ τι-
μῆς. Ἐν περιπτώσει ἀποστολῆς φωτογρα-
φίας, θὰ ἐπιστραφῇ εἰς ἀποστολέα.

ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΘΕΛΕΙ ΝΑ
ΔΙΑΤΗΡΗ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ
ΤΗΣ ΛΕΠΤΗ ΚΑΙ ΥΓΕΙΑ ΜΕΤΑ-
ΧΕΙΡΙΖΕΤΑΙ
ΚΡΕΜΑ ΝΥΚΤΟΣ
«SKIN FOOD GEORGE»

Βάφετε τὰ φορέματά σας
μόνον με λῆς γνήσιος Τερ-
μανικῆς βαφῆς **Arti**

Ἐφαρμόζουν καλά;

Καθημερινῶς μποροῦν νὰ ὑπάρξουν περιπτώσεις, ὅπου οἱ κάλτσες νὰ παλ-
ξουν ἕνα σημαντικό ρόλο. Ἐχει, λοιπόν, μεγάλη σημασία τὸ ἂν ή κάλ.σα
σας ἐφορμῶσῃ σφίχτα στὸ πόδι ή ξεχειλῶνῃ. Γι' αὐτὸ μὴν παίρνετε ποτὲ μιὰ
φθνή κάλτσα, ἀλλὰ μιὰ πού νὰ ἐφαρμόσῃ τελείως, ὅπως ή κάλτσα

ELBEO

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
Αἱ γνήσιαι ELBEO ἔχουν ἐπάνω τὴν ΜΑΡΚΑΝ κεντητήν.
Ἀντιπροσωπεῖα καὶ παρακαταθήκη: Μητροπόλεως 46.
Γιαννούτσικος καὶ Πετσιανβᾶς Α.Ε.
Τηλέφ. 21-318

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ! ἐὰν θέλετε νὰ ἔχετε γρήγορα
ᾄσπρα καὶ γυαλιστερά δόντια ἀρχίσετε νὰ τὰ βουρ-
τσίσετε με ΚΟΛΥΝΟΣ, ἐπὶ ξηρᾷ φηκτρας.

Θὰ ἴδῃτε πόσο γρήγορα ἀποχτοῦν μιὰ
θαυμασία λευκότητι. τὰ δὲ οὐλα σας
ἐξυγιαίνονται τελείως.
Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ ὡμορφαίνει τὰ δόντια
σας τόσο ὅσον καμμία ἄλλη ὁδοντο-
κρεμα.
Θὰ δῇτε ὅτι σὲ λίγο χρονικὸ διάστημα
τὰ δόντια σας θὰ γίνουν κατὰ πολλὰς
ἀποχρώσεις λευκότερα.
Δοκιμάσατε ἀπὸ σήμερον τὴν ὁδοντο-
κρέμαν

ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ. ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΣΗ, ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4. ΑΘΗΝΑΙ

ΚΟΠΤΕΤΕ ΜΟΝΟΙ ΣΑΣ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

ἀπλῶς καὶ μόνον προσθέτοντες τὸν ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΠΡΟΨ.

RAPID

εἰς οἰονδήποτε τύπον ΚΟΙΝΗΣ ΞΥΡΙΣΤΙΚΗΣ ΜΗΧΑΝΗΣ
(Πατέντα εἰς ὅλας τὰς χώρας καὶ εἰς Ἑλλάδα)

εις οἰονδήποτε τύπον ΚΟΙΝΗΣ ΞΥΡΙΣΤΙΚΗΣ ΜΗΧΑΝΗΣ
 (Πατέντα εις ὅλας τὰς χώρας καὶ εἰς Ἑλλάδα)
 ΧΤΕΝΙΖΟΜΕΝΟΙ μετὰ τὴν ξυριστικὴν αὐτὴν μηχανὴν ἅπασε τῆς ἐβδομάδος, θὰ ἔ-
 χετε πάντοτε τὰ μαλλιά σας καλοκομμένα. Κερδίζετε χρόνον, ξεόδα, πουρμπουάρ, ὀ-
 κλπ., καὶ κάνετε σὲ λίγα λεπτά, ὅτι θὰ ἔκαμεν ὁ κουρεὺς σας σὲ δολοκλήρη ὥ-
 ρα. Μεταχειρισθῆτε τὰ μακρὰ δόντια τοῦ Προφυλακτήρος γιὰ τὰ μακρὰ τὸν Προ-
 φυλακτῆρα, ὅταν θέλετε νὰ πάρετε πολὺ θαλαίᾳ. Ὁ Προφυλακτῆρ ἄναποδα «ΡΑΠΙΝΤ»
 δὲν κάμνει ΣΚΑΛΕΣ, δὲν ΔΑΓΚΑΝΕΙ, δὲν ΠΟΝΑΕΙ, ἀλλὰ παίρνει τὰ μαλλιά με-
 κανονικὴν ἀκρίβειαν, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως τὸ τέλος. Ἀπολύτου ἀσφαλείας, προφυ-
 λάττει τοὺς μεγάλους καὶ τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὸν κίνδυνον τοῦ ψαλλιδίου καὶ τὴν ἀ-
 δύσσειάν των στὰ Κουρεῖα.

ΔΙ' ΑΝΔΡΑΣ, ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

ANTI MONON 16 ΔΡΑΧΜΩΝ

ONDULA

Ἡ περίφημος κρεασιὼν τῆς Ἀμερικανίδος ἐξπέρ

MISS YVONNE WORTH

Η ΚΑΣΚΑ "ONDULA,"

(Πατέντα εἰς ὅλας τὰς χώρας καὶ εἰς Ἑλλάδα)

ΡΥΘΜΙΖΟΜΕΝΗ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΣ ΧΤΕΝΙΣΙΑΣ, ΜΕ ΚΑΘΕ ΑΡΙΘΜΟΝ ΜΙΖ-ΑΝ-ΠΑΙ, ΑΥΤΟΜΑΤΩΣ ΦΙΞΕΡΝΕΙ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΕΙΣ ΦΥΣΙΚΕΣ ΝΟΣΤΙΜΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ. ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΕΤΕ ΟΙΔΑΝΗΠΟΤΕ ΣΤΙΓΜΗΝ ΕΠΙΘΥΜΕΙΤΕ... ΚΑΙ ΟΣΕΣ ΦΟΡΕΣ ΕΠΙΘΥΜΕΙΤΕ... ΑΠΛΗ, ΑΠΛΟΥΣΙΑΤΗ ΚΑΙ ΤΟΣΟΝ ΕΥΚΟΛΗ... ΟΣΟΝ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΦΑΝΤΑΣΘΗΚΑΤΕ... ΣΑΣ ΧΡΗΣΙΜΕΥΕΙ ΓΙΑ ΟΛΗ ΣΑΣ ΤΗΝ ΖΩΗ.

Χωρίς επιβλαβή φάρμακα, χωρίς θάρσαρα μηχανήματα, χωρίς ανθυγιεινήν θέρμανσιν, χωρίς επικίνδυνον ηλεκτρισμόν, χωρίς τήν ΟΔΥΣ ΣΕΙΑΝ ΣΑΣ πῶ κομωτήρια, χωρίς μάσκες, χωρίς ξεοδα καί πασαρίες, τέλος πάντων, ἄλλα μόνον μὲ ΝΕΡΟ σκέτο, ΚΑΘΕ Κυρία καὶ Δεσποινὶς θὰ ἔχη εἰς τὸ ἑξῆς, ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ, τὰ μαλλιά της ὀντουλαρισμένα γιὰ ΜΗΝΕΣ καὶ ΧΡΟΝΙΑ (ἂν θέλει ὁμως καὶ γιὰ μιὰ ἑβδομάδα μόνον), ἀγοράζοντας τὴν τελευταίαν Ἀμερικανικὴν κρεασιὸν ΟΝ ΤΟΥΛΑ, ἥτις δὲν κοστίζει περισσύτερον ἐπὶ ΕΝΑ ΜΟΝΟΝ κόψιμο τῶν μαλλίων σας καὶ ΕΝΑ ΜΙΖ-ἂν-πλί, στὸ συνηθισμένον κομμωτήριον.

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΩΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ

λύει το πρόβλημα, το όποιοι εκατομύρια γυναικῶν ΜΑΤΑΙΩΣ προσεπάθησαν νὰ λύσουν μέχρι σήμερα, ἀφ' ἧς στιγμής ἀνεκαλύψαν ὅτι χιλιάδες δραχμῶν κάθε χρόνο διετίθεντο ἀπὸ τὰ θαλάκρια τῶν διὰ νὰ γεμίσουν τὰ θαλάκρια τρίταν. Μὲ τὴν Κάσκα ΟΝΤΟΥΛΑ ἐπιτυγχάνετε τόσοι τελειοὶ Μιζ-άν-πλι, ὅσον καὶ οἱ περισσότερον ἐξησκημένοι κομμωταὶ τῆς πόλεως σας. Εἰς τὴν ἐξῆς θὰ δυνταίκατε μόνοι σας, στὸ σπίτι σας, τοῦ γούστου σας, ΟΞΑΚΙΣ θέλεται καὶ ΟΠΟΤΕΔΗΠΟΤΕ προτιμάτε, μὲ ἀφάνταστον εὐκολίαν καὶ οἰκονομίαν, καὶ μὲ τὸν καιρὸν θὰ γίνετε σω-στη EXPERT στὰς κομμώσεις σας, ὅσον καὶ ἡ Μις Υῶν Γουόρθ, καὶ θὰ προκα-λῆτε τὸν θαυμασμόν τῶν γυναικῶν καὶ φίλων σας.

Ζητήσατε νὰ ἰδῇτε τὴν Κάσκαν ΟΝΤΟΥΛΑ, ἢ καὶ τὴν ΔΩΡΕΑΝ ἀποστελλομένην ἑκτενεστέραν Βιβλιογραφίαν της, καὶ ΜΗΝ ΑΜΕΛΗΣΕΤΕ ΝΑ ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΜΙΑΝ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΝ ΣΑΣ, καὶ νὰ κερδίσετε χρήματα, ἀπευθυνόμενοι χωρὶς ἀναβολὴν ΣΗΜΕΡΟΝ πρὸς τοὺς προνομιούχους ἀντιπροσώπους:

ANT. ΒΑΣΑΜΗΣ & ΣΙΑ

ΟΔΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 57, ΑΘΗΝΑΙ

Η ΚΑΣΚΑ ΟΝΤΟΥΛΑ ΤΙΜΑΤΑΙ ΜΟΝΟΝ 60 ΔΡΑΧΜΑΣ

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΜΙΑΝ ΚΑΙ ΣΕΙΣ

ΠΟΛΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ: ΟΙ ΠΕΛΑΤΑΙ ΜΑΣ ΕΚ ΤΩΝ
 ΕΠΑΡΧΙΩΝ, ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΑΝΥΓΚΗ, ΝΑ ΣΚΟΤΙΖΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΟ Ν
 ΓΡΑΦΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ. ΑΠΛΟΤΟΤΑΤΑ, Η ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΟΝΤΑΙ
 ΤΟ ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΟΣ ΔΕΛΤΙΟΝ, ΚΑΙ ΣΤΕΛΛΟΥΝ ΤΟ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝ
 ΤΟ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ. Η ΜΕΛΙΩΝΟΥ ΠΙΘΕΙΝΕ ΤΗΣ ΤΑΧΥ-
 ΔΡΟΜΙΚΗΣ ΕΠΙΤΑΓΗΣ—ΔΙΑ ΤΗΣ ΟΠΟΙΑΣ ΑΣΦΑΛΕΣΤΑΤΑ
 ΔΡΟΜΙΚΕΣ ΕΠΙΤΑΓΕΣ ΤΟ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝ—ΤΗΝ ΛΕΓΕΙΝ ΟΥΤΩΛΟΥ Α
 ΜΑΣ ΕΜΦΕΔΟΣ ΤΟ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝ—ΤΗΝ ΔΑ ΕΚΤΕΛΕΣΘΑ Α
 ΡΑΠΙΝΤ, ΚΑΙ Η ΠΑΡΑΓΥΛΙΑ ΤΩΝ ΔΑ ΕΚΤΕΛΕΣΘΑ Α
 ΜΕΣΩΣ. ΌΛΟΣ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΘΑΥΜΑΖΕΙ ΤΟ ΡΑΠΙΝΤ
 ΚΑΙ ΤΗΝ ΟΥΤΩΛΟΥ. ΠΑΡΑΓΥΛΙΑΤΕ ΚΑΙ ΣΕΙΣ ΔΙΑ
 ΤΩΝ ΕΛΑΤΩΝ ΣΑΣ ΣΗΜΕΡΟΝ, ΚΑΙ ΕΑΝ ΔΕΝ ΕΙΣΘΕ ΕΩ
 ΤΩΝ ΕΛΑΤΩΝ, ΑΠΛΟΤΟΤΑΤΑ, ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ ΧΡΗΣΤΑ
 ΣΑΣ ΠΩΣ. ΘΑ ΟΑΣ ΕΠΙΣΤΡΑΦΟΥΝ ΑΥΤΟΣ ΓΙΓΜΕΙ. ΧΩ
 ΡΙΣ ΣΥΝΗΤΗ ΣΙΝ ΚΑΜΜΙΑΝ.

ΑΝΤΙ ΜΟΝΟ 16 ΔΡΑΧΜΩΝ
ΘΑ ΚΟΠΤΕΤΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ
ΣΑΣ ΓΙΑ ΟΛΗΝ ΣΑΣ ΤΗΝ
ΖΩΗΝ!

ANTI MONON 60 ΔΡΑΧΜΩΝ
ΘΑ ΟΝΤΟΥΛΑΡΕΤΕ ΜΕ
ΣΤΥΛ, ΜΕ ΕΥΚΟΛΙΑΝ ΤΑ
ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ ΓΙΑ ΟΛΗΝ
ΣΑΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ!

ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΘΗΙΣ ΙΟ ΠΑΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
Προνομιούχους αντιπροσώπους ΑΝΤ. ΒΑΛΣΑΜΗΝ
& ΣΙΑ. Κολοκοτρώνη 57, 'Αθήναι.
Παρακαλείσθε όπως μου αποστείλετε ΑΝΕΥ ΑΝΑ-
ΒΟΛΗΣ

ἀπαραίτητα. Ἐννοεῖτε ὅτι θὰ μοῦ ἐπιστρέψετε τὰ
χρήματά μου. ἔάν δι' οἰονδήποτε λόγον δὲν εἶμαι
ἱκανοποιημένη. Σὺμφωνοί!

Διεύθυνσις

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 1 λίρα Τουρκίας ἢ 1 δολλ.
αἰον ἢ οἰονδήποτε ἀνάλογον νόμισμα.

ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΕΙ

ΑΥΤΟΜΑΤΩΣ

ΟΙΑΝΔΗΠΟΤΕ

ΟΝΤΟΥΛΑΣΙΟΝ

PROTIMATE

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΛΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΒΛΑΠΤΕΡ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΩΝ ΠΑΡΕΛΕΥΣΕΩΝ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΗΓΚΙΡΩΤΙΚΩΝ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ

